

Εκδόσεις Εργατική Πάλη

Διεύθυνση: Αθήνα, Αγίου Κωνσταντίνου 57, τηλ. 210 5247227

Θεσσαλονίκη, Κλεισούρας 4, τηλ. 2310 237938

Ιστοσελίδα: www.okde.gr

e-mail: ergatikipali@okde.gr

19η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

Αθήνα, 5-6 Ιανουαρίου 2013

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

1. ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

- A. Παγκόσμια Οικονομική και Πολιτική Κατάσταση *σελ. 5*
B. Εργατικό και Επαναστατικό κίνημα *σελ. 23*
Γ. Οικονομική και Πολιτική Κατάσταση στην Ελλάδα *σελ. 26*
Δ. Συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα στην Ελλάδα, οι αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας *σελ. 46*
E. Ο χαρακτήρας της πάλης των εργαζομένων και τί πρέπει να κάνουμε *σελ. 50*

2. ΚΕΙΜΕΝΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

- A. Μπροστά στη Νέα Κατάσταση *σελ. 55*
B. Η δυναμική της κατάστασης. Ανασυγκρότηση-Ανασύνθεση του εργατικού κινήματος *σελ. 56*
Γ. Σχετικά με τον ΣΥΡΙΖΑ και το νέο τοπίο στην Αριστερά *σελ. 58*
Δ. Για το ζήτημα των συμμαχιών *σελ. 61*
E. Για την αντιμετώπιση της Χρυσής Αυγής και του κράτους “έκτακτης ανάγκης” *σελ. 65*
ΣΤ. Η ΟΚΔΕ στο διάστημα από την 18η Συνδιάσκεψη. Απολογισμός και Προοπτικές. *σελ. 68*
Ζ. Βασικοί άξονες-κατευθύνσεις για την επέμβαση και οικοδόμησή μας στη Νέα Κατάσταση *σελ. 78*

3. ΚΕΙΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ 4ης ΔΙΕΘΝΟΥΣ

- A. Η παγκόσμια οικονομική κρίση και οι απειλές που επικρέμονται πάνω στο εργατικό κίνημα *σελ. 86*
B. Το εργατικό κίνημα *σελ. 88*
Γ. Η κρίση στην Ε.Ε., η Ακρα Αριστερά και η Επαναστατική Αριστερά *σελ. 88*
Δ. Η προσπάθεια για την αναγέννηση της 4ης Διεθνούς *σελ. 91*
E. Απολογισμός και καθήκοντα της προσπάθειάς μας για την αναγέννηση της 4ης Διεθνούς *σελ. 93*

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Α) Παγκόσμια Οικονομική και Πολιτική Κατάσταση

1. Το καλοκαίρι του 2007, με αφορμή την κατάρρευση της φούσκας των ενυπόθηκων δανείων των ακινήτων, και ιδιαίτερα το επόμενο καλοκαίρι (Αύγουστος 2008) με την χρεοκοπία της Λήμαν Μπράδερς, είχαμε μια απότομη επιδείνωση της κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Αυτή η κρίση συνεχίζεται, επιδεινώνεται και εξαπλώνεται, παρά το γεγονός ότι από τις καπιταλιστικές κυβερνήσεις και τους παγκόσμιους καπιταλιστικούς οργανισμούς έχουν διατεθεί και διατίθενται για την «θεραπεία» της τεράστια ποσά (δημόσια, ιδιωτικά, συλλογικά/ασφαλιστικά ταμεία), έχουν λεηλατηθεί κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα εκατοντάδων εκατομμυρίων εργαζομένων, φτωχών λαϊκών στρωμάτων και νεολαίας. Ωστόσο, παρά τις καταφανείς αποτυχίες, τις καταστροφές και τα οικονομικά και κοινωνικά ερείπια που έχουν προκαλέσει οι εφαρμοζόμενες νεοφιλελεύθερες πολιτικές-και τα ακόμη χειρότερα που έρχονται-, οι κυρίαρχες τάξεις ανά τον κόσμο και ιδιαίτερα οι ιμπεριαλιστές συνεχίζουν την κυρίαρχη οικονομική ορθοδοξία του νεοφιλελευθερισμού με τα κυρίαρχα δόγματά της: της αυτορρύθμισης, της αγοραίας αντίληψης λειτουργίας της οικονομίας, της κοινωνίας και της πολιτικής, αλλά και της πρωτοφανούς, σκανδαλώδους και απροκάλυπτης επέμβασης του κράτους υπέρ των καπιταλιστών και κατά των εργαζομένων και της νεολαίας. Αυτή η κρίση, που ξεκίνησε από τις ΗΠΑ, έχει σήμερα το κέντρο της στην ΕΕ και ιδιαίτερα στην καρδιά της, την Ευρωζώνη.

Η κύρια μορφή με την οποία εκφράζεται σήμερα η κρίση είναι τα τεράστια ελλείμματα και τα χρέη της καπιταλιστικής οικονομίας, όχι μόνο τα δημόσια αλλά συνολικά (δημόσια και ιδιωτικά). Εντελώς ψευδεπίγραφα και παραπλανητικά οι καπιταλιστές και οι νεοφιλελεύθεροι υπηρέτες τους τονίζουν μόνο τη δημοσιονομική κρίση, ενώ είναι γνωστό ότι τα ιδιωτικά χρέη (επιχειρήσεων και νοικοκυριών) παγκοσμίως είναι τουλάχιστον 2-3 φορές παραπάνω από τα δημόσια. Και βέβαια τα κρατικά χρέη οφείλονται στο μεγαλύτερο μέρος τους στην προσπάθεια σωτηρίας από τις αστικές κυβερνήσεις της λεγόμενης ιδιωτικής οικονομίας. Ειδικά μετά την κατάρρευση της Λήμαν Μπράδερς και την άμεση απειλή διάλυσης του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος, υπήρξε μια χωρίς προηγούμενο παρέμβαση κεντρικών τραπεζών και κυβερνήσεων με τη διοχέτευση ρευστότητας τρισεκατομμυρίων δολαρίων για να ανασχεθεί ο κίνδυνος. Η ανάσχεση όχι μόνο αποδείχτηκε εφήμερη αλλά, ακόμα χειρότερα, τα μέτρα που πάρθηκαν μετατράπηκαν σε μπούμερανγκ, σε μια χωρίς προηγούμενο κρίση κρατικής υπερχρέωσης, ιδιαίτερα στην Ευρώπη και την Ευρωζώνη.

Σήμερα τα κρατικά χρέη όλων των χωρών έχουν ξεπεράσει το 100% του παγκόσμιου ΑΕΠ (60-65 τρις δολ.) και η τάση τους είναι αυξητική, λόγω των ασκούμενων

πολιτικών για τη σωτηρία του καπιταλιστικού συστήματος. Υπολογίζεται ότι ως το 2015 τα χρέη των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών θα ξεπεράσουν το 110% του ΑΕΠ τους, ενώ πριν την επιδείνωση της κρίσης (2007) ήταν περίπου στο 70%. Το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος των κρατικών χρεών το έχουν οι ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες, που παρά τις προσπάθειες περιορισμού τους, η τάση αύξησής τους είναι αισθητά μεγαλύτερη από εκείνη των υπολοίπων κρατών του κόσμου. Το ίδιο ισχύει και σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό για το ιδιωτικό χρέος.

Η τεράστια παγκόσμια δημοσιονομική κρίση, για την οποία φωνάζουν οι καπιταλιστές και οι νεοφιλελεύθεροι υπηρέτες τους, είναι μέρος της δομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, δηλαδή της οικονομίας της αγοράς, του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και πιο συγκεκριμένα της φθίνουσας πορείας των παραγωγικών τομέων, ειδικά των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών. Τα χρέη (δημόσια και ιδιωτικά), τα διάφορα σύγχρονα χρηματοπιστηριακά προϊόντα (παράγωγα κ.λπ.) έχουν φτάσει σε ασύλληπτους αριθμούς, ίσως και 15-20 φορές πάνω από το παγκόσμιο ΑΕΠ! Η σημερινή κατάσταση είναι η εξέλιξη του μακρού κύματος ύφεσης που ξέσπασε στις αρχές της δεκαετίας του '70, και όπως είναι απόλυτα φυσιολογικό, εμφανίζεται κύρια με την μορφή των χρηματοπιστωτικών κρίσεων ή των «φουσκών» κ.λπ. Φυσιολογικό, γιατί στην εποχή της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, δηλαδή της υπερπαραγωγής εμπορευμάτων και της υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου, η άντληση πλούτου από το κεφάλαιο γίνεται με παρασιτικό τρόπο, βασικά από τον χρηματοπιστωτικό τομέα ή τις διαρκείς κερδοσκοπικές «φουσκές» και όχι από την παραγωγή-αν όχι και σε βάρος της. Αυτή η τάση παρασιτισμού και κερδοσκοπίας υπάρχει σε κάθε κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, ωστόσο σήμερα ζούμε την απείρως πιο εκτεταμένη παρασιτική λειτουργία του κεφαλαίου στην ιστορία του καπιταλισμού. Αυτό σημαίνει ότι οι κρίσεις θα εμφανίζονται όλο και πιο πολύ στην χρηματοπιστωτική σφαίρα, πιθανότατα με την κερδοσκοπική μορφή των «φουσκών», θα είναι όλο και πιο συχνές και εκτεταμένες χρονικά, θα είναι όλο και πιο δύσκολα ελέγξιμες, θα έχουν όλο και πιο επώδυνες επιπτώσεις στις εργαζόμενες μάζες, στον πολιτισμό, στο περιβάλλον κ.λπ.

Στις 15 Δεκεμβρίου 2011 η επικεφαλής του ΔΝΤ Κριστίν Λαγκάρντ, στην κατάθεσή της στο αμερικανικό State Department δήλωσε/προειδοποίησε: «*Δεν υπάρχει καμιά οικονομία στον κόσμο, είτε πρόκειται για χώρες χαμηλού εισοδήματος, για αναδυόμενες αγορές, χώρες μέσω εισοδήματος, είτε για υπεραναπτυγμένες οικονομίες που θα μείνει αλώβητη από την κρίση, που την βλέπουμε όχι απλώς να ζετλιγεται μπροστά μας αλλά και να κλιμακώνεται*» (*Financial Times*, 16 Δεκεμβρίου 2011). Και συνέχισε λέγοντας ξεκάθαρα ότι η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται μπροστά στο φάσμα «*όλων όσων συνέβησαν στη δεκαετία του 1930*», μετά το κραχ του 1929. Πρόκειται ουσιαστικά για την ιστορική χρεοκοπία του καπιταλισμού, με ορατό τον κίνδυνο ενός ντόμινο κατάρρευσης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας. Ο άκρατος και ολοκληρωτικός νεοφιλελευθερισμός, που εμφανίστηκε σαν «θριαμβευτής» στη δεκαετία του '90, που μιλούσε για το «τέλος της Ιστορίας» και την «μοναδική ορθή σκέψη», που ανακή-

ρυττε σε υποχρεωτικά δόγματα για τους λαούς και τους εργαζόμενους την θέληση, τα συμφέροντα, την παγκοσμιοποίηση κ.λπ. των ιμπεριαλιστών και του κεφαλαίου, που διακήρυττε την αμετάκλητη επικράτηση του φιλελεύθερου καπιταλισμού, σήμερα είναι πιασμένοι σε μια θανάσιμη αγωνία και κρίση. Σε κάθε περίπτωση πάντως, αν δεν ανατραπεί το καπιταλιστικό/ιμπεριαλιστικό σύστημα, η πιο πιθανή προοπτική του είναι η διαρκής απαξίωση της εργασίας, η κατασπατάληση των πόρων ζωής, με αποτέλεσμα τις διαρκείς επισιτιστικές κρίσεις, τον αυξανόμενο κίνδυνο από τις κλιματικές αλλαγές, την καταστροφή του περιβάλλοντος και τις πανδημίες, τον πόλεμο κ.λπ., δηλαδή μια νέα ιστορική περίοδος βαρβαρότητας.

2. Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος (μακρύ κύμα ύφεσης), που ξέσπασε στις αρχές της δεκαετίας του '70, έχει περάσει από πολλές φάσεις και εξάρσεις. Οι όποιες στρατηγικές επιλογές των καπιταλιστών/ιμπεριαλιστών να την αντιμετωπίσουν (Νεοφιλελευθερισμός, Παγκοσμιοποίηση, Νέα Τάξη-Πόλεμος), όχι μόνο αποδείχτηκαν μάταιες, αλλά την όξυναν ακόμη περισσότερο. Και ακόμη μετά το 1990 θα είναι οι ίδιοι τα κύρια θύματά της, παρά τον ευνοϊκότατο γι' αυτούς συσχετισμό δυνάμεων λόγω των εξελίξεων εκείνης της περιόδου (κατάρρευση της ΕΣΣΔ και των χωρών του λεγόμενου «παρτακού σοσιαλισμού», υποχώρηση του παγκόσμιου εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος κ.λπ.). Το δημόσιο χρέος ΗΠΑ και Ιαπωνίας, των δυο ιμπεριαλιστικών κέντρων και της πρώτης και τρίτης ισχυρότερης οικονομίας του πλανήτη, είναι περίπου 30 τρις δολ. (15-16 τρις και 13-14 τρις δολ. αντίστοιχα), δηλαδή περίπου το μισό παγκόσμιο κρατικό χρέος! Άλλα 13-15 τρις δολ. περίπου είναι το χρέος συνολικά των χωρών της ΕΕ, από τα οποία 11-13 τρις των χωρών της Ευρωζώνης!

- Η αμερικανική οικονομία, ίσως η πιο καταχρεωμένη οικονομία του κόσμου, έχει βρει καταφύγιο τα τελευταία 3-4 χρόνια στο τυπωμένο δολάριο («ποσοτική χαλάρωση» το λένε), προκειμένου να κρατάει ισχυρό το δολάριο, να χρηματοδοτεί την οικονομία της (ελλείμματα, πολεμικές δαπάνες κ.λπ.), να επιδοτεί με εκατοντάδες δις δολ. τις ιδιωτικές επιχειρήσεις (τράπεζες, βιομηχανίες κ.λπ.), να αντικαταστήσει ένα μέρος του εξωτερικού δανεισμού-και ειδικά από την Κίνα, τον κύριο αντίπαλό της στην παγκόσμια σκηνή. Όμως, πέρα από το τι συμβαίνει συνολικά στο ομοσπονδιακό κράτος και την αμερικανική οικονομία, χρεοκοπημένες είναι πολλές Πολιτείες και Δήμοι των ΗΠΑ: εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι έχουν απολυθεί, άλλοι δεν λαμβάνουν τον μισθό τους πέρα από τις περικοπές που έχουν υποστεί, πολλοί συνταξιούχοι έχουν χάσει τις συντάξεις τους, σχολεία και νοσοκομεία έχουν κλείσει κ.λπ.

Τέλος, σήμερα στις ΗΠΑ υπάρχουν επίσημα 15-16 εκατομμύρια άνεργοι και άλλα 10-12 εκατομμύρια υποαπασχολούμενοι, συνολικά το 16%-17% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού (το πραγματικό ποσοστό είναι μεγαλύτερο και ξεπερνά το 20-22%). Μόνο το 27% των ανέργων παίρνει επίδομα ανεργίας. Έχουν γίνει δύο εκατομμύρια κατασχέσεις σπιτιών και εκκρεμούν κατασχέσεις για άλλα τέσσερα εκατομμύρια! Οι

λαϊκές αποταμιεύσεις έχουν εξανεμιστεί. Οι μισθοί έχουν μειωθεί κατά 10% τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Οι πραγματικοί μισθοί των βιομηχανικών εργατών βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο με πριν από 40 χρόνια, αν και τα τελευταία 30 χρόνια το αμερικάνικο ΑΕΠ υπερδιπλασιάστηκε, αλλά το επωφελήθηκε μια πολύ μικρή μειοψηφία καπιταλιστών και κερδοσκόπων. Έτσι έχουμε και στις ΗΠΑ, όπως και σε όλο τον κόσμο, αύξηση των ανισοτήτων σε απίστευτα επίπεδα: το 1% του πληθυσμού ελέγχει το 40% του πλούτου, οι 400 πλουσιότεροι Αμερικανοί έχουν περισσότερο πλούτο από τους μισούς Αμερικανούς δηλ. από 150 εκατομμύρια ανθρώπους. Πρόκειται για ασύλληπτη συγκέντρωση πλούτου σε ελάχιστα χέρια και για μια φαραωνική ανισοκατανομή που όμοιά της υπήρχε μόνο τη δεκαετία του 1920. Πενήντα εκατομμύρια άνθρωποι δεν έχουν ασφάλιση υγείας, 46 εκατομμύρια αναγκάζονται να παίρνουν επίδομα σίτισης (πρακτικά υποσιτίζονται), ο αριθμός των αστέγων-αν και άγνωστος-διαρκώς αυξάνει. Αυτή η κατάσταση και αυτό το αδιέξοδο του αμερικάνικου και βρετανικού ιμπεριαλισμού επιδεινώνεται διαρκώς από τις καταστροφικές πολιτικές που υπόσχεται ο νεοφιλελευθερισμός στην πιο ακραία του μορφή που παίρνει στις αγγλοσαξονικές χώρες, προπαντός με την παρανοϊκή πολιτική και πρακτική του αμερικανικού Tea Party και της ρεπουμπλικανικής Δεξιάς. Στη Μεγάλη Βρετανία αυτή η ανισοκατανομή έχει γυρίσει στα επίπεδα του 1880 (Βικτωριανή Εποχή)!

Αυτές οι συνθήκες γέννησαν το νέο κίνημα αντίστασης «Occupy Wall Street» («Καταλάβετε την Γουόλ Στρήτ»). Το κίνημα αυτό έχει πολλές ομοιότητες με τα κινήματα στην Ευρώπη, στη Χιλή ή στον αραβικό κόσμο. Είναι βαθειά επηρεασμένο από την αντίσταση και τις γενικές απεργίες των εργαζομένων στην Ελλάδα, αλλά κυρίως, από την αντίσταση του αιγυπτιακού λαού. Σε γενικές γραμμές έχει στρέψει την προσοχή του αμερικανικού λαού στα πραγματικά προβλήματα, έχει επηρεάσει τη συνείδηση της αμερικανικής εργατικής τάξης, η οποία στα 4-5 πρώτα χρόνια της κρίσης δεν είχε κινητοποιηθεί παρά μόνο ελάχιστα.

Τέλος, η οικονομική και πολιτική εξασθένηση των ΗΠΑ αντανακλάται και στο νόμισμα, καθώς ο ρόλος του δολαρίου αμφισβητείται όλο και περισσότερο **έμπρακτα** στην παγκόσμια αγορά και η ώρα της συνολικής αμφισβήτησής του δεν φαίνεται να είναι και πολύ μακριά!

- Η Ιαπωνία, που ήταν η πιο πλεονασματική χώρα στον κόσμο, είναι σήμερα η χώρα με το μεγαλύτερο δημόσιο χρέος, περίπου 230% του ΑΕΠ ή 13-14 τρις δολ. Τεράστιο είναι και το ιδιωτικό χρέος, που οφείλεται στο γεγονός ότι η γιαπωνέζικη οικονομία βρίσκεται σε συνεχή ύφεση, ουσιαστικά, από τις αρχές της δεκαετίας του '90. Αυτή η μακροχρόνια οικονομική καθίζηση, μαζί με τις άλλες γιγαντιαίες εξελίξεις στην Νοτιοανατολική Ασία-και ιδίως την οικονομική και πολιτική ανέλιξη της Κίνας-θα συντελέσουν ώστε να πάψει να αποτελεί αυτό που ήταν άλλοτε, δηλαδή το 3ο ιμπεριαλιστικό κέντρο του κόσμου. Μια σειρά από γεγονότα (σεισμός, πυρηνική καταστροφή, τσουνάμι κ.λπ.) που προσετέθηκαν στη συνεχιζόμενη οικονομική κρίση, όπως και τα μεγάλα στρατηγικά αδιέξοδα που αντιμετώπιζε η γιαπωνέζικη μπουρζουαζία,

συντείνουν στην περαιτέρω υποβάθμιση της Ιαπωνίας. Η οικονομική κατάρρευση ή και η προσφυγή στο ΔΝΤ, είναι δυο πραγματικά ενδεχόμενα που αντιμετωπίζει αυτή η χώρα, που άλλοτε θεωρούνταν σχεδόν η ατμομηχανή της παγκόσμιας οικονομίας.

- Η ΕΕ (σα σύνολο η μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη) εξελίσσεται στην πιο υπερχρεωμένη περιοχή του κόσμου. Ήδη έχει 6-7 χρεοκοπημένες χώρες στο έδαφός της (Ελλάδα, Πορτογαλία, Ιρλανδία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Βαλτικές χώρες, Κύπρος), Ισπανία και Ιταλία είναι ουσιαστικά χρεοκοπημένες και απλώς αναζητείται μια φόρμουλα για να οδηγηθούν στο ΔΝΤ και στο μηχανισμό στήριξης της ΕΕ. Η Μ. Βρετανία είναι υπερχρεωμένη και σε άθλια οικονομική κατάσταση και έχει από καιρό καταφύγει στο «τυπογραφείο», ενώ με κάποια μικρή διαφορά ακολουθούν η Γαλλία (η κατάρρευση της οικονομίας της βρίσκεται στην ατζέντα των επόμενων μηνών και η τελευταία παρέμβαση της ΕΚΤ μέσω Ντράγκι αποσκοπούσε μεταξύ άλλων στο να αποφευχθεί κι αυτό), το Βέλγιο και άλλες χώρες.

Συνολικά η οικονομία της ΕΕ και περισσότερο της Ευρωζώνης έχουν μπει σε ύφεση. Ακόμη και η Γερμανία και οι χώρες του Βορρά παρουσιάζουν σημάδια ύφεσης, με ελάχιστες εξαιρέσεις που έχουν μια ανεμική και ασθενική «ανάπτυξη» γύρω στο 1-1,5%. Επιπλέον, η τάση προς την ύφεση της ΕΕ και των κρατών-μελών είναι αυξητική, σε ποσοστό και σε χρονική διάρκεια. Η επίσημη ανεργία στην Ευρωζώνη το 2012 υπολογίζεται ότι θα φτάσει το 11,2%, ξεπερνώντας το όριο του 10% όπου διατηρούνταν τα προηγούμενα χρόνια, δηλαδή περίπου 18 εκατομμύρια άνεργοι (στην ΕΕ 25 εκατ.) και το 2013 θα ξεπεράσει το 11,4%. Στους νέους κάτω των 25 ετών η ανεργία στην ΕΕ έφτασε το 22,7%, ενώ στην Ευρωζώνη το 22,6%. Πάντως η πραγματική ανεργία είναι γύρω στο 15%, περίπου 20-22 εκατ. άνεργοι, στους οποίους πρέπει να προστεθεί και ένας σημαντικός αριθμός κάθε είδους υποαπασχολούμενων, ίσως και 15-20 εκατ. Πρωταθλητές στην ανεργία στην Ευρωζώνη και την ΕΕ είναι, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, η Ισπανία (25%) και η Ελλάδα (24,4%, Ιούνιος 2012), ενώ η πραγματική ανεργία είναι ακόμη μεγαλύτερη, στην οποία πρέπει επίσης να προστεθούν οι κάθε είδους υποαπασχολούμενοι.

Η γερμανική οικονομία έχει μπει κι αυτή στην ύφεση, με πτώση της βιομηχανικής παραγωγής (ακόμη μεγαλύτερη στις παραγγελίες) και των εξαγωγών, σαν αποτέλεσμα κυρίως της οικονομικής καθίζησης των χωρών της νότιας Ευρώπης και όχι μόνο. Όπως είναι γνωστό, η Γερμανία, από την μια μεριά, στήριξε την οικονομική της δύναμη σε μεγάλο βαθμό στην δραματική μείωση των μισθών και των άλλων κατακτήσεων των εργαζομένων (η περίφημη ατζέντα 2010 του σοσιαλδημοκράτη Σρέντερ και του «πράσινου» Φίσερ, όπου είχαμε πραγματικά «κινέζικους» μισθούς 400-450 ευρώ για ένα σημαντικό κομμάτι εργαζομένων!). Όταν οι μισθοί ανέβαιναν σ' όλες τις υπόλοιπες χώρες της Ευρωζώνης, στη Γερμανία μειώνονταν. Επιπλέον (και ίσως το πιο σημαντικό) υπήρξε τεράστια χειροτέρευση στις εργασιακές σχέσεις και τα άλλα δικαιώματα-τα ίδια μέτρα αργότερα εφαρμόστηκαν και στις υπόλοιπες χώρες, όπως μερική απασχόληση, ανασφάλιστη εργασία, διευθυντικό δικαίωμα κ.λπ. Όλα τα παραπά-

νω είχαν σαν αποτέλεσμα την ραγδαία αύξηση των ανισοτήτων και της φτώχειας (η μεγαλύτερη που παρατηρήθηκε σε ανεπτυγμένη βιομηχανική χώρα). Από την άλλη, το ευρώ ως κοινό νόμισμα λειτούργησε όχι μόνο θετικά για τη γερμανική οικονομία αλλά και σε βάρος των οικονομιών των χωρών της Ν. Ευρώπης και γενικά των πιο αδύνατων οικονομιών της Ευρωζώνης. Το «κοινό» νόμισμα, «ασχυρό/υπερτιμημένο» για τις αδύναμες οικονομίες (ανάμεσα στις οποίες και η Ελλάδα) και «αδύνατο/υποτιμημένο» για τις ισχυρές οικονομίες (κυρίως για την Γερμανία), ευνόησε τις εισαγωγές (καταστροφή των παραγωγικών τομέων, της βιομηχανίας και της γεωργίας) για τις πρώτες και τις εξαγωγές για τις δεύτερες. Ειδικά για την Γερμανία συνετέλεσε σε μια **έκρηξη των εξαγωγών**, που έφτασε στο πρωτοφανές ποσοστό για αναπτυγμένη καπιταλιστική χώρα, πάνω από 40% του ΑΕΠ να το αποτελούν οι εξαγωγές, όταν στην Ιαπωνία (γνωστός εξαγωγικός γίγαντας) είναι περίπου 20%!

Βέβαια, η τόσο μεγάλη εξάρτηση μια οικονομίας από τις εξαγωγές την καθιστούν γενικά εξαιρετικά εύλωτη στις διακυμάνσεις της παγκόσμιας οικονομίας, εκτός εάν το «κοινό» νόμισμα, για όσο διάστημα και σε όποιο βαθμό, εξασφαλίζει «σίγουρες» εξαγωγικές αγορές. Επιπλέον αυτές οι «σίγουρες» εξαγωγές λειτουργούν και σαν βάση ανταγωνισμού για την παγκόσμια αγορά. Όμως, από την άλλη, αυτή η κατάσταση αύξησε τον ανταγωνισμό στο εσωτερικό της ΕΕ που με την επιδείνωση της παγκόσμιας κρίσης έγινε ακόμη μεγαλύτερος, σε βαθμό που να **απειλείται η ίδια η ύπαρξη του ευρώ**. Φαίνεται ότι το ευρώ υπό τις παρούσες συνθήκες και με τη μορφή που το γνωρίζουμε είναι αδύνατο να διατηρηθεί, και μάλλον είναι αδύνατο-ή εξαιρετικά δύσκολο-να υπάρξει υπό μια άλλη μορφή. Ακόμη, η συνέχιση της ύπαρξής του μπορεί να συνεχιστεί μόνο με πολιτικές τύπου «Σύμφωνο για το Ευρώ», δηλαδή με απίστευτης σκληρότητας αντεργατικές και αντιλαϊκές πολιτικές, οι οποίες όμως οδηγούν σε κοινωνικές εκρήξεις και εξεγέρσεις των εργαζόμενων και της νεολαίας.

Ίδια είναι και η βασική αιτία για τα σημαντικά ρήγματα που παρουσιάζονται στην πολιτική ενοποίησης της Ευρώπης, που με το «Ευρωσύνταγμα» ή την «Ευρωσυνθήκη» φαινόταν να κάνει ένα σημαντικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Σήμερα ουσιαστικά τα πάντα (ΕΕ και τα όργανά της) έχουν παρακαμφθεί ή και αντικατασταθεί από τον γαλλογερμανικό άξονα, όπου κυριαρχεί όλο και περισσότερο ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, και η ευρωπαϊκή ενοποίηση τείνει να μετεξελιχτεί σε γερμανική Ευρώπη, δηλαδή σε ΕΕ που υπηρετεί κατά βάση τα συμφέροντα της Γερμανίας. Αυτή η δομική κρίση της ΕΕ και ιδιαίτερα της Ευρωζώνης έχει μεγαλώσει τις απορριπτικές και αποσχιστικές τάσεις, και όχι μόνο μέσα στις εργαζόμενες μάζες. Τέλος, ο ρόλος της ΕΕ σαν ιμπεριαλιστικό κέντρο, που έτσι και αλλιώς ήταν περιορισμένος, καθημερινά εξασθενεί όλο και περισσότερο.

Δυο παγκόσμιοι πόλεμοι και προσπάθειες 60 ειρηνικών χρόνων μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο από δυτικοευρωπαϊκές κυβερνήσεις για ενοποίηση της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής οικονομίας, φαίνεται να οδηγούνται σε πλήρη αποτυχία. Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, το σχέδιο της

Ευρωπαϊκής Ένωσης που θα βασιζόνταν πάνω στο κοινό νόμισμα του ευρώ, καθιερώθηκε με μια συμφωνία μεταξύ του γερμανικού και του γαλλικού ιμπεριαλισμού, πρώτα με τη συνθήκη του Μάαστριχτ (1992). Η συμφωνία αυτή είχε στόχο τη δημιουργία της ενοποιημένης καπιταλιστικής Ευρώπης (ΕΕ), υπό τη γαλλο-γερμανική συγκυριαρχία, και την μετατροπή της σε πανίσχυρο **ανταγωνιστή για την παγκόσμια ηγεμονία** στον μετα-ψυχροπολεμικό κόσμο.

Είκοσι χρόνια μετά, παρά την επέκταση της ΕΕ σε 27 κράτη-μέλη και ένα κοινό νόμισμα στην Ευρωζώνη, όλο το σχέδιο βρίσκεται υπό κατάρρευση. Το μέλλον του ευρώ και της Ευρωζώνης είναι μάλλον δυσόιανο και οι παλιοί εθνικοί ανταγωνισμοί, ακόμη και εθνικισμοί, έχουν ξαναεμφανιστεί με διάφορα πρόσωπα (συμπεριλαμβανομένων και των ακροδεξιών και φασιστικών), με τον γερμανικό εθνικισμό/ιμπεριαλισμό να παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο.

Ωστόσο, ο γερμανικός καπιταλισμός είναι πολύ μικρός για να παίξει έναν παγκόσμιο ρόλο και την ίδια στιγμή μεγάλος για την ΕΕ, και φυσικά μεγαλύτερος από οποιονδήποτε άλλο στην Ευρώπη, αλλά όχι από όλους μαζί τους καπιταλισμούς των ευρωπαϊκών χώρων. Η τωρινή προσπάθεια του γαλλογερμανικού άξονα, με κύριο πρωταγωνιστή τον γερμανικό ιμπεριαλισμό και με την συμπαράσταση ορισμένων ισχυρών αστικών τάξεων άλλων χωρών, για την οικοδόμηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που όλο και περισσότερο μοιάζει με Γερμανική Ευρωπαϊκή Ένωση και βασίζεται στην ετεροβαρή ανάπτυξη μεταξύ των καπιταλιστικών κρατών-μελών, σε σιδηρένια δημοσιονομική πειθαρχία, σε Μνημόνια, σε ανήκουστες ταπεινώσεις και σε υποβάθμιση των υπερχρεωμένων χωρών (όπως η Ελλάδα, η Πορτογαλία κ.λπ.) στη θέση προτεκτοράτου, τροφοδοτεί φυγόκεντρες δυνάμεις, αντιστάσεις των εργαζομένων και της νεολαίας και οδηγεί στη διάλυση της Ευρωζώνης. Όπως απέτυχαν οι δυο προηγούμενες προσπάθειες ενοποίησης με τον πόλεμο από το γερμανικό ιμπεριαλισμό, φαίνεται να αποτυχαίνει και η νέα προσπάθεια με τη χρησιμοποίηση βάρβαρων μέτρων.

Σήμερα αυτή η αποτυχία και η διάλυση είναι στην ημερήσια διάταξη και ο κύριος πονοκέφαλος των αστικών τάξεων των χωρών της ΕΕ και ασφαλώς ένα καινούργιο πεδίο του μεταξύ τους ανταγωνισμού. Η τελευταία παρέμβαση της ΕΚΤ (6/9/2012) απέτρεψε την κατάρρευση της Ευρωζώνης, που θα μπορούσε να συμβεί και μέσα στον επόμενο μήνα ή τους επόμενους 2-3 μήνες, όπως, πάλι, η παρέμβαση της ΕΚΤ τον Δεκέμβριο του 2011-Φλεβάρη του 2012 έσωσε το ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα με τη χορήγηση ρευστότητας πάνω από ένα τρις ευρώ. Σε κάθε περίπτωση πάντως απέτρεψε προσωρινά το ενδεχόμενο εξόδου της Ελλάδας από το ευρώ και κυρίως την χρεοκοπία της Ισπανίας, την επέκταση της κρίσης στην Ιταλία και στον επόμενο μεγάλο σταθμό, τη Γαλλία. Όμως, η παρέμβαση της ΕΚΤ δεν σταματά την ύφεση, πολύ περισσότερο δε δημιουργεί ανάκαμψη της ευρωπαϊκής οικονομίας και ειδικά των οικονομιών της Νότιας Ευρώπης. Έτσι, είναι πάλι ένα μέτρο μετάθεσης της κρίσης και της διάλυσης του Ευρώ και της Ευρωζώνης, που στηρίζεται σε διαρκή βάρβαρα μέτρα και Μνημόνια (σαν και αυτά που υφίστανται όσοι βρίσκονται στο μηχανισμό στήριξης της ΕΕ και

του ΔΝΤ) και μια τεράστια βοήθεια προς τους τραπεζίτες, τους κερδοσκόπους κ.λπ. Παρά αυτή την τεράστια βοήθεια προς τις τράπεζες, η σωτηρία τους είναι μάλλον αδύνατη ή εξαιρετικά δύσκολη. Αυτή τη στιγμή οι ευρωπαϊκές τράπεζες είναι εκτεθειμένες σε δάνεια 24 τρις ευρώ (οι αμερικανικές σε 11 τρις ευρώ) και για την ανακεφαλαιοποίησή τους χρειάζονται τουλάχιστον 200 δις και πολύ σύντομα θα χρειαστούν άλλα τόσα, κι άλλα τόσα κ.λπ. Αυτά τα βάρβαρα μέτρα για τη σωτηρία του Ευρώ και της Ευρωζώνης θα ενισχυθούν ακόμη περισσότερο με την σχεδιαζόμενη «Τραπεζική Ένωση» και κυρίως με την «Δημοσιονομική Ένωση». Εκτός όμως από την απειλή διάλυσης της Ευρωζώνης, παράλληλα βρίσκεται σε εξέλιξη και μια άλλη διαδικασία: Η οικονομία της Ευρωπαϊκής Ένωσης που βρισκόταν στην καρδιά της παγκόσμιας οικονομίας και μάλιστα φιλοδοξούσε να παίξει ηγεμονικό ρόλο, τώρα οδεύει σταθερά **προς την περιφέρεια** ακολουθώντας κατά πόδας τον γιαπωνέζικο δρόμο. Αυτό το τελευταίο δείχνει ότι η αποφυγή της άμεσης κατάρρευσης δεν είναι το μοναδικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει η ΕΕ, εξίσου σημαντική είναι και η διαρκής εξασθένηση και υποβάθμισή της, που από ένα άλλο δρόμο οδηγεί στο ίδιο αποτέλεσμα.

3. Οι λεγόμενες αναδύομενες οικονομίες και κυρίως οι BRIC (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα) επωφελήθηκαν από την κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, όπως εκφράζεται τα τελευταία 20-25 χρόνια και χτυπά κυρίως τα δυο ιμπεριαλιστικά κέντρα και την Ιαπωνία. Σήμερα κατέχουν ένα σημαντικό κομμάτι του παγκόσμιου ΑΕΠ, διεκδικούν ένα ακόμη μεγαλύτερο, όλο και περισσότερο **σε βάρος των παλιών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων** και, επιπλέον, αυξάνουν διαρκώς την παραγωγική βάση της οικονομίας τους. Αυτά έχουν προκαλέσει πολύ σημαντικές αλλαγές στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, στον παγκόσμιο ανταγωνισμό και στον παγκόσμιο συσχετισμό δύναμης, που όλα εξελίσσονται διαρκώς υπέρ τους. Έτσι πέρα από αυτές τις γιγάντιες ανατροπές, που έχουμε στις δεκαετίες του '90 και του '00, όσον αφορά την παγκόσμια πίστη, τα συναλλαγματικά αποθέματα, τις επενδύσεις-εξαγορές επιχειρήσεων κ.λπ. ή και λόγω ακριβώς αυτών, έχουμε σήμερα:

- Η Βραζιλία είναι η 6^η μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη εκτοπίζοντας την Μ. Βρετανία και υπολογίζεται ότι μέχρι το 2016 θα καταλάβει την 5^η θέση εκτοπίζοντας τη Γαλλία.

- Η Ινδία είναι πια η 10^η μεγαλύτερη οικονομία του κόσμου.

- Η άνοδος της Βραζιλίας και της Ινδίας στη λίστα των δέκα μεγαλύτερων οικονομιών του πλανήτη αποτελεί μέρος μιας τάσης που αναμένεται να ενταθεί μέχρι το 2020, όπου οι έξι πρώτες θέσεις στην παγκόσμια κατάταξη, πλην των ΗΠΑ, θα ανήκουν στις λεγόμενες αναδύομενες οικονομίες.

- Υπογράφηκε η ιστορική Συμφωνία Ιαπωνίας-Κίνας (Δεκέμβριος 2011) για άμεση ανταλλαγή των νομισμάτων τους στις εμπορικές τους συναλλαγές ύψους 340 δις δολ. το 2010! χωρίς τη μεσολάβηση του δολαρίου. Ανάλογοι, περίπου, συμφωνία υπογράφηκε μεταξύ **Ιαπωνίας-Ινδίας**, ενώ μια τέτοια εξέλιξη είχε προηγηθεί στις εμπο-

ρικές σχέσεις **Ιαπωνίας-Νοτίου Κορέας**. Αυτές οι εξελίξεις είναι σημαντικό μέρος του «νομισματικού πολέμου» που έχει ξεκινήσει εδώ και λίγα χρόνια και συνιστούν μεγάλο πλήγμα όχι μόνο για την παγκόσμια ηγεμονία του δολαρίου αλλά και για την αμερικάνικη οικονομία. Γιατί τέτοιου είδους συμφωνίες που τείνουν να γενικευθούν, **εκτοπίζουν** το δολάριο πλήρως από τη **Ζώνη της Ασίας** (το ανερχόμενο κέντρο βάρους της παγκόσμιας οικονομίας), αποτελούν παράδειγμα και κίνητρο για άλλες περιοχές όπως η Α. Αμερική, η Αφρική και το Πεκίνο, ενισχύει το ρόλο του γιουάν στο παγκόσμιο νομισματικό σύστημα. Και ακόμη αυτού του είδους οι συμφωνίες δεν υπονομεύουν μόνο τον ηγεμονικό ρόλο του δολαρίου, αποτελούν και ένα πλήγμα για το Ευρώ σε μια εποχή όπου γενικά έχει μεγάλα προβλήματα και βέβαια για τις όποιες φρούδες ελπίδες του για ένα ρόλο παγκόσμιου νομίσματος.

Η πολιτική των ιμπεριαλιστών, και κυρίως των αμερικάνων (επιτελείο Μπους), με βάση τον λεγόμενο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και όλα τα ακραία δόγματα που τον συνόδευαν και από την άλλη με έναν ακραίο Νεοφιλελευθερισμό-Παγκοσμιοποίηση, ιδιωτικοποίηση του χρήματος, πλασματικά κεφάλαια, όχι μόνο θα αποτύχουν να επαναφέρουν σε τροχιά ανάκαμψης την παγκόσμια οικονομία και κυρίως την αμερικάνικη, αλλά θα αφήσουν πίσω τους ερείπια, αποτέλεσμα των οποίων είναι η νέα επιδείνωση της κρίσης από το καλοκαίρι του 2007. Με το ξέσπασμα της κρίσης φάνηκε, ή και υπήρξε, μια κάμψη στην επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού και μια αναζήτηση άλλης πολιτικής απέναντι στο Νεοφιλελευθερισμό κ.λπ. ή ακόμη και αμφισβήτησή τους. Σήμερα, χωρίς τις ρητορείες και τα «ιδεολογήματα» της εποχής Μπους, έχουμε μια νέα επιθετικότητα στη Μ. Ανατολή, στην Β. Αφρική-Αφρική, Νοτιανατολική Ασία-Κίνα, Κ. Ασία-Ιράν, που κατά πάσα πιθανότητα εγκαινιάζουν μια εξαιρετικά επικίνδυνη περίοδο, όπου όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοικτά, ακόμη και ενός γενικευμένου πολέμου. Αν γύρω από τη νέα επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού υπάρχει κάποιο ερωτηματικό, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι έχουμε την πλήρη επανάκαμψη ενός ακόμη σκληρότερου Νεοφιλελευθερισμού και των πολιτικών ιδιωτικοποίησης του χρήματος, της δημιουργίας και χρήσης πλασματικών κεφαλαίων κ.λπ.

Είναι γνωστό ότι για την μυθολογία του καπιταλισμού η αγορά, τα ατομικά δικαιώματα και η Δημοκρατία είναι έννοιες αλληλένδετες, αλλά αυτός ο μύθος απέχει παρσάγκας από την ιστορική πραγματικότητα: ο καπιταλισμός λειτούργησε μια χαρά για αιώνες και δεκαετίες με κάθε είδους αυταρχικά καθεστώτα και δικτατορίες, αλλά και με το σημερινό σύστημα της Κίνας. Στην εποχή του μακρού κύματος ύφεσης, που ξέσπασε στις αρχές της δεκαετίας του '70, αυτό τον μύθο τον γκρέμισαν καταρχήν η Θάτσερ με την γνωστή φράση «*Δεν υπάρχει εναλλακτική*» και κατόπιν παρόμοιες άλλες με κεντρικό άξονα την νεοφιλελεύθερη «*μοναδική σκέψη*». Για να εξασφαλιστεί η «μοναδική σκέψη» και ότι δεν θα υπάρξει εναλλακτική λύση, ότι δε θα υπάρξει αντίσταση, το ΔΝΤ, όλοι οι διεθνείς ιμπεριαλιστικοί οργανισμοί, με πρώτες και καλύτερες την ΕΕ και την Ευρωζώνη θέτουν ως προϋπόθεση για κάθε οικονομική βοήθεια σε χώρες με δημοσιονομικές κρίσεις, **την απόλυτη συμμόρφωση με τις αυστηρές απαιτή-**

σεις του Νεοφιλελευθερισμού, την κατάργηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, τον περιορισμό ή και την κατάργηση της λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας.

Σήμερα, στην εποχή της όξυνσης της δομικής κρίσης και της παρακμής του καπιταλισμού, ήταν επόμενο να έχουμε μια αντιδημοκρατική αναδίπλωση του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος, που στον πυρήνα της βρίσκεται το απόλυτο δικαίωμα του «επενδυτή», του τραπεζίτη, του κερδοσκόπου κ.λπ. Τα δημοκρατικά, πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, ακόμη και αυτά που έχουν εγγραφεί με αγώνες στα Συντάγματα, αλλά και η ίδια η βασική αρχή κάθε αστικού Συντάγματος, «η λαϊκή κυριαρχία», σταματούν στο κατώφλι της αγοράς. Αυτή η αντιδημοκρατική αναδίπλωση διευκολύνεται, όχι για τεχνικούς αλλά κυρίως για πολιτικούς λόγους, από την φύση των δυνάμεων του κεφαλαίου που κυριαρχούν και από το γεγονός ότι ο κύριος όγκος των αποφάσεων λαμβάνεται, όχι μόνο σύμφωνα με τη λενινιστική άποψη (στο παρασκήνιο και από τις τράπεζες, τα μονοπώλια κ.λπ.) αλλά και από εντελώς **απρόσβλητους και απόμακρους από τη λαϊκή θέληση και έλεγχο** διεθνείς ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς (οικονομικούς, πολιτικούς, στρατιωτικούς), από **κονκλάβια τεχνοκρατών και «ειδικών»** και από κόμματα που λειτουργούν ως **εντολοδόχοι διαπραγματευτές επιχειρηματικών λόμπι**. Το **«απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο»**, όχι μόνο έχει θεθεί σε πλήρη ισχύ, αλλά και υπερισχύει κάθε άλλου δημοκρατικού και κοινωνικού δικαιώματος των εργαζομένων και της κοινωνίας, κάθε κοινωνικού αγαθού και υπηρεσίας, ακόμη και των πιο βασικών: υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση κ.λπ.

Όσο κι αν αυτή η εξέλιξη προς την αντιδημοκρατική αναδίπλωση, διευκολύνθηκε από την ιστορικής σημασίας ήττα του εργατικού και επαναστατικού κινήματος, το βέβαιο είναι ότι υπάρχει **μια εγγενής αντίφαση** καπιταλισμού και δημοκρατίας, που σε περιόδους κρίσης γίνεται πιο έντονη-αν όχι εκρηκτική. Αυτή την έκδηλη αντίφαση προσπαθούν να αποκρύψουν κάτω από ένα εικονικό πλουραλισμό και πολυκομματισμό, που και τα δυο ακυρώνονται στην πράξη μέσα και από το αστικό κοινοβούλιο, που δεν έχει καμιά ισχύ, που έχει μεταβληθεί σύμφωνα με τα λόγια της Ρόζας Λούξεμβουργκ σε «ορνιθώνα» και τίποτα περισσότερο. Η σύγχρονη αστική πολιτική και το κράτος έχουν μετατρέψει την πολιτική σε ατομική πράξη, δηλαδή έχει διαστρεβλώσει την πραγματική της έννοια που είναι η συμπυκνωμένη έκφραση του συλλογικού, των αγώνων, της οργανωμένης πάλης κ.λπ. Αυτή η ατομική πολιτική πράξη, εντελώς αδρανής και οριοθετημένη, έχει **περιοριστεί** ουσιαστικά σε μια ψήφο κάθε κάποια χρόνια και αυτό κάτω από παραπλανήσεις, «τεχνικές» επικοινωνίας, χυδαίους και φασιστικούς εκβιασμούς, καλπονοθευτικούς εκλογικούς νόμους και δεν είναι και λίγες οι φορές που την καταργούν.

4. Είναι άγνωστο το «ακριβές» ύψος του συνολικού παγκόσμιου χρέους. Πάντως, σύμφωνα με στοιχεία του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, το 2010 το χρέος ανέρχονταν σε 158 τρις δολάρια και η διάρθρωσή του είχε ως εξής:

- 43 τρις ήταν χρέη από χρηματοπιστωτικά ομόλογα

- 11 τρις ήταν χρέη εταιρειών
- 64 τρις ήταν χρέη νοικοκυριών και μόνο
- 40 τρις ήταν κρατικά χρέη.

Και από αυτά τα στοιχεία φαίνεται ότι αυτό που αποκαλείται «δημόσιο χρέος» είναι μόλις το 25% και το υπόλοιπο 75% είναι το «ιδιωτικό χρέος», το οποίο επιπλέον, κατά τους νεοφιλελεύθερους, δε φταίει καθόλου για την κρίση.

Πολύ περισσότερο, κανένας δεν γνωρίζει πόσα είναι τα πλασματικά κεφάλαια (χρηματοστηριακά παράγωγα και διάφορα άλλα χρηματοστηριακά προϊόντα που συνεχώς «εφευρίσκουν» οι τραπεζίτες και οι κερδοσκόποι). Μπορεί να είναι από 500 τρις δολ. έως και 1000 τρις δολ. ή και περισσότερα! Εδώ που έχουν φτάσει τα πράγματα, και πολύ περισσότερο όταν κανένας δεν γνωρίζει το ακριβές συνολικό ποσό, **είναι αδύνατον να ελεγχθούν και να παραχθούν/αποπληρωθούν** από την οικονομία τόσα χρέη ή να «τιθασευτούν» τόσα πλασματικά κεφάλαια, «φούσκες» κ.λπ. ή ακόμη και τα διάφορα hedge funds. Βέβαια, σε κάθε μακρύ κύμα κάμψης, η καπιταλιστική οικονομία εμφανίζει ελλείμματα, χρέη, διόγκωση παρασιτικών κεφαλαίων, παρασιτισμό κ.λπ., αλλά αυτή την φορά αυτά τα φαινόμενα όχι μόνο ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο -ποσοτικά και ποιοτικά- αλλά έχουν ξεπεράσει και την πιο τολμηρή φαντασία.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, με το ξέσπασμα της κρίσης το καλοκαίρι του 2007 και ιδιαίτερα μετά την χρεοκοπία της Λήμαν Μπράδερς, η «κριτική» που ασκήθηκε στο νεοφιλελευθερισμό ή καλύτερα σε ορισμένες όψεις του, π.χ. «υπερβολές» των χρηματοστηριών, των τραπεζών, των Golden Boys κ.λπ., γρήγορα παραχώρησαν την θέση τους σ' ένα ακόμη πιο ακραίο Νεοφιλελευθερισμό και σε πολιτικές ιδιωτικοποίησης του χρήματος, πλασματικών κεφαλαίων κ.λπ. Έτσι, 5 χρόνια μετά το ξέσπασμα αυτής της φάσης της κρίσης και 4 μετά την χρεοκοπία της Λήμαν Μπράδερς, σύμφωνα με την Τράπεζα Διεθνών Διακανονισμών (BIS), μια νέα τεράστια φούσκα πλασματικών κεφαλαίων έχει δημιουργηθεί που αυξάνει τον κίνδυνο για μια νέα επιδείνωση της κρίσης της παγκόσμιας οικονομίας, και φέρνει πιο κοντά την απειλή κατάρρευσης του τραπεζικού συστήματος. Πρόκειται για ένα ποσό ύψους πάνω από 500 τρις δολ., από τα οποία τα 184 τρις έχουν «παιχτεί» στην Ευρώπη, 161 τρις στις ΗΠΑ και τα υπόλοιπα στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτά τα πλασματικά κεφάλαια, είναι παράγωγα προϊόντα (συμβόλαια), που πωλούνται από το χρηματοπιστωτικό σύστημα και στο μεγαλύτερο μέρος τους αφορούν τις μεταβολές του κόστους του χρήματος (επιτόκια, «ασφάλειες κινδύνου»-CDS, που και τα δυο είναι μια ένδειξη της ανασφάλειας και των φόβων που δημιουργεί ο διαρκώς οξυνόμενος «νομισματικός πόλεμος»), αλλά και τις τιμές των πρώτων υλών, πολύτιμων μετάλλων, τροφίμων κ.λπ. Για παράδειγμα, στον χρυσό, ετησίως υπογράφονται συμβόλαια παραγώγων τα οποία είναι περίπου 100 φορές η αξία της παγκόσμιας παραγωγής. Τα κέρδη των τραπεζών, κερδοσκόπων, αετονώχηδων κ.λπ. από αυτά τα συμβόλαια αγγίζουν ένα ποσό που ισοδυναμεί με την αξία του παραγόμενου χρυσού ενός χρόνου! Μεταξύ των πρωταγωνιστών αυτής της αγοράς παραγώγων είναι και οι γερμανικές περιφερειακές τράπεζες.

Άμεσα συνδεδεμένο με την παραπάνω διαστρέβλωση και παρασιτική λειτουργία αλλά και με την τεράστια συγκέντρωση και συγκεντροποίηση της καπιταλιστικής οικονομίας, είναι και το γεγονός ότι μόλις 147 επιχειρήσεις (στην αρχή της δεκαετία του '90 αυτός ο αριθμός ήταν περίπου 700 επιχειρήσεις) ελέγχουν το 40% της παγκόσμιας οικονομίας. Ακόμη 737 επιχειρήσεις πολυεθνικές, διεθνικές κ.λπ. (στις οποίες περιλαμβάνονται και οι 147) ελέγχουν το 80% της οικονομίας του πλανήτη! Η πλειοψηφία των 147 επιχειρήσεων, περίπου τα $\frac{3}{4}$, ανήκουν στον χρηματοπιστωτικό τομέα. Η αλληλοσύνδεση και αλληλοδιείσδυση των οποίων είναι χωρίς προηγούμενο, πράγμα το οποίο εξηγεί την γρήγορη και παγκόσμια μετάδοση και επέκταση της κρίσης, όπως έγινε και με την χρεοκοπία της Λήμαν Μπράδερς. Επόμενο είναι αυτοί οι οικονομικοί κολοσσοί να έχουν αποκτήσει και τεράστια πολιτική ισχύ, να (καθ)ορίζουν το πολιτικό προσωπικό του συστήματος, να υπαγορεύουν τις επιλογές τους πάνω στην παραγωγική οικονομία και στην οικονομία γενικότερα, πάνω στην κοινωνία, πάνω στη ζωή των ανθρώπων. Στις ΗΠΑ κατόρθωσαν να εμποδίσουν κάθε πραγματικό έλεγχο του χρηματοπιστωτικού τομέα, «*όπως επίσης στην Αγγλία, στην Ελβετία ή στη Γερμανία*», έγραφε η συντηρητική γερμανική εφημερίδα *Ντι Βελτ*. Όμως τα πράγματα είναι ακόμη χειρότερα όσον αφορά την φορολογία των κολοσσιαίων επιχειρήσεων, οι οποίες ουσιαστικά δεν πληρώνουν φόρους. Όπως έγραψαν οι *Τάιμς* της Νέας Υόρκης, η *Τζένεραλ Ελέκτρικ* για παράδειγμα, με κέρδη μέσα στις ΗΠΑ το 2010 ύψους **5 δισεκατομμυρίων δολαρίων**, όχι μόνο δεν πλήρωσε **ούτε ένα δολάριο φόρο**, αλλά πήρε κι από πάνω **προνομιακές επιδοτήσεις τριών** δισεκατομμυρίων δολαρίων! Σκανδαλώδες, αλλά συνηθισμένο πλέον. Αρκεί να φανταστεί κανείς ότι στις ΗΠΑ τη δεκαετία του 1950, το κράτος εισέπραττε από τις επιχειρήσεις το 30% των εσόδων του, ενώ το 2009 εισέπραξε μόλις το... **6,6%**! Αυτή η εξέλιξη είναι βέβαια σε βάρος των εργαζομένων, μια που αυτοί αναγκάζονται να πληρώνουν περισσότερους φόρους για να αναπληρώνουν τα έσοδα του κράτους.

Στο σύγχρονο καπιταλιστικό σύστημα όλες οι κρίσεις ξεκινάνε από τον χρηματοπιστωτικό τομέα και η εξήγηση γι' αυτό είναι απλή και φαίνεται, πέρα από την ιστορική εμπειρία, και από αυτά που εκτέθηκαν παραπάνω. Φυσικά, ο χρηματοπιστωτικός τομέας δεν είναι αιτία της κρίσης, **αλλά αποτέλεσμα και συνέπεια της κρίσης του καπιταλισμού**. Ωστόσο, εκεί που έχουν φτάσει τα πράγματα, δηλαδή με αυτή η γιγάντια έκταση και παρασιτική λειτουργία του **μετατρέπεται με τη σειρά του και σε αίτιο**. Αυτό το τελευταίο έχει και μια άλλη πρακτική συνέπεια: οι κρίσεις είναι όλο και πιο συχνές και διαρκούν περισσότερο, οι ανακάμψεις «κρατούν» λιγότερο και οι επιπτώσεις είναι οδυνηρότερες. Οι αστοί και οι νεοφιλελεύθεροι υπηρέτες τους φωνάζουν μόνο για τη δημοσιονομική κρίση, «ξεχνώντας» ότι είναι μέρος της κρίσης του καπιταλισμού που επιπλέον έχει δημιουργηθεί, στο μεγαλύτερο μέρος της, από την προσπάθεια των αστικών κυβερνήσεων να βγάλουν από την κρίση τον ιδιωτικό τομέα και το σύστημα. Μόνο στην παρούσα κρίση (2007) έχουν διατεθεί από τα κράτη κοντά στα 20 τρις ευρώ, χωρίς κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα. Αυτή η διαρκής προ-

σπάθεια των καπιταλιστών να αντιμετωπίσουν την κρίση (μακρύ κύμα ύφεσης) **συσσώρευσε βουνά από ελλείμματα και χρέη**, στο δημόσιο και κυρίως στον ιδιωτικό τομέα (τράπεζες, επιχειρήσεις κ.λπ.), πέρα από το γεγονός της δημιουργίας των πλασματικών κεφαλαίων.

Τέλος, ίσως και σημαντικότερο, αυτή η διαρκής προσπάθεια αντιμετώπισης της κρίσης **εξάντλησε τα αποθέματα και κυρίως τους μηχανισμούς ή «τεχνικές» αντίστασης του καπιταλιστικού συστήματος** (χαμηλά ή σχεδόν μηδενικά επιτόκια, περικοπές δημόσιων δαπανών, χαμηλή ή σχεδόν μηδενική φορολόγηση, κάθε είδους απαλλαγές και επιχορηγήσεις κ.λπ.). Το αποτέλεσμα αυτής της εξέλιξης είναι από τη μια μεριά, να έχουμε συχνά μεγάλα ή μικρά κραχ, χρεοκοπίες τραπεζών και πολυεθνικών επιχειρήσεων, χρεοκοπίες κρατών και την άμεση απειλή μιας παγκόσμιας οικονομικής κατάρρευσης. Κι από την άλλη, ένα κύμα βάρβαρων επιθέσεων στις κοινωνικές και πολιτικές κατακτήσεις των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, με στόχο την πλήρη απαξίωση της εργατικής δύναμης και ουσιαστικά την δουλοποίησή της. Αυτή η επίθεση ουσιαστικά έχει πάρει τον χαρακτήρα της ληστείας. **Απαλλοτριώνουν** ότι βρουν μπροστά τους, μισθούς, συντάξεις, εισοδήματα, συστήματα υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης, τον προηγούμενα παραγμένο και συσσωρευμένο πλούτο (δημόσιο, ασφαλιστικά ταμεία και ιδιωτικό). Ακόμη, προς διευκόλυνση αυτής της επίθεσης, στηρίζουν/εγκαθιδρύουν καθεστώτα κοινοβουλευτικού -προς το παρόν- Βοναπαρτισμού, εξευτελίζουν τις ηθικές, πνευματικές, πολιτιστικές αξίες, την κουλτούρα του εργατικού κινήματος και τις αρχές του, την ατομική, συλλογική ή ακόμη και την εθνική αξιοπρέπεια. Τέλος, η εξάντληση των μηχανισμών ή των «τεχνικών» αντιμετώπισης της κρίσης έχει αναγκάσει τις αστικές κυβερνήσεις -ιδιαίτερα των ΗΠΑ και της Βρετανίας- να προχωρήσουν στο «τυπωμένο χρήμα», που σε όλο και μεγαλύτερες ποσότητες «ρέει» μέσα στην καπιταλιστική οικονομία από τη μια μεριά και από την άλλη οξύνει τον «πόλεμο των νομισμάτων».

5. Τα αδιέξοδα του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος έχουν μεγαλώσει και από την αποτυχία ή την κρίση στην οποία βρίσκονται όλες οι στρατηγικές επιλογές των ιμπεριαλιστών (Νεοφιλελευθερισμός, Παγκοσμιοποίηση, Νέα Τάξη-Πόλεμος), με τις οποίες προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν τον ευνοϊκό συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων (διεθνείς εξελίξεις δεκαετίας του '90), να επανασυνδέσουν, επεκτείνουν και να κυριαρχήσουν στην παγκόσμια αγορά και να ξεπεράσουν την κρίση τους. Η αποτυχία αυτών των επιλογών είχε σαν αποτέλεσμα, εκτός όλων των άλλων (υπερχρέωση των οικονομιών τους, μεγαλύτερη κρίση, εμφάνιση απειλητικών αντιπάλων κ.λπ.), και τη δημιουργία ενός **στρατηγικού κενού** (οικονομικό, πολιτικό, γεωστρατηγικό κ.λπ) ή **αδυναμία διαμόρφωσης μια άλλης πολιτικής** για τη λύση της κρίσης του συστήματος. Αυτό το κενό μεγαλώνει τον κίνδυνο ανεξέλεγκτης δράσης των αντιφάσεων του συστήματος και επομένως φέρνει πιο κοντά τον πόλεμο. Τουλάχιστον για την Ευρώπη αυτό το στρατηγικό κενό, σε συνδυασμό με την κρίση του Ευρώ/ΕΕ, τον

φαύλο κύκλο ύφεσης-χρέους, τις σεισμικές ρήξεις στο εσωτερικό της και την ένταση των φυγόκεντρων δυνάμεων, την πολιτική κρίση, τις ραγδαίες κοινωνικές και πολιτικές μετατοπίσεις/αλλαγές και την άνοδο των αγώνων και των αντιστάσεων, **δημιουργούν ένα εκρηκτικό μίγμα και ταυτόχρονα όλες τις προϋποθέσεις για ένα νέο επαναστατικό κύμα.**

6. Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος έχει βυθίσει σε κρίση την παγκόσμια αστική εξουσία, η οποία επιδεινώνεται και αυτή χρόνο με τον χρόνο. Η κυριαρχία και ηγεμονία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, λόγω κυρίως της οικονομικής του αδυναμίας και ως ένα βαθμό και της πολιτικής του, έχουν αδυνατίσει αισθητά τα τελευταία 20-25 χρόνια, αν και επεδίωξε-ειδικά μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ κ.λπ.- να την επανακτήσει με όλα τα μέσα. Αυτό το αδυνάτισμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού δυσκόλεψε ή και εξάλειψε την δυνατότητά του, όπως έκανε άλλοτε, να επιβάλλει τις συνολικές «λύσεις» που απαιτούνται για τη λειτουργία του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Αυτό είναι **αναγκαίο** για τη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος πολύ περισσότερο στις περιόδους κρίσεις του. Γιατί παρά το γεγονός ότι ο καπιταλισμός είναι ένα άναρχο σύστημα, χρειάζεται την **ενοποίηση και το «ενιαίο»** της λειτουργίας της παγκόσμιας αγοράς.

Την ίδια κατάλξη θα έχει και η προσπάθεια που έγινε από όλους τους ιμπεριαλιστές μαζί, G7 ή αργότερα με τους G8 (προστέθηκε η Ρωσία), που ήταν τότε και οι 7 ισχυρότερες οικονομίες του πλανήτη. Την ίδια τύχη φαίνεται να έχουν και οι όποιες «προσπάθειες» των G20, (που ουσιαστικά έχουν αντικαταστήσει τους «ανήμπορους» G7), ένα σύνολο πάνω από 20 χώρες, που αντιπροσωπεύουν τις ισχυρότερες οικονομίες του πλανήτη και πάνω από το 80% της παγκόσμιας οικονομίας και του παγκόσμιου πληθυσμού. Ο λόγος ασφαλώς βρίσκεται στην κρίση του συστήματος, αλλά πέρα από αυτό και στο γεγονός ότι διαφωνούν στα πάντα ή βγάζουν γενικόλογες αποφάσεις, που όμως είτε δεν εφαρμόζονται από κανέναν, είτε εφαρμόζονται από κάποιους, αλλά σύμφωνα με τα εθνικά τους συμφέροντα. Αυτή η κατάσταση είναι ακόμη ένας παράγοντας που επιδεινώνει περισσότερο τη δομική κρίση του καπιταλισμού.

Η εμφάνιση και η οικονομική ανάπτυξη των BRIC, και κυρίως της Κίνας, τάραιξε την προηγούμενη ισορροπία, αύξησε τους κάθε είδους ανταγωνισμούς (μεταξύ των παλιών ιμπεριαλισμών, μεταξύ των αναδυόμενων χωρών με τους παλιούς ιμπεριαλιστές και κυρίως με τις ΗΠΑ κ.λπ.) και κατά συνέπεια όξυνε ακόμη περισσότερο την κρίση της παγκόσμιας αστικής εξουσίας. Το πρόβλημα γίνεται ακόμη μεγαλύτερο και οξύτερο, όσο οι αναδυόμενες οικονομίες συνεχίζουν να αναπτύσσονται-παρά τη μείωση των ρυθμών ανάπτυξής τους και άλλων οικονομικών προβλημάτων, πχ, πληθωριστικές πιέσεις, φούσκες κ.λπ.- και να κατακτούν μεγαλύτερα μερίδια της παγκόσμιας αγοράς, μια τάση που δεν φαίνεται ότι μπορεί να ανατραπεί με καθαρά οικονομικά μέσα.

Η τάση αυτή όχι μόνο δεν ανατρέπεται ή εξισορροπείται, αλλά ενισχύεται ακόμη

περισσότερο λόγω της γενικευμένης αμφισβήτησης των παλιών ιμπεριαλιστών, και πάνω απ' όλους των ΗΠΑ, σε σχεδόν όλα τα σημερινά όργανα και οργανισμούς κυριαρχίας και ελέγχου της παγκόσμιας οικονομίας: Παγκόσμια Τράπεζα, ΔΝΤ, ΠΟΕ κ.λπ. Αυτοί, άλλωστε, είναι οι βασικοί λόγοι που εξηγούν τη μανία με την οποία η Ουάσινγκτον επιτίθεται στην Κίνα κατά κύριο λόγο αλλά όχι μόνο. Η επίθεση αυτή δεν είναι μόνο πολιτική ή οικονομική (συναλλαγματικές και νομισματικές ισορροπίες, προστατευτικά μέτρα, «ανθρώπινα δικαιώματα» κ.λπ.), αλλά σταδιακά παίρνει στρατιωτική μορφή, είτε με την αύξηση των στρατιωτικών δαπανών, βάσεων, αποστολών και κάθε είδους στρατιωτικών επιχειρήσεων, είτε με την περικύκλωση της Κίνας με κάθε είδους στρατιωτικά μέσα και δυνάμεις, είτε με την προσπάθεια γεωοικονομικής και γεωστρατηγικής εκδίωξης της Κίνας και άλλων αναδιδόμενων δυνάμεων από πολλές περιοχές του κόσμου.

7. Ο ιμπεριαλισμός είναι ταυτισμένος με πολιτικές πόλεμοι και με τον ίδιο τον πόλεμο. Ο πόλεμος είναι ένα βάρβαρο μέσο με το οποίο, όχι πάντα σε τελευταία ανάλυση, «ρυθμίζεται», μοιράζεται, ελέγχεται και «φρουρείται» η αγορά, ανάλογα με τους οικονομικούς, πολιτικούς και στρατιωτικούς συσχετισμούς δύναμης των ιμπεριαλιστών και μεταξύ τους. Έτσι, το γεγονός ότι έχει αδυνατίσει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, δεν σημαίνει ότι έπαψε να είναι και η ηγέτιδα δύναμη του ιμπεριαλισμού και ο παγκόσμιος χωροφύλακας του καπιταλιστικού συστήματος. Σ' αυτό το τελευταίο, λόγω της πολύ μεγάλης στρατιωτικής υπεροχής που έχει, η αμφισβήτησή του είναι μόνο μερική και αποσπασματική. Ούτε επίσης, γενικά και ειδικά, μειώθηκε η επιθετικότητα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Λόγω της αποτυχίας ή του αδιεξόδου του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» του Μπους και της ανόδου στην εξουσία του Ομπάμα, φάνηκε να έχει μειωθεί κάπως η επιθετικότητα που παρουσίαζαν οι ιμπεριαλιστές, και ιδιαίτερα οι Αμερικάνοι, κατά τις δεκαετίες του '90 και του '00, αλλά αυτό ήταν μόνο προσωρινό ή απλά μια αλλαγή ρητορικής. Απόδειξη αυτού του γεγονότος είναι ότι οι πολεμικές δαπάνες συνέχισαν να αυξάνουν και σε κάθε περίπτωση δε μειώθηκαν-παρά την οικονομική κρίση, τα χρέη και τα μεγάλα ελλείμματα-και επιπλέον έχουμε εξάπλωση των στρατιωτικών βάσεων και αποστολών, νέες στρατιωτικές εμπλοκές, επεμβάσεις και πολέμους άμεσα ή έμμεσα και «δι' αντιπροσώπων». Αξίζει, επίσης να σημειωθεί ότι η αύξηση των παγκόσμιων στρατιωτικών δαπανών μέχρι το 2011 οφείλονταν σχεδόν αποκλειστικά στις ΗΠΑ. Οι οποίες βρίσκονται σταθερά και με κολοσσιαία διαφορά στην πρώτη θέση και φτάνουν σχεδόν το 45% των παγκόσμιων στρατιωτικών δαπανών! (Επίσημα οι ετήσιες στρατιωτικές δαπάνες των ΗΠΑ είναι περίπου 700 δις δολ., ανεπίσημα λέγεται ότι είναι γύρω στο 1,1 τρις δολ., που μάλλον είναι το σωστό, το οποίο είναι σχεδόν το 70% του ομοσπονδιακού ελλείμματος, και αντιστοιχεί σε πάνω από το 50% των στρατιωτικών δαπανών όλων των υπόλοιπων χωρών του πλανήτη). Επίσης, μεγάλη αύξηση σημειώνουν οι στρατιωτικές δαπάνες της Κίνας (δεύτερη στον κόσμο

με σημαντική διαφορά), η οποία πρόσφατα ανακοίνωσε ότι μέχρι το 2015 θα διπλασιάσει τις στρατιωτικές δαπάνες της, από 119,8 δις δολ. που ήταν το 2011 σε 238,2 δις δολ. Επίσης η Ινδία και η Βραζιλία έχουν αυξήσει τις στρατιωτικές τους δαπάνες και βέβαια η Ρωσία που τα τελευταία χρόνια τις έχει αυξήσει σημαντικά και πρόσφατα ανακοίνωσε ένα νέο τεράστιο πρόγραμμα εξοπλισμών.

Αυτή την περίοδο έχουμε μια έξαρση των πολεμικών επιχειρήσεων και επεμβάσεων που προοιωνίζουν ένα ζοφερό μέλλον. Παρά το γεγονός ότι ο πόλεμος συνεχίζεται αμείωτος στο Αφγανιστάν και δεν έχει τελειώσει στο Ιράκ, είχαμε την επέμβαση των ιμπεριαλιστών στη Λιβύη, ενώ βρίσκονται σε εξέλιξη πολλές πολεμικές συγκρούσεις σε πολλές χώρες και περιοχές της Αφρικής, ανεβαίνει διαρκώς η ένταση στη Θάλασσα της Κίνας και βέβαια εξελίσσεται η κρίση στη Συρία που σιγά-σιγά διαχέεται σε όλη την περιοχή και αποτελεί μια τεράστια εστία ενός νέου περιφερειακού πολέμου, αν όχι κάτι γενικότερο.

Στη Μαύρη Ήπειρο η κατάσταση επιδεινώνεται διαρκώς: πόλεμος στο Μάλι, ατελείωτος εμφύλιος πόλεμος ή πόλεμος «δι' αντιπροσώπων» στο Κονγκό και επέμβαση (με υποκίνηση των ιμπεριαλιστών) της μικροσκοπικής Ρουάντα, συνεχή εκλογικά πραξικοπήματα που προκαλούν και ένοπλες συγκρούσεις σε πολλές χώρες (Κονγκό, Νιγηρία, Κένυα, Ακτή Ελεφαντοστού κ.α), ατέλειωτες υποκινούμενες εθνικές, φυλετικές, θρησκευτικές και κάθε είδους συγκρούσεις. Αυτή η κατάσταση οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στην αποικιακή κληρονομιά που άφησαν πίσω τους οι ευρωπαίοι αποικιοκράτες και βέβαια στις επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών για ν' αρπάξουν τον πλούτο των χωρών, για γεωπολιτικούς και γεωστρατηγικούς λόγους, για λόγους ανταγωνισμού μεταξύ τους και τα τελευταία χρόνια με τις αναδυόμενες δυνάμεις και κυρίως με την Κίνα και φυσικά για ν' αναχαιτίσουν την κοινωνική επανάσταση και απελευθέρωση. Σχεδόν για τους ίδιους λόγους έκαναν την επέμβαση στη Λιβύη, διαμέλισαν το Σουδάν σε δυο κράτη χωρίς να αποκλείεται ακόμη παραπέρα διαμελισμός του και μια καινούργια πολύ μεγάλη και αιματηρή πολεμική σύγκρουση (οι δυο προηγούμενοι «εμφύλιοι» πόλεμοι, ο πρώτος από το 1955 έως το 1972 και ο δεύτερος από το 1983 έως το 2005, στοίχισαν συνολικά πάνω από 2 εκατομμύρια νεκρούς!). Για τον καλύτερο έλεγχο της περιοχής ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ίδρυσε στρατιωτική διοίκηση για την Αφρική, το λεγόμενο African Command, που εγκαταστάθηκε, μετά την επέμβαση, στη Λιβύη!

Χωρίς αμφιβολία οι ιμπεριαλιστές εκμεταλλεύτηκαν και εκμεταλλεύονται την εξέγερση του συριακού λαού ενάντια στο καθεστώς Άσαντ, για να επιβάλλουν τα δικά τους αντιδραστικά σχέδια: στραγγαλισμό της λαϊκής εξέγερσης στη Συρία που ως ένα βαθμό το έχουν επιτύχει, αλλά και των άλλων εξεγέρσεων και επαναστάσεων στη Β. Αφρική και Μ. Ανατολή και ιδιαίτερα της Αιγύπτου, εξόντωση της Χεζπολάχ και του παλαιστινιακού κινήματος, προετοιμασία για επίθεση/πόλεμο ή για ανατροπή του καθεστώτος στο Ιράν, ολοκληρωτικό έλεγχο των πετρελαίων της Μ. Ανατολής που πρακτικά σημαίνει αποκλειστικό έλεγχο της παγκόσμιας πηγής ενέργειας, γεωοικονομι-

κή, γεωπολιτική και γεωστρατηγική εκδίωξη της Κίνας και της Ρωσίας, και ειδικά για την Κίνα (και άλλες αναδυόμενες χώρες, όπως η Ινδία) μεγάλη ενεργειακή εξάρτηση από τον κύριο αντίπαλό της, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Στη σύγκρουση που εκτυλίσσεται τώρα πάνω στο έδαφος της Συρίας λαμβάνουν μέρος με τον ένα ή τον άλλον τρόπο, όλες οι δυνάμεις της περιοχής και κυρίως το Ιράν, η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία, το Ισραήλ, φυσικά οι ιμπεριαλιστές με επικεφαλής τις ΗΠΑ, η Ρωσία, η Κίνα κ.λπ. Πρόκειται για μια σύγκρουση στην οποία έχει εμπλακεί σχεδόν όλος κόσμος και με την μεγαλύτερη εμπλοκή αντίπαλων δυνάμεων μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου. Ήδη η κρίση της Συρίας έχει αρχίσει και διαχέεται και στην περιοχή, κατά κύριο λόγο σε Τουρκία, Λίβανο και Κουρδιστάν, στο οποίο δίνεται ακόμη μια σημαντική ευκαιρία να πραγματοποιήσει την απελευθέρωση/ενοποίησή του. Το πώς θα εξελιχθεί η σύγκρουση στη Συρία είναι άγνωστο. Όμως, τα διακυβεύματα της σύγκρουσης είναι τεράστια, πράγμα που κάνει δύσκολο έναν συμβιβασμό. Αυτή η δυσκολία αυξάνει την πιθανότητα μιας άμεσης στρατιωτικής επέμβασης των ιμπεριαλιστών, οπότε μπορεί ν' ανοίξουν οι ασκοί του Αιόλου. Πάντως, σε κάθε περίπτωση μια ανατροπή του Ασαντ και του μπααθικού καθεστώτος, εκτός των άλλων (ξεκαθάρισμα Χεζμπολάχ, παλαιστινιακού, κουρδικού) θα άνοιγε το δρόμο για μια επίθεση στο Ιράν, πράγμα που θα σήμαινε την αρχή ενός νέου περιφερειακού-αν όχι και γενικευμένου-πολέμου. Η σύγκρουση στη Συρία έχει ακόμη μια παράμετρο: επιδεινώνει παραπέρα την περίπλοκη και κρίσιμη κατάσταση που ήδη υπάρχει στην Κύπρο λόγω της ανακάλυψης σημαντικών κοιτασμάτων φυσικού αερίου και πετρελαίου.

Στην Α. Αμερική οι ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα οι αμερικάνοι έχουν εντείνει τις προσπάθειές για να ενισχύσουν την επιρροή τους, που έχει μειωθεί αρκετά τα τελευταία χρόνια. Αποτέλεσμα αυτών των προσπαθειών είναι το «παλατιανό πραξικόπημα» ενάντια στον προοδευτικό Πρόεδρο της Παραγωγής Λούγκο, που ίσως να εγκαινιάζει παρόμοιες πρακτικές και για άλλα «ενοχλητικά» καθεστώτα της περιοχής.

Τέλος, χρειάζεται να αναφέρουμε το νέο Δόγμα του NATO (επιβεβαιώθηκε πρόσφατα, το 2011 στη Σύνοδο του NATO της Λισαβόνας και ονομάζεται «Ευθύνη της προστασίας, Right to protect»), που η πρώτη εφαρμογή του έγινε στη Λιβύη (τώρα θέλουν να το εφαρμόσουν και στη Συρία και το ζητούν επίμονα κάποιες δυνάμεις, όπως η Γαλλία), σύμφωνα με το οποίο αυτός ο στρατιωτικός οργανισμός μπορεί να επεμβαίνει οπουδήποτε στον κόσμο, εκτός των άλλων και σε περιπτώσεις κοινωνικών αναταραχών, εξεγέρσεων, επαναστάσεων κ.λπ. Αυτό είναι ακόμη μια απόδειξη ότι όσο υπάρχει ιμπεριαλισμός, οι κίνδυνοι για επεμβάσεις, στρατιωτικούς εκβιασμούς και πολέμους θα είναι πάντοτε υπαρκτοί.

8. Όπως και το 2007 έτσι και το 2012-2013 μια ανάλογη επισιτιστική κρίση θα πλήξει την ανθρωπότητα και ιδιαίτερα τις φτωχότερες χώρες, λόγω της αύξησης των τιμών βασικών αγροτικών προϊόντων (σάρι, ρύζι, καλαμπόκι, κριθάρι κ.λπ.), λέει ο Οργανισμός Τροφίμων και Αγροτικών Προϊόντων (FAO) του ΟΗΕ. Σαν κύριο και μο-

ναδικό λόγο για την αύξηση των τιμών οι αστοί και νεοφιλελεύθεροι προβάλλουν τις **πρόσκαιρες αιτίες**, δηλαδή την ξηρασία και γενικά τις κακές καιρικές συνθήκες που επικράτησαν σε ορισμένες χώρες, όπως πχ τις ΗΠΑ, τη Ρωσία κ.λπ. Όμως, αυτό είναι παραπλανητικό, αφού υποβαθμίζει και αποσιωπά τις **μόνιμες αιτίες**, οι οποίες αποδεικνύουν ότι το πρόβλημα είναι συστημικό, και από τη μια μεριά οφείλεται στη λογική του καπιταλιστικού συστήματος και στην στρατηγική των διεθνικών μονοπωλίων που ελέγχουν απολύτως τη διεθνή αγορά τροφίμων, από τη σποροπαραγωγή έως την τελική διάθεση των προϊόντων. Και από την άλλη, στο γεγονός, άμεσα συνδεδεμένο με το προηγούμενο, ότι οι **τιμές διαμορφώνονται** στα χρηματιστήρια. Είναι χαρακτηριστικό ότι μόνο η είδηση για τις συνέπειες της ξηρασίας στη σιτοπαραγωγή των ΗΠΑ προκάλεσε φωτιά στις προθεσμιακές συμφωνίες μελλοντικών εσοδών (παράγωγα), οι οποίες κατέγραψαν άνοδο 23% στο χρηματιστήριο τροφίμων του Σικάγου και 19% στο αντίστοιχο ρώσικο. Το γεγονός ότι οι τιμές των τροφίμων δε διαμορφώνονται από τη σχέση προσφοράς και ζήτησης, ούτε από την ξηρασία, όπως ισχυρίζονται οι θιασώτες της «ελεύθερης αγοράς», αλλά σε μεγάλο βαθμό, από τα κέρδη του χρηματιστικού κεφαλαίου, προκύπτει και από τη δήλωση του επικεφαλής του FAO, Ζοζέ ντα Σίλβα, ο οποίος τόνισε ότι «...ως και τα μισά τρόφιμα που παράγουμε δεν καταναλώνονται ποτέ» και συνέχισε ότι «...σχεδόν το ένα τέταρτο του νερού που χρησιμοποιείται παγκοσμίως χρησιμοποιείται για να παράγεται πάνω από ένα δισεκατομμύριο τόνοι τροφίμων που κανένας δεν τρώει...».

Τέλος, ο διεθνής οργανισμός **Οξφραμ**, στην έκθεσή του που δημοσιεύτηκε στις 5/9/2012, γράφει ότι η άνοδος των τιμών των τροφίμων θα συνεχιστεί μέχρι και το 2030. Και συνεχίζει ότι οι επιπτώσεις σε ανθρώπινες ζωές θα είναι ανυπολόγιστες, ειδικά στον Τρίτο Κόσμο, όπου η συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων δαπανούν πάνω από το 75% του εισοδήματός τους για να τραφούν. Αυτή τη φορά όμως οι επιπτώσεις θα επηρεάσουν και τους νεόπτωχους που έχουν δημιουργηθεί από την κρίση του καπιταλισμού στις αναπτυγμένες χώρες.

Ακόμη, σε μεγάλο βαθμό τα ακραία καιρικά φαινόμενα που ξεσπούν όλο και πιο συχνά σε όλο τον πλανήτη, προκαλώντας χιλιάδες θύματα και τεράστιες καταστροφές στην παραγωγή, οφείλονται στη μόλυνση και στις κλιματικές αλλαγές. Όπως προειδοποιεί η τεράστια πλειοψηφία των επιστημών όλου του κόσμου, αυτές οι κλιματικές αλλαγές οφείλονται στην αλόγιστη εκμετάλλευση των φυσικών και οικονομικών πόρων και στην εκτόξευση τεράστιων ποσοτήτων τοξικών ρύπων στην ατμόσφαιρα-όλα αυτά για χάρη του κέρδους-τα οποία έχουν προκαλέσει σοβαρές ζημιές (ίσως και δύσκολα αναστρέψιμες) στο περιβάλλον, σε βαθμό εξαιρετικά επικίνδυνο για την επιβίωση της ανθρωπότητας.

Έτσι, μαζί με την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, που είναι μια θανάσιμη απειλή για την ανθρωπότητα, έχουμε και μια τεράστια απειλή από την οικολογική κρίση, και όλο και πιο συχνά ή ανά τακτά χρονικά διαστήματα, και την επισιτιστική και διατροφική κρίση με εκατομμύρια θύματα, κυρίως παιδιά. Αυτό συμβαίνει για πρώ-

τη φορά στην ιστορία του καπιταλισμού-και όχι μόνο-δηλαδή να έχουμε ταυτόχρονα αυτές τις κρίσεις.

Αυτά τα τραγικά αδιέξοδα για την ανθρωπότητα, που έχει δημιουργήσει ο Καπιταλισμός, δεν είναι τα μόνα. Υπάρχει πάντοτε ο κίνδυνος από την χρήση της πυρηνικής ενέργειας, που όπως έδειξε και το τελευταίο μεγάλο πυρηνικό «ατύχημα» στη Φουκοσίμα της Ιαπωνίας, είναι παρών. Φυσικά παραμένει πάντοτε μια τεράστια απειλή η εξάπλωση και η εξέλιξη των όπλων μαζικής καταστροφής και ιδιαίτερα των πυρηνικών οπλικών συστημάτων.

B) Εργατικό και επαναστατικό κίνημα

9. Το 2007 με την επιδείνωση της κρίσης φαίνεται να έχουμε την **κατάρρευση** του Νεοφιλελευθερισμού. Επιστροφή στον Κεϋνσιανισμό που κατέρρευσε στις αρχές τις δεκαετίας του '70, είναι μάλλον αδύνατη λόγω της κατάστασης που έχει δημιουργηθεί (βουνά από χρέη, ελλείμματα, πλασματικά κεφάλια αλλά και κυριαρχία του χρηματιστικού κεφαλαίου). Είναι προφανές ότι αυτό το αδιέξοδο που υπάρχει εδώ και αρκετά χρόνια **έχει δημιουργήσει ένα κενό στρατηγικής ή μια αδυναμία** (αντικειμενική και υποκειμενική) χάραξης μιας άλλης στρατηγικής των καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών, που εκφράζει και επιτείνει την κρίση και την παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος. Η κατάρρευση του Κεϋνσιανισμού άφησε κληρονομιά στον καπιταλιστικό κόσμο βουνά από χρέη και ελλείμματα, μια κρίση υπερπαραγωγής εμπορευμάτων και υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου και βέβαια το επαναστατικό κύμα της περιόδου 1965-1975. Ο Νεοφιλελευθερισμός, με τον οποίο η αστική τάξη προσπάθησε να αντιμετωπίσει την κρίση, δημιούργησε με την σειρά του-παρά τις αντίθετες διακηρύξεις του-νέα βουνά από χρέη και ελλείμματα, μια νέα τεράστια επιδείνωση της κρίσης υπερπαραγωγής και υπερσυσσώρευσης, υπερεπέκταση της πίστης, του χρηματιστηριακού τομέα και των πλασματικών κεφαλαίων, μια χωρίς προηγούμενο παρέμβαση του κράτους κ.λπ., και όλα αυτά μαζί οδήγησαν στο σημερινό φαύλο κύκλο μιας άλυτης κρίσης ύφεσης, υπερχρέωσης της οικονομίας, κρατικής υπερχρέωσης και χρεοκοπίας του διεθνούς τραπεζικού συστήματος. Βρισκόμαστε μπροστά στην κατάρρευση του Νεοφιλελευθερισμού και μιας καταστροφικής κρίσης του καπιταλισμού, κατά πάσα πιθανότητα μεγαλύτερης από εκείνη του 1929-1930. Χωρίς μηχανιστικές αναλογίες, η κατάρρευση του Νεοφιλελευθερισμού είναι πολύ πιθανό να **προκαλέσει ένα νέο επαναστατικό κύμα**, με διαφορετικά χαρακτηριστικά από το προηγούμενο, όπως άλλωστε και αυτό είχε διαφορετικά χαρακτηριστικά από τα δυο προηγούμενα του 20ου αιώνα (το πρώτο 1914-1923, το δεύτερο 1943-1948(9)). Όλα δείχνουν ότι στην Ευρώπη τουλάχιστον-όπου όχι μόνο είναι το επίκεντρο της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και παρακμής, αλλά εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο, από τη μια μεριά αυτό το κενό στρατηγικής και από την άλλη έχουμε σημαντική άνοδο των αγώνων και των αντιστά-

σεων, μια αλλαγή στη συνείδηση και στις διαθέσεις των εργαζομένων και της νεολαίας και μια ανοδική πορεία των δυνάμεων της αριστεράς-δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για μια **Νέα Κατάσταση** που θα φέρει όλα τα χαρακτηριστικά ενός νέου επαναστατικού κύματος. Αυτό θα είναι μια τεράστια βοήθεια και προωθητική δύναμη για τους αγώνες και το εργατικό κίνημα στη χώρα μας και τις εξελίξεις στη Μ. Ανατολή. Είναι δυνατόν η κατάσταση στη Συρία (εμφύλιος, γενίκευση του πολέμου κ.λπ.) να αποτελέσει **μια αντίρροπη δύναμη** στις διεργασίες που συντελούνται στην χώρα μας, όπως και στην Ευρώπη, τουλάχιστον για κάποιο διάστημα, χωρίς να αποκλείεται και το αντίθετο.

10. Η δομική κρίση της ΕΕ, η χρεοκοπία πολλών χωρών και η επίθεση απίστευτης σκληρότητας που έχουν εξαπολύσει οι αστικές τάξεις των χωρών της Ευρώπης, ιδιαίτερα των χωρών του Νότου, έχουν προκαλέσει σημαντικούς αγώνες και κινήματα, που στο άμεσο μέλλον αναμένεται να είναι πιο μαχητικά και αποφασιστικά. Ο δρόμος που άνοιξε το κίνημα στη χώρα μας (Γενικές Απεργίες, «Ιουλιανά», 12 Φλεβάρη κ.λπ.), φαίνεται να είναι και ο δρόμος που θα ακολουθήσουν, και ακολουθούν εν μέρει, οι εργαζόμενοι και η νεολαία στην Ευρώπη και ιδιαίτερα σε Ισπανία, Ιταλία, Πορτογαλία, Γαλλία κ.λπ.

Η ευρωπαϊκή μπουρζουαζία το γνωρίζει πολύ καλά και ενεργεί ανάλογα: Όλα τα μέτρα κοινωνικού κανιβαλισμού που επιβλήθηκαν στον ελληνικό λαό από το 2010, σπέρνοντας με τα ατέρμονα μνημόνια εξαθλίωση και απόγνωση, είχαν στόχο τη δημιουργία μιας «αντιτυρικής ζώνης» για να μην εξαπλωθεί η πυρκαγιά στους εργαζόμενους και τους λαούς της Ευρώπης και διεθνώς. Τώρα πια όλοι γνωρίζουν ότι απέτυχαν. Απέτυχαν να ρίξουν όλο το φταιξιμο στους «τεμπέληδες και αχαϊρευτους» Έλληνες. Αδιάφευκτος μάρτυρας η Πορτογαλία, η Ιρλανδία, η Ισπανία, η Ιταλία, η Γαλλία... Ακόμη χειρότερα, απέτυχαν να δημιουργήσουν την «αντιτυρική ζώνη» για να μη διαδοθεί η φλόγα της αντίστασης και του αγώνα στους προλετάριους της Ευρώπης. Η κραυγή που ακούστηκε σε συμπαράσταση των αγωνιστών του Δεκέμβρη του 2008, από τη γαλλική νεολαία «*Grèce générale*», καλώντας σε εξάπλωση της εξέγερσης σε όλη την Ευρώπη, φαίνεται σήμερα να πραγματοποιείται, τουλάχιστον στη Νότια Ευρώπη.

Παρά την κατάσταση που επικρατεί στα συνδικάτα και τις αριστερές οργανώσεις (ρεφορμιστικές και επαναστατικές), που ασφαλώς δεν είναι καλή, είναι βέβαιο ότι βρισκόμαστε όχι απλά σε μια ανοδική φάση των αγώνων, αλλά και μπροστά σε διεργασίες Ανασυγκρότησης-Ανασύνθεσης του κινήματος. Σε κάθε περίπτωση, έχουμε μπει σε μια περίοδο, όπου η συνείδηση των εργαζομένων δέχεται ισχυρά σοκ, πρωτόγνωρα για την ευρωπαϊκή εργατική τάξη μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και έχει αρχίσει μια νέα ριζοσπαστικοποίηση, ενδεχόμενα πιο αργή αλλά ίσως πιο βαθιά από το προηγούμενο επαναστατικό κύμα 1965-1975.

11. Τα επαναστατικά γεγονότα που βρίσκονται ακόμη σε εξέλιξη στη Β. Αφρική και τη Μ. Ανατολή, σίγουρα δεν έχουν την αρχική τους ορμή και σε μεγάλο βαθμό έχουν κατασταλεί από τις κάθε μορφής επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών και των αντιδραστικών δυνάμεων της περιοχής. Ωστόσο, τίποτα δεν έχει κριθεί οριστικά, εκτός αν έχουμε δυσμενέστερες εξελίξεις που εγκυμονεί η σχεδόν παγκόσμια σύγκρουση στη Συρία. Όσο οι επαναστατικές εξελίξεις στην Αίγυπτο αλλά και την Τυνησία παραμένουν ζωντανές και εξελίσσονται (μορφές αυτοοργάνωσης των εργαζόμενων και πληθειακών μαζών, δημιουργία συνδικάτων, επιτροπές σε συνοικίες και τόπους δουλειάς, επαναστατικά συμβούλια, επανεμφάνιση και σημαντική ενίσχυση ή και ίδρυση αριστερών και κομμουνιστικών κομμάτων και οργανώσεων κ.λπ.), τότε είναι δυνατό να έχουμε την αναζωπύρωση του κινήματος και των εξεγέρσεων. Τέλος, κάποια κέρδη που φαίνεται να αποκομίζουν οι ιμπεριαλιστές (Λιβύη κ.λπ.) είναι μάλλον αμφισβητούμενα και μένει ν' αποδειχθεί η πραγματική τους αξία.

Στη Λ. Αμερική αν και δεν έχουμε σημαντικές πολιτικές και επαναστατικές εξελίξεις, σαν και εκείνες που είχαμε την προηγούμενη περίοδο (αρχές της δεκαετίας του '00), έχουμε ένα νέο κύμα αγώνων σε μια σειρά από χώρες (Βραζιλία, Χιλή, Κ. Αμερική). Η κατάσταση στη Βενεζουέλα, τη Βολιβία και το Εκουαδόρ δεν έχει αλλάξει, δεν έχουμε προχώρημα των επαναστατικών εξελίξεων, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έχουμε ένα σταμάτημα των εθνικοποιήσεων, των απαλλοτριώσεων κ.λπ. Σε κάθε περίπτωση πάντως και οι τρεις αυτές χώρες βρίσκονται στην πρωτοπορία των εξελίξεων στη Λ. Αμερική και όχι μόνο. Στην Κούβα οι αρνητικές εξελίξεις παλινόρθωσης του καπιταλισμού συνεχίζονται.

Στην Ασία οι μεγάλοι εργατικοί και λαϊκοί αγώνες συνεχίζονται ειδικά στο Πακιστάν, στο Μπαγκλαντές, αλλά και σε Ινδία, Ινδονησία, Φιλιππίνες, Ιαπωνία, Ν. Κορέα κ.λπ. Ίσως οι σημαντικότεροι εργατικοί (και αγροτικοί) αγώνες και με τη σπουδαιότερη σημασία διεξάγονται στην Κίνα, όπου η μεγαλύτερη εργατική τάξη στον κόσμο, εκμεταλλεύεται άγρια και αμείβεται παρά πολύ άσχημα. Οι περισσότεροι από αυτούς τους αγώνες του κινεζικού προλεταριάτου είναι μακροχρόνιοι, βίαιοι και αιματηροί και μερικοί καταλήγουν σε επιτυχία. Ακόμη υπάρχουν πολλές απόπειρες για τη δημιουργία ανεξάρτητων από το Κ. Κόμμα συνδικάτων, πολλές από τις οποίες είναι επιτυχείς.

Αυτή η κοινωνική αναστάτωση, οι φαραωνικές ανισότητες που έχουν δημιουργηθεί, η συνεχής διολίσθηση σε ένα όλο και πιο άγριο νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό, η μανδαρίνικη διαφθορά της κομματικής γραφειοκρατίας, ο παροικιϊώδης νεποτισμός κ.λπ., φαίνεται ότι έχουν προκαλέσει πολιτικές και «ιδεολογικές» διαμάχες στο εσωτερικό του Κ.Κ. Κίνας. Αυτές οι «διαμάχες» στο εσωτερικό της γραφειοκρατίας, λίγο πριν το 18^ο Συνέδριο του κόμματος, κατέληξαν σε καρατόμηση της «αριστεράς» πτέρυγας και του ηγετικού της στελέχους Μπο Σιλάι και νίκη της δεξιάς πτέρυγας του κόμματος, της οποίας ηγείται το δίδυμο Χου Ζιντάο - Γουέν Τζιαμπάο. Έτσι, η νέα ηγεσία που πρόκειται να εκλεγεί, σύμφωνα με όλες τις, ενδείξεις, θα βγει από αυτή

την πτέρυγα.

12. Η Νέα κατάσταση στην Ευρώπη, κατά πάσα πιθανότητα, θα ενισχύσει το ρεύμα της ρεφορμιστικής αριστεράς. Αυτό δείχνουν όλες οι ενδείξεις που έρχονται από μια σειρά χώρες: Ισπανία, Πορτογαλία Ολλανδία, Γαλλία κ.λπ.

Η άκρα αριστερά ειδικά μετά τα εγκληματικά λάθη της Ε.Γ. της 4ης Διεθνούς παρουσιάζει μια σχεδόν ολοκληρωτική καθίζηση σε όλα τα επίπεδα: θεωρητικό, πολιτικό, οργανωτικό, παρέμβαση. Όσο για την ηγεσία της Ε.Γ. της 4ης Διεθνούς, η τελευταία δράση της είναι η διάλυση των τμημάτων του Μεξικού και της Τυνησίας και μια ανακοίνωση για την υποστήριξη του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές!

Γ) Οικονομική και πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα

Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού δεν είναι αναστρέψιμη, ούτε και διαχειρίσιμη

13. Χωρίς αμφιβολία τα πάντα έχουν αλλάξει από την προηγούμενη, 18^η Συνδιάσκεψή μας: η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού έχει χειροτερεύσει (ουσιαστικά έχει χρεοκοπήσει και καταρρεύσει), η πολιτική κρίση έχει επιδεινωθεί και εξελιχτεί σε κρίση που πολιτικού σκηνικού, των αστικών κομμάτων και του πολιτικού προσωπικού του συστήματος, ο κοινωνικός και πολιτικός συσχετισμός έχουν βελτιωθεί προς όφελος των εργαζομένων και του κινήματος, η κατάσταση του εργατικού κινήματος έχει βελτιωθεί και το ίδιο ισχύει όσον αφορά την ριζοσπαστικοποίηση και πολιτικοποίηση των μαζών, την ενίσχυση της αριστεράς, όπως φάνηκε και από τις εκλογικές αναμετρήσεις στις 6 Μάη, στις 17 Ιούνη κ.λπ. Όλα αυτά βέβαια όταν και στην ΕΕ έχουμε παρόμοιες εξελίξεις: δομική κρίση ιστορικής σημασίας, χρεοκοπίες 6-7 χωρών ανάμεσα στις οποίες η Ισπανία και η Ιταλία, 4^η και 3^η οικονομία της Ευρωζώνης αντίστοιχα, διαλυτική κρίση του Ευρώ... απίστευτης σκληρότητας μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους και τη νεολαία, άνοδος των αγώνων, των κινημάτων και αλλαγές στη συνείδηση και στις διαθέσεις της εργατικής τάξης, των πληθειακών στρωμάτων κ.λπ.

Το νέο πακέτο μέτρων των 11,9-13,5 δις ευρώ (μάλλον θα φτάσει τα 22-23 δις) θα επιδεινώσει ακόμη περισσότερο την κρίση, την χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, την πολιτική κρίση, την εξαθλίωση, τη φτώχεια, την ανεργία κ.λπ., και θα οδηγήσει το βιοτικό επίπεδο, τα στάνταρ ζωής, την υποδομή (σχολεία, νοσοκομεία, δρόμοι και συγκοινωνίες, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, κοινωνική ασφάλιση κ.λπ.) σε κατάρρευση. Όντας ήδη χρεοκοπημένα τα πάντα, Ιδιωτικός τομέας, Δημόσιος τομέας, Τράπεζες, Ασφαλιστικά Ταμεία, Δήμοι κ.λπ., με το νέο πακέτο μέτρων η κατάστασή τους θα χειροτερεύσει ακόμη περισσότερο με αποτέλεσμα όλη η οικονομία να οδηγηθεί σε κατάρρευση.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση η αστική τάξη και τα επιτελεία της δεν έχουν κανένα σχέδιο ή καλύτερα το μοναδικό «σχέδιό» τους είναι τα Μνημόνια, που σημαίνουν πολιτικές που έχουν σαν στόχο να πληρώσουν την κρίση οι εργαζόμενες και λαϊκές μάζες. Πρόσφατα ο ίδιος ο αναπληρωτής υπουργός οικονομικών Χ. Σταϊκούρας ομολόγησε ότι τα μέτρα που έχουν πάρει (κόψιμο μισθών, συντάξεων, φόροι, περικοπές κ.λπ.) ανέρχονται σε 49 δις ευρώ (22,6% του ΑΕΠ), χωρίς σ' αυτά να υπολογίζονται τα νέα μέτρα των 11,9 δις. ευρώ που αντιστοιχούν στο 5,5% του ΑΕΠ. Δηλαδή οι **επίσημα** εκτιμώμενες απώλειες από τις περικοπές των εργατικών και λαϊκών εισοδημάτων και τις αλλεπάλληλες φοροεπιδρομές μέχρι το 2012 (μόνο σε διάστημα δυο ετών) ξεπερνούν τα 60,8 δις ευρώ! Βέβαια, στην πραγματικότητα η ζημιά που έχει προκληθεί στη ελληνική κοινωνία και οικονομία είναι πολλαπλάσια, αν συμπεριλάβει κανένας τους ανέργους, την φτωχοποίηση, τη διάλυση της υγείας, της παιδείας και της κοινωνικής ασφάλισης, τη συρρίκνωση που παραγωγικού ιστού της χώρας, τη μείωση του μορφωτικού και τεχνικού επιπέδου των εργαζομένων και της νεολαίας κ.λπ.

Μιλάνε διαρκώς για «αναγκαίες μεταρρυθμίσεις» που πρέπει να γίνουν (ιδιωτικοποιήσεις, απελευθέρωση κλειστών επαγγελματίων και μερικές άλλες αδιέξοδες και καταστροφικές πολιτικές) και που και που «θυμούνται» ότι χρειάζεται ανάπτυξη χωρίς να λένε τίποτα συγκεκριμένο! Όμως, η **ανάπτυξη είναι αδύνατη**. Για να υπάρξει ανάπτυξη χρειάζονται επενδύσεις, δημόσιες ή ιδιωτικές, και επενδύσεις δεν γίνονται για μια σειρά από λόγους. Επομένως, η κρίση είναι αδύνατο να αναστραφεί και σίγουρα θα **βαθαίνει διαρκώς**. Αυτό φαίνεται και από το γεγονός ότι, παρά τα τόσο σκληρά μέτρα που έχουν παρθεί (δύο Μνημόνια και προβλέπονται και άλλα), δεν έχουμε ακόμη ούτε σημάδια σταθεροποίησης ή ισορροπίας της οικονομίας σε κάποιο χαμηλότερο σημείο. Οι λόγοι που καθιστούν την ανάπτυξη για τον ελληνικό καπιταλισμό -και όχι μόνο- αδύνατη στην παρούσα συγκυρία είναι:

α) Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, είναι κρίση υπερσυσώρευσης κεφαλαίου, δηλαδή σύμφωνα με τη λογική του συστήματος και όχι τις ανάγκες της κοινωνίας και της οικονομίας, έχουν επενδυθεί περισσότερα κεφάλαια από αυτά που χρειάζονται, γι αυτό όχι μόνο δε γίνονται επενδύσεις αλλά γίνεται το αντίθετο, κλείνουν εργοστάσια, επιχειρήσεις κ.λπ.

β) Η διαρκής μείωση των εισοδημάτων (μισθοί, συντάξεις κ.λπ.) και γενικά των δαπανών (ιδιωτικές, δημόσιες κ.λπ.) μειώνουν τη ζήτηση αγαθών και υπηρεσιών, που οδηγεί όχι μόνο σε μείωση της παραγωγής αλλά και στην υπερπαραγωγή και στην πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα ή υπερσυσώρευση κεφαλαίου.

γ) Η ύπαρξη μιας αβέβαιης κατάστασης γύρω από την τυπική χρεοκοπία, την παραμονή στην ΕΕ και στο Ευρώ ή ακόμη και η βεβαιότητα ότι όλα αυτά, αργά ή γρήγορα, θα συμβούν. Αυτή η κατάσταση επιτείνεται από τη ραγδαία φυγή του ξένου κεφαλαίου (BP & Shell, Καρφούρ, Κρεντί Ακρικόλ-Εμπορική κ.λπ.).

δ) Η ανυπαρξία εναλλακτικού στρατηγικού σχεδίου, η μεγάλη πολιτική κρίση, η κρίση στην ΕΕ, στην Ευρωζώνη και το Ευρώ.

ε) Το ελληνικό κεφάλαιο, όπως άλλωστε και το διεθνές, κερδοσκοπεί και παρασιτεί ή αδρανει σε τράπεζες και φορολογικούς παραδείσους και δεν έχει καν την πρόθεση παραγωγικών επενδύσεων.

Άλλωστε, το κεντρικό πρόβλημα-όχι μόνο για τον ελληνικό καπιταλισμό-δεν είναι η **έλλειψη ρευστότητας** στην αγορά ή όπως αλλιώς λέγεται (πχ «οι τράπεζες δεν δανείζουν» κ.λπ.), αλλά μια **ιστορικών διαστάσεων** κρίση υπερπαραγωγής και υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου. Επιπλέον, ένας τεράστιος όγκος χρημάτων **παραμένει** ακινητοποιημένος, ιδιωτικοποιημένος, παρασιτεί και δεν επενδύεται είτε γιατί το κεφάλαιο προσδοκά μεγαλύτερο καπιταλιστικό κέρδος ή γιατί με την κερδοσκοπία εξασφαλίζει μεγαλύτερο και χωρίς το ρίσκο οποιασδήποτε παραγωγικής επένδυσης. Τέλος, (σύμφωνα με τη ΓΣΕΕ) με μια ανεργία γύρω στο 30% και συνολικά μ' έναν μη ενεργό πληθυσμό μεγαλύτερο από αυτόν που εργάζεται, είναι αδύνατο να υπάρξει ανάπτυξη και **αντίθετα είναι βέβαιη η πλήρης και ολοκληρωτική καταστροφή**, ακόμη και αν διαγραφεί όλο το χρέος, ακόμη και **αν παρακρατείται** (με φόρους, κρητήσεις, χαράτσια κ.λπ.) όλος ο μισθός, η σύνταξη ή άλλα εισοδήματα. Και χωρίς αμφιβολία αυτή είναι η πορεία. Αν συνεχιστούν οι ίδιες πολιτικές, πηγαίνουμε **ολοταχώς** προς την πλήρη και ολοκληρωτική καταστροφή, με μια προσωρινή στάση εξαθλίωσης, περίπου των 2/3 της κοινωνίας.

14. Αναμφίβολα οι βασικοί λόγοι για την χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού βρίσκονται στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, στην εξασθένηση των δυο βασικών παραγωγικών τομέων (Βιομηχανία και Γεωργία) της οικονομίας, στη διαχείριση της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής από την αστική τάξη και τα επιτελεία της και ασφαλώς στην κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Όμως, σημαντικό ρόλο στη χρεοκοπία του ελλ. καπιταλισμού έχει παίξει και το λεγόμενο «κοινό» νόμισμα, το Ευρώ, που είναι «υπερτιμημένο» νόμισμα για τις δυνατότητές του. Σήμερα, εκεί που έχουν φτάσει τα πράγματα, η παραμονή της Ελλάδας (ισχύει και για άλλες χώρες) στο Ευρώ-όχι ότι η εισοδος στην ΕΕ ήταν σωστή-είναι πια αδύνατη και σε πολύ μεγάλο βαθμό και η παραμονή της στην ΕΕ. Είναι βέβαιο ότι οι περισσότεροι το έχουν καταλάβει, όσοι δεν το κατάλαβαν είναι απλώς ηλίθιοι ή έχουν κάποιο συμφέρον. Ωστόσο, η επιμονή των «περισσοτέρων» (αστοί, αστικά κόμματα και λοιποί υπηρέτες) για παραμονή στην Ευρωζώνη και το Ευρώ, πέρα από το γεγονός ότι είναι μια σχιζοφρενική κατάσταση, κάνει ακόμη περισσότερο δύσκολη τη διαχείριση της κρίσης, δείχνει την έλλειψη εναλλακτικής στρατηγικής, τη συνολική κρίση της αστικής ιδεολογίας και της αστικής εξουσίας. Επιπλέον, προς την κατεύθυνση της εξόδου σπρώχνει και ένα τμήμα της ευρωπαϊκής οικονομικοπολιτικής ελίτ, που βέβαια είναι διασπασμένο και αρκετά μπερδεμένο, γεγονός που κι αυτό είναι μέρος του κενού στρατηγικής που την χαρακτηρίζει.

Όμως, δεν είναι εύκολο το βήμα της εξόδου (σε μεγάλο βαθμό ισχύουν τα ίδια και γι αυτούς που σπρώχνουν στην έξοδο) για την ελληνική αστική τάξη και για τις άλλες

αστικές τάξεις υπερχρεωμένων χωρών της ΕΕ. Πολύ περισσότερο, αν μια άμεση έξοδος/αποπομπή συνοδεύονταν με **κατάργηση** του χρέους και πρώτα και κύρια του εξωτερικού χρέους, πράγμα που θα συνεπάγονταν την άμεση ρήξη με την Ευρωζώνη και την ΕΕ και αυτό είναι σίγουρο ότι θα μπορούσε να οδηγήσει σε διάλυσή της ή τουλάχιστον σε κάτι το εντελώς διαφορετικό από αυτό που είναι σήμερα. Άλλωστε, αυτός είναι ένας βασικός λόγος για τον οποίο, παρά τις απειλές και τους εκβιασμούς, διστάζουν ή δεν μπορούν να αποφασίσουν την αποπομπή της Ελλάδας από το ευρώ, όσο βέβαια εξακολουθούν να τηρούνται οι μνημονιακές δεσμεύσεις και γενικότερα όσο έχουν υποχείριες κυβερνήσεις στην Αθήνα. Ακόμη, αυτό είναι ένα σημαντικό μέρος του **ιστορικού αδιέξοδου** στο οποίο είναι παγιδευμένη η ευρωπαϊκή μπουρζουαζία, οι αστικές τάξεις των κρατών μελών και η ισχυρότερη ανάμεσά τους η γερμανική. Αλλά τα πράγματα κινούνται και αργά ή γρήγορα η ρήξη θα επέλθει, και αν πραγματοποιηθεί από την αστική τάξη και τα κόμματά της (το ίδιο ισχύει και για τις άλλες υπερχρεωμένες και χρεοκοπημένες χώρες) τότε η **καταστροφή και το χάος** για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία θα είναι ακόμη μεγαλύτερα και η κρίση της Ευρώπης-και όχι μόνο-θα γίνει κατά πολύ μεγαλύτερη.

Σίγουρα υπάρχουν τουλάχιστον δυο γραμμές για την πτώχευση/«σωτηρία» της Ελλάδας ή για πόσο χρονικό διάστημα μπορεί να είναι «διασωληνωμένη». Τόσο η «ελεγχόμενη» πτώχευση του Σόιμπλε και των ομοϊδεατών του («ρίχνουμε δις ευρώ σ' ένα απύθμενο πηγάδι»), όσο και οι άλλοι που «πιστεύουν» στη σωτηρία με τα πακέτα/μνημόνια, αντιπροσωπεύουν βραχυπρόθεσμες προσπάθειες για να κερδηθεί χρόνος και βέβαια δεν λύνουν το πρόβλημα της κρίσης, που δεν είναι μόνο ελληνικό. Μάλιστα, οι διαρέσεις και οι σκληρές εσωτερικές διαμάχες μεταξύ των κυρίαρχων τάξεων της Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένου του ολοφάνερου σχίσματος μέσα στο ίδιο το Βερολίνο, το πιο ισχυρό κέντρο της ΕΕ, αντανακλούν την έλλειψη κάποιας συνεκτικής μακροχρόνιας στρατηγικής για τη λύση της δομικής κρίσης της ΕΕ και ιδιαίτερα της Ευρωζώνης, το ιστορικό κενό στρατηγικής.

Το πρόβλημα δεν είναι μόνο ελληνικό, δεν είναι μια «εθνική εξαίρεση» των «τεμπέληδων» και των «εκ γενετής απατεώνων ελλήνων», όπως μέρα-νύχτα βομβαρδίζουν με ρατσιστικά αισχρόλογα την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη τα ΜΜΕ της δυτικοευρωπαϊκής μπουρζουαζίας. Αλίμονο γι' αυτούς, το ιστορικό τους αδιέξοδο δεν κρύβεται κάτω από ρατσιστικά ουρλιαχτά και την ενοχοποίηση του «άλλου». Στο τέλος-τέλος το εθνικό/ειδικό/τοπικό, ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης, της τρομακτικής αλληλοδιείσδυσης των κεφαλαίων και των οικονομιών, αντανακλάει όλες της αντιφάσεις του Παγκόσμιου/Γενικού/Καθολικού και ως ένα ορισμένο βαθμό δείχνει το μέλλον του. Αυτός άλλωστε είναι και ο λόγος που η χρεοκοπία της μικρής ελληνικής οικονομίας, που αντιπροσωπεύει μόλις το 2,7% του ευρωπαϊκού ΑΕΠ, απασχολεί τη μια μετά την άλλη τις Συνδιασκέψεις της Ευρωζώνης και της ΕΕ τα τελευταία δύο χρόνια. Ο ελληνικός καπιταλισμός στη παρούσα συγκυρία είναι ο πιο αδύνατος κρίκος-αν και διαρκώς εμφανίζονται νέοι αδύνατοι κρίκοι-στη διεθνή

και κυρίως στην ευρωπαϊκή καπιταλιστική οικονομία. Αλλά όπως είπε και ένας αξιωματούχος της Goldman Sachs, με αφορμή την κρίση στην Ευρώπη: «*Η δύναμη μιας αλυσίδας εξαρτάται από τη δύναμη του πιο αδύνατου κρίκου της*», (εφημερίδα *Το Βήμα*, 15 Ιανουαρίου 2012).

Όμως, η έξοδος από την ΕΕ και το Ευρώ, για να μην είναι καταστροφική για τις εργατικές και λαϊκές μάζες, πέρα από την άμεση διαγραφή του χρέους, πρέπει να συνοδευτεί και με ορισμένα άλλα βασικά μέτρα όπως: Εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιά της οικονομίας κάτω από Εργατικό Έλεγχο, ρήξη με τους σάπιους θεσμούς του συστήματος, ριζική αναδιοργάνωση της οικονομίας, διαχείρισή της με κέντρο τις ανθρώπινες ανάγκες και πάνω σε σοσιαλιστικές αρχές. Πολιτική **προϋπόθεση** για αυτή την ριζική αλλαγή είναι η **επαναστατική κυβέρνηση των εργαζομένων** που θα υλοποιήσει όλες αυτές τις αλλαγές και θα βάλει τις βάσεις για τη σοσιαλιστική κοινωνία. Μια κοινωνία που δε θα έχει καμιά σχέση με τις σταλινικές δικτατορίες που γνωρίσαμε, αλλά που θα βασίζεται στον έλεγχο, τη συμμετοχή, την επέκταση και όχι τον περιορισμό των ελευθεριών, στο δημοκρατικό σχεδιασμό όλων των βασικών επιλογών, στην ελεύθερη συνεργασία των εργαζομένων και των λαών της Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης και όχι στο «πειθαρχείο» της καπιταλιστικής ΕΕ. Η ΕΕ των καπιταλιστών, της Μέρκελ, του Ολάντ και της παρέας τους, δεν μεταρρυθμίζεται ούτε εκδημοκρατικοποιείται, ούτε ακόμη σταματάει η αντιδημοκρατική αναδίπλωσή της, όπως λένε οι σοσιαλδημοκράτες και ο ΣΥΡΙΖΑ. Και βέβαια δεν αποτελεί λύση η εθνικιστική απομόνωση και αναδίπλωση που υποστήριζαν και μισο-υποστηρίζουν σήμερα οι σταλινικοί. Η μόνη διέξοδος που υπάρχει είναι ο κοινός αγώνας των ευρωπαϊκών εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας για τη σοσιαλιστική επανάσταση, για την καταστροφή της καπιταλιστικής ΕΕ, της φτώχειας, της ανεργίας, του ρατσισμού, των πολέμων και η οικοδόμηση των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης.

15. Η αστική τάξη και τα κόμματά της (κύρια ΠΑΣΟΚ και ΝΔ) μαζί με τις αστικές κυβερνήσεις της ΕΕ προσπαθούν να αντιμετωπίσουν την κρίση/χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού με μνημονιακές πολιτικές, δηλαδή με μια πολιτική διαρκούς «εσωτερικής υποτίμησης», με κύριο θύμα τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, την καταλήστευση της δημόσιας, συλλογικής και ατομικής περιουσίας, τη διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Ουσιαστικά, η πολιτική των μνημονίων είναι μια κτηνώδης πολιτική μείωσης του βιοτικού επιπέδου και των στάνταρ ζωής των εργαζόμενων μαζών και ταυτόχρονα μια βίαιη μεταφορά πλούτου (ανάλογη σε περιόδους πολέμων, δικτατοριών) στο κεφάλαιο, στους τραπεζίτες και στους κερδοσκόπους.

Όλες οι προβλέψεις των πολιτικών επιτελείων των ελλήνων αστών, της ΕΕ και του ΔΝΤ για την πορεία της οικονομίας μετά το πρώτο μνημόνιο και τα ανείπωτα βάσανα του ελληνικού λαού, όχι μόνο έπεσαν έξω, αλλά η κατάσταση χειροτέρευσε δρα-

ματικά. Το μνημόνιο, υποτίθεται σαν «ισχυρό» φάρμακο, μπορεί να έχει κάποια καταπραϊντική επίδραση-με την έννοια ότι ο ελληνικός καπιταλισμός μένει τυπικά ζωντανός-αλλά οι παρενέργειές του αποδείχθηκαν ιδιαίτερα επικίνδυνες, αν όχι θανατηφόρες, με την έννοια ότι έχει καταστρέψει τον ελληνικό λαό και κάθε προοπτική ανάπτυξης. Αυτό δείχνουν όλα τα στοιχεία:

α) Σύμφωνα με την ΕΛ.ΣΤΑΤ. η ανεργία τον Ιούνιο του 2012 ανέβηκε στο 24,4%, που σημαίνει ότι η πραγματική ανεργία είναι γύρω στο 30% (περίπου 1,5 εκατ.) και σ' αυτό το ποσοστό περίπου θα διαμορφωθεί σε ετήσια βάση στο τέλος του χρόνου. Στους νέους 15-24 ετών η ανεργία ξεπέρασε το 55% (στις νέες γυναίκες πάνω από 65%). Σ' αυτό τον αριθμό των ανέργων πρέπει να προσθέσουμε και τους κάθε είδους υποαπασχολούμενους, κακοπληρωμένους, ανασφάλιστους κ.λπ., ίσως πάνω από 1 εκατ. Οι συνάνθρωποί μας που ζουν στο όριο της φτώχειας ή κάτω από αυτό, αν και δεν υπάρχουν νέα στοιχεία, ίσως να είναι 35-40% και με το νέο πακέτο μέτρων μπορεί να ξεπεράσουν και το 50%! Σύμφωνα με το ΣΕΠΕ (Σώμα Επιθεωρητών Εργασίας) πάνω από ένας στους τρεις εργαζόμενους (35,4%) είναι ανασφάλιστος, στους αλλοδαπούς πλησιάζει το ένας στους δύο (47%) και περίπου το ίδιο ποσοστό ισχύει και για τους νέους. Εξαιτίας αυτής της κατάστασης (άνεργοι, ανασφάλιστοι, μείωση μισθών, εισφοροδιαφυγή κ.λπ.) τα ασφαλιστικά ταμεία έχουν απώλειες σε ετήσια βάση 9-12 δις ευρώ (το ΙΚΑ μόνο 6-8 δις ευρώ). Αυτές οι απώλειες μαζί με τις απώλειες περίπου 12-13 δις ευρώ που προέκυψαν από το «κούρεμα» των αποθεματικών των ταμείων (αφήνουμε άλλες λεηλασίες, δομημένα κ.λπ.) έχουν οδηγήσει όλα τα ταμεία στο «κόκκινο», με αποτέλεσμα να τίθεται σοβαρά ο κίνδυνος ολοσχερούς κατάρρευσής τους.

β) Όλα τα μέχρι στιγμής δεδομένα δείχνουν ότι η ύφεση το 2012 θα είναι γύρω στο 7% (ο αναθεωρημένος προϋπολογισμός έθετε στόχο 4,7%!); Έτσι για πέμπτη συνεχή χρονιά (θα ακολουθήσουν και άλλες) ο ελληνικός καπιταλισμός θα βρίσκεται σε ύφεση, πράγμα που αποτελεί ρεκόρ στην ιστορία του καπιταλισμού! Το ίδιο ισχύει και με τα υψηλά ποσοστά της ύφεσης, με ελάχιστες εξαιρέσεις στην παγκόσμια ιστορία και σχεδόν μια-δυο εξαιρέσεις για ανεπτυγμένες χώρες (μόνο η Γερμανία και οι ΗΠΑ στην κρίση του μεσοπολέμου είχαν ύφεση πάνω από 20%). Συνολικά η πτώση του ΑΕΠ από το 2008 θα είναι γύρω στο 20-22%, δηλαδή θα έχει ξεπεράσει την Αργεντινή το 2001-2002.

γ) Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία η πτώση της βιομηχανίας στην πενταετία 2007-2012 θα είναι γύρω στο 35-38% (η πτώση στην τετραετία 2008-2011 ήταν 28%), δηλαδή σαν σε πολεμική περίοδο. Τον Μάη η οικοδομική δραστηριότητα (δημόσια και ιδιωτική) σημείωσε συνολικά πτώση πάνω από 70% στην τετραετία 2007-2011, με το μεγαλύτερο μερίδιό της να αντιστοιχεί στην εποχή των μνημονίων. Τα λουκέτα στις κάθε είδους επιχειρήσεις διαρκώς αυξάνονται και από τις αρχές του 2010 έχουν κλείσει πάνω από 200.000.

δ) Το δημόσιο χρέος πριν το μνημόνιο-στις αρχές του 2010-ήταν 298,7 δις ευρώ

(115% ή 125% σύμφωνα με το ΠΑΣΟΚ), ενώ με το πρώτο μνημόνιο και μέχρι τέλους του 2011 είχε φτάσει στο 165,3% (355,6 δις ευρώ) ή περίπου 170%! Μετά από δυο παρεμβάσεις της ΕΕ και του ΔΝΤ και κυρίως μετά το «κούρεμα» πάνω από 53% τον Φεβρουάριο του 2012, που υποτίθεται ότι θα «έσωζε τη χώρα», μια που θα έκανε το χρέος βιώσιμο το 2020 κατεβάζοντάς το στο 120,5%, (όσο ήταν περίπου στα τέλη του 2009!), τώρα λένε-όπως άλλωστε ήταν αναμενόμενο-ότι το χρέος δε θα είναι βιώσιμο. Ο ένας μετά τον άλλο (ΙΟΒΕ, ΚΕΠΕ, ΔΝΤ κ.λπ.) λένε ότι το 2020 το χρέος θα είναι πολύ πάνω από το 120,5%, που ήταν ο στόχος του δεύτερου μνημονίου και ότι μάλλον θα είναι πάνω από 150%! Δηλαδή 10 χρόνια μνημονιακών πολιτικών και ανείπωτων δεινών των εργαζόμενων μαζών θα έχουν οδηγήσει σε μια κατάσταση πολύ χειρότερη από αυτή που υποτίθεται ότι θα θεράπευαν! Νεότερες εκτιμήσεις, ελληνικές και ευρωπαϊκές, μόνο για το 2012, λένε ότι το χρέος-αν όλα πάνε καλά-θα ξεπεράσει το 166% του ΑΕΠ, το 2013 το ΔΝΤ το υπολογίζει στο 181,5% του ΑΕΠ (η προηγούμενη πρόβλεψη ήταν 160,9%, αστοχία σχεδόν 21 ποσοστιαίων μονάδων!) και στον Προϋπολογισμό του 2013 υπολογίζεται στο 182,5% του ΑΕΠ!

Οι μνημονιακές πολιτικές καταστρέφουν όλα τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων και οδηγούν εκατομμύρια εργατικές και λαϊκές μάζες στη φτώχεια, στην ανεργία, στην εξαθλίωση, στη μίζερια. Σύμφωνα με το ΙΝΕ-ΓΣΕΕ η αγοραστική δύναμη του κατώτατου μισθού μετά το «τσεκούρωμα» του Φεβρουαρίου 2012, έπεσε στο επίπεδο του 1978, σχεδόν **35 χρόνια πίσω**. Ο κατώτατος μισθός βυθίστηκε στο 49% του μέσου όρου των κατώτατων μισθών των ανεπτυγμένων χωρών της ΕΕ, από το 60% που ήταν πριν τον Φεβρουάριο. Στο τέλος του 2012 το κατά κεφαλήν εισόδημα των Ελλήνων θα αντιστοιχεί πλέον στο **68,5%** του μέσου όρου της ΕΕ, θα έχει γυρίσει δηλαδή **20 χρόνια πίσω**, στα επίπεδα σύγκλισης του 1993! Τέλος, από το 2013 δεν θα υπάρχει καμιά χώρα της **Δυτικής Ευρώπης** φτωχότερη από την Ελλάδα, θα συγκρινόμαστε μόνο με ανατολικο-ευρωπαϊκές χώρες (Βουλγαρία, Κροατία, Λιθουανία κ.λπ.), που είναι και στόχος του δεύτερου μνημονίου! Αυτή η εξέλιξη ήταν αναμενόμενη, αφού ο ελληνικός λαός αναγκάζεται να πληρώνει εκατοντάδες δισεκατομμύρια (για παράδειγμα στο 8μηνο Γενάρης-Αύγουστος 2012 το σύνολο των κρατικών δαπανών ανήλθε στα 74,8 δις ευρώ, από τα οποία τα 40,3 δις ευρώ ή 54% δόθηκαν και την αποπληρωμή τοκοχρεολυσίων και μόνο 34,5 δις ευρώ ή 46% για την κάλυψη όλων των υπόλοιπων δαπανών λειτουργίας του κράτους!) για το δημόσιο χρέος και πολλές δεκάδες δις ευρώ για τις χρεοκοπημένες τράπεζες, με τους πάμπλουτους ιδιοκτήτες τους. (Από το 2009 και μέχρι τώρα οι τράπεζες έχουν «πάρει» σε «ρευστό» και εγγυήσεις από το ελληνικό Δημόσιο και την ΕΚΤ περίπου 160 δις ευρώ και θα «πάρουν» άλλα 50 δις ευρώ για την ανακεφαλαιοποίησή τους).

Με το τρίτο μνημόνιο, στο όνομα του οποίου παίρνεται το πρώτο πακέτο μέτρων των 11,9-13,5 δις ευρώ, η ελληνική κοινωνία-αν δεν εξεγερθεί-θα βυθιστεί σε μια χωρίς προηγούμενο φτώχεια και εξαθλίωση, θα «κινεζοποιηθεί». Οι μισθοί, οι συντάξεις και γενικά το βιοτικό επίπεδο θα κατέλθουν στα επίπεδα των βαλκανικών χωρών!

Είναι πολύ πιθανόν στις ΕΟΖ (Ειδικές Οικονομικές Ζώνες) που σκοπεύουν να δημιουργήσουν, οι πραγματικοί μισθοί να είναι ακόμη χαμηλότεροι και από τους βουλγαρικούς και βέβαια χωρίς κανένα εργασιακό δικαίωμα. Η υποδομή της χώρας (σχολεία, νοσοκομεία, πανεπιστήμια, δημόσιες κοινωνικές υπηρεσίες κ.λπ.) θα συρρικνωθεί τουλάχιστον κατά 50% από το σημερινό επίπεδο, η δημόσια υγεία θα υποβαθμιστεί δραματικά, το μεγαλύτερο μέρος της δημόσιας περιουσίας θα ξεπουληθεί σε ντόπιους και ξένους αετονύχηδες, με αποτέλεσμα την εξάλειψη των κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών, απαραίτητων για τη διατήρηση/στήριξη ενός στοιχειώδους βιοτικού επιπέδου κ.λπ. **«Η Ελλάδα μπορεί να γίνει Ελ Ντοράντο για τους επενδυτές, καθώς προωθεί αποφασιστικά το πρόγραμμα των αποκρατικοποιήσεων (...)**». Αυτήν την απίστευτη δήλωση έκανε στους *Financial Times* ο Τ. Αθανασόπουλος, πρόσφατα διορισθείς πρόεδρος του λεγόμενου «Ταμείου Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας του Δημοσίου». Μια δήλωση που ταιριάζει απόλυτα με τη δήλωση Σαμαρά ότι **«θα φντέψει εκατό Cosco σε όλη τη χώρα!**» Τέλος, η ανεργία και η υποαπασχόληση θα αυξηθούν σε επίπεδα καθυστερημένης αφρικανικής χώρας.

16. Όμως, τα Μνημόνια και οι μνημονιακές πολιτικές δεν έχουν μόνο ένα απίστευτα σκληρό ταξικό οικονομικό περιεχόμενο ή ακόμη μια βίαιη μεταφορά πλούτου στους καπιταλιστές, τους τραπεζίτες, τους δανειστές-κερδοσκόπους. Έχουν ακόμη σαν στόχο, αλληλένδετο, αναγκαίο και συμπληρωματικό με τον παραπάνω, την **μνημονιακή αλλαγή** της ελληνικής κοινωνίας και τη **βίαια προσαρμογή/στοίχιση** της στις νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις» όσον αφορά τα πολιτικά και κοινωνικά-εργασιακά δικαιώματα.

Α) Στην Ελλάδα, λόγω της θανάσιμης κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού η αντιδημοκρατική **αναδίπλωση** του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος έχει πάρει πολύ ανησυχητικές διαστάσεις. Η ΕΕ, διαμέσου κυρίως της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ και άλλων αστικών δυνάμεων, δημιουργούν ένα ιδιότυπο βοναπαρτιστικό κοινοβουλευτικό καθεστώς που στηρίζεται σ' ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης». Περιορίζουν καθημερινά τα δημοκρατικά, πολιτικά, κοινωνικά, συνδικαλιστικά δικαιώματα και τις ατομικές ελευθερίες σε βαθμό φαλκίδευσης της λαϊκής κυριαρχίας. Ενισχύουν τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και κυρίως τις συμμορίες των στρατιωτικοποιημένων σωμάτων των ΜΑΤ, όχι μόνο υλικά (εξοπλισμός κ.λπ.) αλλά κυρίως πολιτικά, με την έννοια της «διαχείρισης» της κρίσης, συχνά με την βοήθεια ή σε αγαστή συνεργασία με φασιστικές συμμορίες. Έχουν μετατρέψει το αστικό κοινοβούλιο σε Ναό του Βοναπαρτισμού, όπου δεν έχει σχεδόν καμιά σημασία η θέληση των «από κάτω» όπως αυτή εκφράζεται μέσα από κινήματα, εκλογές κ.λπ. Περνούν νόμους εκατοντάδων σελίδων που κατακρεουργούν μισθούς, συντάξεις, υπηρεσίες κ.λπ., που καταδικάζουν εκατομμύρια ανθρώπους στην πείνα, την εξαθλίωση και τη μιζέρια σε ένα μόνο άρθρο, καταργούν εργατικά δικαιώματα που κατακτήθηκαν με αγώνες, θυσίες και αίμα ενός αι-

ώνα με «πράξεις νομοθετικού περιεχομένου». Με κυνικότητα που θα την ζήλευαν και οι δωσίλογοι της κατοχής, δηλώνουν ότι το κάνουν για να «σώσουν την χώρα», αν και ομολογούν ότι δεν έχουν διαβάσει ούτε τα μνημόνια. Βουτηγμένοι μέχρι το λαιμό στη σήψη και τη διαφθορά, ενοχοποιούν και προσομοιάζουν τους πάντες με τον εαυτό τους («μαζί τα φάγαμε»), δημόσιους υπάλληλους, συνταξιούχους, εργαζόμενους των πρώην ΔΕΚΟ, εργάτες, προκειμένου να μειώσουν τις συντάξεις, τα μεροκάματα, τις τιμές των φάρμακων, να ξεπουλήσουν τη δημόσια περιουσία. Μειώνουν και φορολογούν ακόμη και τον κατώτερο μισθό και το επίδομα ανεργίας, την ίδια στιγμή που μειώνουν την φορολογία στους καπιταλιστές και χαρίζουν εκατοντάδες δις ευρώ στους τραπεζίτες και στους τοκογλύφους.

Έχουν **θεσμοποιήσει** ουσιαστικά την εξαπάτηση του ελληνικού λαού, την υπαγωγή της ψήφου του πάνω σε προγράμματα μόνο για προεκλογική χρήση και την διακυβέρνηση με κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα. Είναι **αξιοσημείωτο** ότι το αντιλαϊκό-αντεργατικό, λαομίσητο Μνημόνιο 2, υπογράφηκε από μια μη εκλεγμένη ελληνική κυβέρνηση, υπό τον τεχνοκράτη τραπεζίτη και πρώην αντιπρόεδρο της ΕΚΤ, Λουκά Παπαδήμο, τον οποίο επέβαλε η ΕΕ τον Νοέμβριο του 2011 (τα ίδια έκαναν και στην Ιταλία με τον Μόντι). Αυτά τα γεγονότα σηματοδοτούν την κατάργηση της λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας και εξυπηρετούν τη λογική του κράτους «έκτακτης ανάγκης». Ακόμη χειρότερα, αυτή η κυβέρνηση στηρίζονταν σε τρία κόμματα, ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και το ακροδεξιό ΛΑΟΣ, εντελώς δυσφημισμένα και με πλασματική πλειοψηφία, όπως έδειχναν όλες οι δημοσκοπήσεις και οι κινητοποιήσεις των μαζών, πράγμα που φάνηκε λίγο αργότερα στις εκλογές. Τέλος, ο Σόμπλε έλεγε και ξανάλεγε «στην Ελλάδα δεν χρειάζονται εκλογές» και τον ακολουθούσαν εν χορώ όλοι οι «δικοί» μας δωσίλογοι. Και μόλις ο άθλιος Παπανδρέου ψέλλισε τη λέξη «δημοψήφισμα», τον «πρόδωσαν» φίλοι και εχθροί και του έδωσαν την τελευταία κλωτσιά. Τώρα, λένε όλοι εν χορώ, ακολουθώντας τη διευθύντρια του ΔΝΤ κ. Λαγκάρντ, ότι ένας από τους βασικούς λόγους που απέτυχε το μνημόνιο είναι και το ότι έγιναν εκλογές!

Όλο αυτό το μείγμα ακραίου νεοφιλελευθερισμού, υποτέλειας, «ευταξίας», «ευνομίας» και αυταρχισμού, που αποπνέουν τα πολιτικά στελέχη των αστικών κομμάτων εξουσίας, και εσχάτως και της ΔΗΜΑΡ **ή τα στελέχη του «Βήματος», των «Νέων» της «Καθημερινής» και του «Έθνους»,** είναι, τώρα πια, μια φασίζουσα λογική και σε κάθε περίπτωση μια βοναπαρτιστική λογική ή μια λογική κράτους «έκτακτης ανάγκης». Τί μεγαλύτερη απόδειξη χρειάζεται για αυτό, όταν τους ακούς να τάσσονται αναφανδόν, ξεπερνώντας ακόμη και τη Χρυσή Αυγή, **υπέρ** των στρατοπέδων συγκέντρωσης των μεταναστών, όταν ξερνάνε χολή ενάντια στη Μεταπολίτευση, στο κίνημα των «πλατειών», το οποίο ένας καθηγητής των δωσίλογων απεφάνθη ότι ευθύνεται για την άνοδο των φασιστών.

Όλα αυτά δεν είναι το αντιδραστικό παραλήρημα κάποιων, κάτι τέτοιο θα είχε μικρή σημασία. Είναι μια εξέλιξη του αστικού καθεστώτος, που λόγω των μνημονιακών

πολιτικών για τη σωτηρία του, απογυμνώνεται διαρκώς από λαϊκά ερείσματα, διαλύει όλες τις κοινωνικές συμμαχίες του και κυρίως με τα μικροαστικά στρώματα και την εργατική αριστοκρατία. Το αστικό κοινοβουλευτικό καθεστώς **δεν μπορεί** να επιζήσει χωρίς αυτές τις συμμαχίες, τουλάχιστον για πολύ καιρό και χωρίς **σοβαρές παραμορφώσεις** (ιδιότυπος Βοναπαρτισμός, κράτος «έκτακτης ανάγκης» κ.λπ.) σαν και αυτές που ζούμε στην Ελλάδα και στον ένα ή τον άλλο βαθμό στον υπόλοιπο κόσμο και ιδιαίτερα στην παρακμάζουσα Ευρώπη. Η τρικομματική κυβέρνηση ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, λόγω της πολιτικής της και της αναπόφευκτης κοινωνικής φθοράς που υφίσταται -ακόμη και σε εκείνα τα τμήματα του πληθυσμού που την ψήφισαν- είναι αναγκασμένη να καταφεύγει όλο και περισσότερο στο ψεύδος, στην απάτη και κυρίως στη βία, δηλαδή στη λογική του κράτους «έκτακτης ανάγκης». Αυτή η εξέλιξη έχει και μια άλλη πλευρά. Επειδή, κατά πάσα πιθανότητα η κυβέρνηση Σαμαρά μπορεί να καταρρεύσει και σε κάθε περίπτωση θα είναι μάλλον η τελευταία δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης που θα έχουν τα γνωστά παραδοσιακά αστικά κόμματα και οι αστικές δυνάμεις, προετοιμάζουν από τώρα την Χρυσή Αυγή, την οποία κάποιος μεγαλοδημοσιογράφος της «Καθημερινής» (που θήτευσε για πολλά χρόνια στο «Βήμα») χαρακτήρισε ως «τελευταία ευκαιρία της δημοκρατίας»! Αυτή η εξέλιξη **δεν πρέπει** να αποκλείεται καθόλου, άλλωστε προηγήθηκαν ο Καρατζαφέρης (παλαιότερα το 1936 ο Μεταξάς) και στη «δημοκρατική» Ευρώπη παρόμοιες ακροδεξιές και φασίτσουσες δυνάμεις. Όμως και αυτή η εξέλιξη δεν θα πρέπει να μας οδηγήσει σε λάθος προσανατολισμό. Πολιτικά το **«άκρο», η ακροδεξιά** είναι η συγκυβέρνηση ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ και γενικά οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές και στο επίπεδο του καθεστώτος το κράτος «έκτακτης ανάγκης». Προφανώς μια συγκυβέρνηση που θα συμπεριελάμβανε τη Χρυσή Αυγή, θα ήταν μια παραπέρα ανησυχητική/αντιδραστική εξέλιξη και μια παραπέρα ενίσχυση του κράτους «έκτακτης ανάγκης». Έτσι, μια πολιτική που θα **μετέθετε** όλο το πρόβλημα και την δράση της στην εμφάνιση του φασισμού και ειδικά της Χρυσής Αυγής, θα ήταν λάθος, τουλάχιστον αν δε συνδυαζόταν με τον κίνδυνο και την αντιμετώπιση του κράτους «έκτακτης ανάγκης». Όπως λάθος θα ήταν να αντιμετωπιστεί το κράτος «έκτακτης ανάγκης» σα **μια εκτροπή** και όχι σα μια **εγγενή εξέλιξη** του καπιταλιστικού συστήματος όταν βρίσκεται σε κρίση, όταν ειδικά έχει πέσει στην κατηγορία του «αδύνατου κρίκου».

Τα μνημόνια και οι δανειακές συμβάσεις, που υπογράφουν και εφαρμόζουν με «κλειστά μάτια» οι κυβερνήσεις των αστικών κομμάτων, είναι νεοαποικιακού τύπου που **καταπατούν** όχι μόνο την οικονομική και λαϊκή κυριαρχία αλλά και την εθνική κυριαρχία και αξιοπρέπεια. Σ' όλα τα κέντρα εξουσίας έχουν εγκατασταθεί ξένοι κομισάριοι που ελέγχουν και εγκρίνουν τα πάντα. Οι διάφοροι Ράιχενμπαχ, Φούχελ και πάνω απ' όλα η Τρόικα, είναι αυτοί που διευθύνουν την οικονομική πολιτική, καθορίζουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και της νεολαίας, την χρηματοδότηση της υγείας, παιδείας κ.λπ. Τέλος, ένα ειδικό άρθρο θα συμπεριληφθεί στο ελληικό Σύνταγμα που θα καθιστά υποχρεωτική και κατά προτεραιότητα κάθε πληρω-

μή προς τους ξένους δανειστές, σύμφωνα με το αγγλικό δίκτυο! Η θρασύδειλη ελληνική μπουρζουαζία και όλα τα αστικά κόμματα της χώρας αποδέχθηκαν αυτούς τους όρους της υποτέλειας και της μετατροπής της Ελλάδας, ουσιαστικά, σε προτεκτοράτο.

Ωστόσο, αυτή η εξέλιξη (καταπάτηση της εθνικής κυριαρχίας και αξιοπρέπειας, υποτέλεια κ.λπ.) δε θα πρέπει να θεωρηθεί σαν «συνωμοσία κατά του έθνους», σα μια επίθεση του Δ' Ράιχ, σαν «ενδοτισμός»-όσο και αν υπάρχουν και τέτοια στοιχέια-των ευρωπαϊόδουλων, των ευρωλάγων και της «συμμορίας του ευρώ». Είναι κατά βάση μια ταξική πολιτική που ασκείται από την ελληνική και ευρωπαϊκή μπουρζουαζία, μέσα στα πλαίσια της πολιτικής των γενικών καπιταλιστικών συμφερόντων, που σκοπεύει στη συντριβή της εργατικής τάξης και όχι μόνο.

Β) Επίσης, βασικός στόχος των Μνημονίων και των μνημονιακών πολιτικών δεν είναι μόνο η μείωση των μισθών, των συντάξεων, η χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας, οι μισθοί και οι συντάξεις πείνας, ούτε στο τέλος-τέλος το δημόσιο χρέος κ.λπ. Είναι πάνω απ' όλα η **απορρόθμιση ή καλύτερα η αποδόμηση-κατεδάφιση** των εργασιακών κατακτήσεων και δικαιωμάτων, με λίγα λόγια η «κατάργηση» της υπόστασης της σύγχρονης εργατικής τάξης όπως διαμορφώθηκε κατά τη διάρκεια σχεδόν ενός αιώνα, του 20ου. Δηλαδή η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και συλλογικών διαπραγματεύσεων, η κατάργηση των σταθερών εργασιακών σχέσεων (απεριόριστες μορφές ελαστικών μορφών εργασίας, χωρίς όρια και κανόνες, διευθέτηση του εργάσιμου χρόνου, των ημερών εργασίας κ.λπ.), η μετατροπή του διευθυντικού δικαιώματος σε απόλυτο δικαίωμα, το «κλείσιμο» των εργαζομένων σε ΕΟΖ, η αύξηση της απλήρωτης εργασίας ή του κομματιού της εργασίας που δεν πληρώνεται κ.λπ. Με λίγα λόγια **η μετατροπή του μισθού σε «οικειοθελή παροχή» και ουσιαστικά η μετατροπή του μισθωτού εργάτη σε δουλοπάροικο.**

Στην Ελλάδα η εργατική τάξη απέκτησε ένα σύστημα συλλογικών εργασιακών σχέσεων με καθυστέρηση 100-150 χρόνων σε σχέση με τη Δυτική Ευρώπη. Οι συστηματικές προσπάθειες για την απόκτηση ενός συστήματος συλλογικών διαπραγματεύσεων και σχέσεων άρχισαν τυπικά το 1935, ουσιαστικά το 1955 και κυρίως μετά την Μεταπολίτευση, όπου και επιτεύχθηκε ένα σύστημα εργατικών δικαιωμάτων και εργατικού δικαίου αρκετά ικανοποιητικό. Φυσικά υπήρχαν αδυναμίες, όπως, πχ, η ύπαρξη χιλιάδων συλλογικών συμβάσεων, δεκάδων επιδομάτων («ξεχειλώνουν») και αδυνατίζουν την έννοια του μισθού με το διαχωρισμό σε βασικό μισθό κ.λπ.) που διαχωρίζουν και κομματιάζουν την εργατική τάξη, αυξάνουν τις ανισότητες στο εσωτερικό της και γίνονται εύκολη βορρά στις επιθέσεις της αστικής τάξης και της εργοδοσίας ειδικά των πιο αδύνατων κομματιών των εργαζομένων. Τεράστια ευθύνη γι' αυτές τις αδυναμίες φέρει και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, πέρα από την εσκεμμένη πολιτική της αστικής τάξης και τον τρόπο συγκρότησης και διαμόρφωσης της ελληνικής εργατικής τάξης.

Η αποδόμηση του εργατικού δικαίου άρχισε από την αρχή της δεκαετίας του '90

με την κυβέρνηση Μητσοτάκη, συνεχίστηκε επί κυβερνήσεων Σημίτη, για να πάρει την μορφή κατεδάφισης με τα Μνημόνια (μετά το 2010). Το εργατικό δίκαιο και το σύστημα των συλλογικών συμβάσεων πρωτοεμφανίστηκαν στις αρχές του 19ου αιώνα. Έτσι, τα μέτρα των Μνημονίων με την αποδόμηση-καταστροφή τους μας γυρίζουν δύο αιώνες πίσω, με στόχο ο βασικός και αποκλειστικός παράγοντας διαμόρφωσης των όρων εργασίας να γίνει η ατομική διαπραγμάτευση και σύμβαση. Βέβαια τα εργατικά δίκαια σ' όλο τον κόσμο, και στις πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες, δεν είχαν και δεν έχουν ποτέ πλήρη εφαρμογή. Πάντοτε υπάρχει μια εκτεταμένη **γκρίζα ζώνη** στις εργασιακές σχέσεις και στα δικαιώματα, αυτό που σε γενικές γραμμές ονομάζουμε «μαύρη αγορά εργασίας». Εκεί, το εργατικό δίκαιο δεν εφαρμόζεται, είτε γιατί πράγματι είναι «αδύνατον» **αντικειμενικά**, είτε γιατί η οικονομική και πολιτική εξουσία, οι καπιταλιστές και οι εργοδότες, θέλουν (και τον δημιουργούν) έναν τέτοιο χώρο, γιατί λειτουργεί διαλυτικά για το πεδίο των κατακτημένων και νομοθετημένων εργασιακών σχέσεων.

Γενικά υπάρχουν δικαιώματα, κοινωνικά και πολιτικά, που για λόγους γενικότερων συμφερόντων μπορεί να τροποποιούνται, παραβιάζονται και περιορίζονται. Όμως, τα εργατικά δικαιώματα και το εργατικό δίκαιο ανήκουν στην κατηγορία των κοινωνικών και ατομικών δικαιωμάτων που είναι εντελώς **απαραβίαστα**. Γιατί είναι η καρδιά των κοινωνικών και ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Γιατί, όταν πλήττονται τα δικαιώματα αυτά, και πολύ περισσότερο όταν αποδομούνται-καταστρέφονται, όπως τώρα με τα Μνημόνια, **καταστρέφονται** οι κοινωνίες και η **καρδιά** τους η εργατική τάξη. Κάτω από **οποιοσδήποτε** συνθήκες τα δικαιώματα αυτά πρέπει να παραμένουν **απαραβίαστα**, αν δεν θέλουμε να πέσουν η εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία, δηλαδή σχεδόν η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, κάτω από την **απόλυτη δικτατορία του κεφαλαίου**. Για την παραβίαση αυτών των δικαιωμάτων, κατά κανόνα, σήμερα (αλλά λίγο πολύ πάντοτε) προβάλλεται ότι δεν αντέχουν οι επιχειρήσεις κ.λπ. Όμως, πρέπει να σημειώσουμε εδώ, ότι στην Ελλάδα όπως και αλλού, κατά την προηγούμενη εικοσαετία (1995-2008) είχαμε μια πολύ σημαντική μείωση των πραγματικών μισθών και μια μεγάλη αύξηση των κερδών: οι **μισθοί** κατά την περίοδο 1995-2008 αυξήθηκαν κατά 12,5%, η παραγωγικότητα της εργασίας κατά 20%, ο πληθωρισμός κατά 30% και τα **κέρδη** κατά 40% (INE/ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ). Ειδικά σε περιπτώσεις όπου δεν καταβάλλεται μισθός ή έχει μετατραπεί σε «οικειοθελή παροχή», το εργατικό κίνημα και οι εργαζόμενοι πρέπει να είναι **αμείλικτοι**, γιατί πρόκειται για μια κτυπητή περίπτωση μετατροπής εργαζόμενου σε δουλοπάροικο.

Γ) Τα Μνημόνια μπορεί να καταστρέφουν την οικονομία, την κοινωνία, την υποδομή, τα εργασιακά δικαιώματα, τις ανθρώπινες αξίες, τον πολιτισμό κ.λπ., αλλά διατηρούν το καπιταλιστικό σύστημα έστω και «διασωληνωμένο», διατηρούν και στηρίζουν την καπιταλιστική κερδοφορία, αυξάνουν τη σήψη και διαφθορά και κυρίως **συντηρούν ή παρατείνουν τη ζωή ή μεταθέτουν την κατάρρευση** του πολιτικού συ-

στήματος, φυσικά με σοβαρούς κλυδωνισμούς, σπασμούς και κρίσεις.

17. Το εκλογικό αποτέλεσμα της 17^{ης} Ιούνη, οφείλεται βασικά στην τρομοκρατία και τους εκβιασμούς της ελληνικής αστικής τάξης-και κυρίως των ιμπεριαλιστών-που με τα γνωστά περί Ευρώ και χρεοκοπίας φόβισαν ένα κομμάτι ψηφοφόρων, κυρίως μικροαστικών στρωμάτων, το οποίο συσπειρώθηκε στη ΝΔ. Κατά βάση αυτές οι δυνάμεις ήταν **μνημονιακές**, που είχαν θρυμματιστεί την προηγούμενη περίοδο. Σε αυτή την συσπείρωση-που μάλλον είναι προσωρινή-οφείλεται η ενίσχυση της ΝΔ και η αριθμητική δυνατότητα συγκρότησης κυβέρνησης των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ (ΔΗΜΑΡ). Όμως, η δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης, **δεν σημαίνει αλλαγή των πολιτικών και κοινωνικών συσχετισμών**, που έχουν δημιουργήσει η φτωχοποίηση, ο παρατεταμένος κοινωνικός πόλεμος, το εκλογικό αποτέλεσμα της 6ης Μάη κ.λπ. Το αποτέλεσμα των εκλογών της 17^{ης} Ιούνη ήταν καλύτερο από εκείνο των εκλογών της 6^{ης} Μάης, μια που **ενισχύθηκε** κι άλλο ο πολιτικός συσχετισμός υπέρ της αριστεράς, των αντιμνημονιακών δυνάμεων, υπέρ των εργαζομένων και γενικά υπέρ του κινήματος, έστω και αν προσωρινά υπάρξει ένα «μουδιασμα». Στη δεύτερη εκλογική αναμέτρηση είχαμε μια πιο συνειδητή και «καθαρή» ψήφο, πιο ταξική, πιο πολωμένη, μια καλύτερη αποτύπωση των βιωμάτων των φτωχών και πληβειακών στρωμάτων και σε γενικές γραμμές πιο πολιτική και **περισσότερο** εναρμονισμένη με την κοινωνική πόλωση και διαίρεση (Αριστερά ψήφισαν οι ηλικίες από 18-55 ετών, εργάτες, φτωχοί, άνεργοι, νέοι, κάτοικοι αστικών και εργατικών περιοχών, ενώ Δεξιά ψήφισαν πάνω από 55 ετών, αστοί, μικροαστοί κ.λπ., κάτοικοι αγροτικών, συντηρητικών και πλούσιων περιοχών).

Είναι λάθος να θεωρηθεί ότι ένα σημαντικό μέρος του πληθυσμού (που δεν έχει καμιά σχέση με τα ποσοστά του παρελθόντος) που ψήφισαν ΝΔ και ΠΑΣΟΚ-ή και ΔΗΜΑΡ-επέλεξαν Μνημόνιο, ευρωζώνη, ευρώ κ.λπ., όπως επιχειρείται να παρουσιαστεί από τους υπηρέτες του συστήματος και όχι μόνο. Πέρα από άλλους λόγους και αδυναμίες, η προπαγάνδα κυρίως των ιμπεριαλιστών, επέβαλε μια **νόθα συνείδηση**, που εύκολα μπορεί ν' αλλάξει, ειδικά αν ξεσπάσει κίνημα. Φόβος, τρομοκρατία, εξαπάτηση, υφαρπαγή ψήφων, απάτες περί αναδιαπραγματεύσεως, εξηγούν το εκλογικό αποτέλεσμα της ΝΔ ή και του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπάρχουν και **αυταπάτες** σ' ένα κομμάτι των μαζών. Η «συσπείρωση» των αστικών δυνάμεων στη ΝΔ είναι **προσωρινή**. Λόγω της βαθύτατης πολιτικής κρίσης, της κρίσης της αστικής ιδεολογίας, των μνημονιακών πολιτικών, της χρεοκοπίας, θα ξαναέχουμε τον θρυμματισμό τους, ίσως ακόμη **μεγαλύτερο** από τον προηγούμενο. Η ανασυγκρότηση ή η συγκρότηση των αστικών δυνάμεων, αν επέλθει, δεν μπορεί να είναι το αποτέλεσμα ενός «καλού» εκλογικού αποτελέσματος, **προϋποθέτει** την αλλαγή των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτικών δεδομένων, την ανατροπή των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών, την ήττα του εργατικού κινήματος, που όλα έχουν τεράστιες έως ανυπέρβλητες δυσκολίες.

Παρά τη συγκρότηση της κυβέρνησης, **βαθαίνει κι άλλο η πολιτική κρίση**, ακόμα και η κυβερνητική κρίση. Η νέα κυβέρνηση που αποτελείται από ένα κόμμα (ΝΔ) και τα υπολείμματα του ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ, δεν έχει πρόγραμμα, πολιτική, και πολύ περισσότερο **στρατηγική** διεξόδου από την κρίση. Έχει έναν κατάλογο σκόρπιων και ασυνάρτητων «ιδεών», που δεν πατάνε πουθενά, δε συνιστούν τίποτα και κυριολεκτικά είναι αυτές που εφαρμόζουν εδώ και 20 χρόνια και οδήγησαν σε ερείπια και στη χρεοκοπία (ιδιωτικοποιήσεις, «μεταρρυθμίσεις», άνοιγμα κλειστών επαγγελμάτων, απελευθέρωση της αγοράς εργασίας κ.λπ.). Οι βασικές ιδιωτικοποιήσεις έχουν γίνει από την κυβέρνηση Σημίτη και ουσιαστικά μένουν ελάχιστες επιχειρήσεις για να ιδιωτικοποιήσουν (εντελώς απαξιωμένες κι αυτές). Η σημασία των ιδιωτικοποιήσεων για την ανάπτυξη είναι της ίδιας αξίας όπως και το θρυλικό άνοιγμα των κλειστών επαγγελμάτων, που θα δημιουργούσε θέσεις εργασίας και βέβαια δημιούργησε χιλιάδες θέσεις ανεργίας και υποαπασχόλησης. Αξίζει να αναφερθεί ότι η ιδιωτικοποίηση της Αγροτικής Τράπεζας έφερε στο δημόσιο... χρέος 13 δις ευρώ! Τέλος, οι περιβόητες θέσεις του Ζαπείου (2 τον αριθμό) όπως και οι 18 προεκλογικές θέσεις (!) ξεχάστηκαν και από τους ίδιους τους εμπνευστές τους και στη θέση τους εμφανίστηκαν τα Μνημόνια, που είναι και η μοναδική πολιτική που έχουν. Αυτός είναι ένας από τους βασικούς λόγους που το αστικό κομματικό σύστημα και ειδικά αυτό που **σηματίζει** την κυβέρνηση βρίσκεται υπό κατάρρευση, αποσύνθεση και διάλυση.

Οι εκλογές έδειξαν ότι η ψήφος δεν είναι μόνο αντιμνημονιακή, αλλά και **κατά** των ευρωπαϊκών πολιτικών, του ΔΝΤ, της ΕΕ για μια σημαντική μερίδα του πληθυσμού, ειδικά των εργατικών και πληθειακών μαζών. Αυτό εμφανίζεται σε όλο και μεγαλύτερα ποσοστά στις δημοσκοπήσεις (και σ' όλη την Ευρώπη), παρά την «πλύση εγκεφάλου», τους εκβιασμούς και εκφοβισμούς από το σύνολο των ΜΜΕ και την οικονομικοπολιτική ελίτ. Αυτή η εξέλιξη είναι εξαιρετικής σημασίας, γιατί γκρεμίζει το **κάστρο** της αστικής ιδεολογίας των τελευταίων δεκαετιών και ένα βασικό «εργαλείο» νόθευσης της ψήφου.

Η αριστερά συνολικά έφτασε σε ποσοστά πρωτοφανή για την ιστορία της και για την ιστορία του εργατικού κινήματος. Είναι φανερό ότι αυτό εκφράζει περισσότερο την αναζήτηση ενός διαφορετικού τρόπου διακυβέρνησης, μιας εναλλακτικής πολιτικής, ριζικά διαφορετικής από τη σημερινή κ.λπ., παρά την προτίμηση μιας συγκεκριμένης πολιτικής ενός κόμματος. Βέβαια η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ φάνηκε ότι είχε μια ελκτικότητα για την συντριπτική πλειοψηφία της αριστερής ψήφου. Αυτή η ενίσχυσή του διαμόρφωσε νέους συσχετισμούς στο εσωτερικό της αριστεράς, που ο χρόνος θα δείξει κατά πόσο είναι στέρεοι. Τέλος, ευθύνη για το εκλογικό αποτέλεσμα έχει και ο ΣΥΡΙΖΑ: παρουσιάστηκε φοβισμένος, αρνήθηκε να μιλήσει για την πιθανότητα εξόδου από ΕΕ/ευρώ, υποχωρητικός στις σχεδιασμένες επιθέσεις και δεν μπόρεσε να υπερασπιστεί το μικροαστικό του πρόγραμμα. Αν δεν υπήρχαν αυτά, πολύ πιθανόν το εκλογικό αποτέλεσμα να ήταν διαφορετικό, χωρίς όμως, σ' αυτή την φάση, να ήταν ουσιαστικά διαφορετικό και η σύνθεση της κυβέρνησης.

Η άνοδος της αριστεράς μόνο **μερικά** εναρμόνισε τον πολιτικό με τον κοινωνικό συσχετισμό. Γιατί είναι βέβαιο ότι ένα μεγάλο μέρος του κόσμου ψήφισε από φόβο ή πιάνοντας τη μύτη του ή λόγω αυταπατών. **Η ενίσχυση της αριστεράς και του ΣΥΡΙΖΑ θα συνεχιστεί** αποτυπώνοντας την κοινωνική-πολιτική πόλωση. Έχουμε **ταξική διαίρεση** και πόλωση μέσα στην κοινωνία, και όχι απλά «δικομματισμό». Δεν είναι προσωρινή ή ευκαιριακή φούσκα, είναι μια κατάσταση που βασίζεται σε αντικειμενικούς παράγοντες (κρίση, φτώχεια, ανεργία, κατάρρευση του βιοτικού επιπέδου, των στάνταρ ζωής κ.λπ.) που θα **διαρκέσουν πολύ**, κατά πάσα πιθανότητα μια ολόκληρη **ιστορική** περίοδο. Σ' αυτή την περίοδο δεν αποκλείονται, όπως πάντα στην ταξική πάλη, σκαμπανεβάσματα, ακόμη και πισωγυρίσματα.

Η νίκη της ΝΔ που οφείλεται σε μεγάλο βαθμό σε εκβιασμούς και εκφοβισμούς, ριζοσπαστικοποίησε ευρύτερες μάζες ως προς τα ιδεολογικά όπλα (ΕΕ, Ευρώ) και επιπλέον «σκλήρυνε» σε μαζική κλίμακα τις εργατικές και λαϊκές μάζες απέναντι στις φασιστικές απειλές και τα ψέματα. Η νίκη της ΝΔ στις εκλογές είναι «πύρρειος», μια αποτυχία της-κατά πάσα πιθανότητα **προδιαγραμμένη**-σημαίνει οικονομική χρεοκοπία, έξοδο από Ευρωζώνη/ευρώ, και βέβαια μια καταβαράθρωση της συγκυβέρνησης και των αστικών δυνάμεων. Κατά συνέπεια, η συγκυβέρνηση ίσως να είναι **η τελευταία δυνατότητα σχηματισμού αστικής κυβέρνησης** από τα παραδοσιακά κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ) ή και γενικά μόνο από αστικά κόμματα, οπότε μπορεί να προκύψουν και κυβερνήσεις λαϊκομετωπικού χαρακτήρα ή και Λαϊκού Μετώπου. Αυτός, είναι ένας πολύ σημαντικός λόγος για την στήριξη που θα έχει από τους μπερλιαριστές η ΝΔ και η συγκυβέρνηση. Αυτοί οι λόγοι, πέρα από τη γενική τάση προς μια αντιδημοκρατική αναδίπλωση, παίζουν βασικό ρόλο στη συγκρότηση ενός απολυταρχικού κράτους σε μια προσπάθεια να παραμείνουν όσο το δυνατόν περισσότερο στην εξουσία. Πάντως, αυτή τη στιγμή, η αστική τάξη και η ΕΕ αντιμετωπίζουν σημαντικά εμπόδια στο να προχωρήσουν στη συνταγματική αναθεώρηση, που είναι από τους βασικούς στρατηγικούς στόχους αυταρχικής θωράκισης του κράτους και του αστικού καθεστώτος. Για το ξεπέρασμα αυτών των δυσκολιών δεν αποκλείεται να ζητήσουν τη συνδρομή της Χ.Α. Τέλος, δεν αποκλείεται η πτώση της συγκυβέρνησης λόγω των εσωτερικών ασθενειών και αντιφάσεων της.

18. Η συγκυβέρνηση ήταν επόμενο αμέσως μετά τις εκλογές να αποδειχθεί ότι εξαπάτησε τον ελληνικό λαό με ακόμη χειρότερο τρόπο απ' ότι ο Παπανδρέου και η παρέα του. Όπως ήταν αναμενόμενο, από την πρώτη μέρα άρχισε να εφαρμόζει τις μνημονιακές πολιτικές και ταυτόχρονα να σχεδιάζει και να ετοιμάζει καινούργια μέτρα, μεσοπρόθεσμα, μνημόνια κ.λπ. Η τόση αγριότητα (πογκρόμ, ένταση των αστυνομικών μέτρων κ.λπ.) και αναλγησία που επιδεικνύει, είναι περισσότερο μια **τακτική** τρομοκράτησης και αποθάρρυνσης των μαζών, μια φυγή προς τα μπρος, μια αυτονόμηση από την κοινωνία και τα προβλήματά της, και ακόμη μια αυτονόμηση από την πολιτική, παρά πραγματική πολιτική δύναμη που απορρέει από την πολιτική της

και την στήριξη της κοινωνίας ή ακόμη και από τη στήριξη των οπαδών των κομμάτων που αποτελούν την συγκυβέρνηση. Όμως, για όσο καιρό παραμένει στην εξουσία αυτή η κυβέρνηση, αυτός θα είναι ο τρόπος με τον οποίο θα ασκεί τη διακυβέρνηση: το ψεύδος, η εξαπάτηση, η τρομοκρατία, η καταστολή κ.λπ.

Αυτή η κυβέρνηση δεν έχει ούτε την πολιτική και οργανωτική συνοχή, που είχε η κυβέρνηση Παπανδρέου στις τελευταίες ημέρες της, ούτε ακόμη και η κυβέρνηση Παπαδήμου. Αυτό φαίνεται ήδη από τις πρώτες κινήσεις της και κυρίως από το γεγονός ότι η πραγματικότητα «έσκισε» την περίφημη και πολυδιαφημισμένη «προγραμματική συμφωνία» τους. Είναι μια κυβέρνηση **ασταθής και αδύναμη**. Όμως η αστάθεια και η αδυναμία της την κάνει εξαιρετικά βρώμικη και επικίνδυνη. Αντανακλά όλα τα μεγάλα αδιέξοδα της αστικής τάξης, την κρίση της αστικής ιδεολογίας, τη συνολική κρίση του αστικού πολιτικού σκηνικού, του πολιτικού προσωπικού και συνολικά του πολιτικού συστήματος και την χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού. Η αποδόμηση και αποσύνθεση αυτής της κυβέρνησης άρχισε, όπως και ο θρυμματισμός των κομμάτων που την αποτελούν. Αυτό οδηγεί αναπόφευκτα σε **βάθεμα της πολιτικής κρίσης** και σε **παροξυσμό** της οικονομικής κρίσης. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάποιοι από την κυβέρνηση είναι οι αδύνατοι κρίκοι της αντιδραστικής συμμαχίας τους, ωστόσο, αυτό δεν είναι το κύριο. Αυτό που έχει **καθοριστική** σημασία είναι ότι η αποσύνθεση αυτής της κυβέρνησης μεγαλώνει τα αδιέξοδα της αστικής τάξης, την κρίση της αστικής ιδεολογίας, τη συνολική κρίση του αστικού πολιτικού σκηνικού, της συγκρότησης ή ανασυγκρότησης του πολιτικού προσωπικού και συνολικά του πολιτικού συστήματος και τη δομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Όλα αυτά σε συνδυασμό με την οικονομική κατάρρευση και χρεοκοπία δημιουργούν ένα εκρηκτικό μίγμα που **οδηγεί σε μια προεπαναστατική κατάσταση**.

19. Τα επόμενα ένα-δυο χρόνια θα έχουν πολύ σκληρά χαρακτηριστικά. Μόνο ο επόμενος χρόνος, το 2013, ισοδυναμεί σε σκληρότητα, βαρβαρότητα και κανιβαλισμό όσο τα τρία προηγούμενα χρόνια μαζί. Τα αδιέξοδα του ελληνικού καπιταλισμού, η κρίση στην ΕΕ και ιδιαίτερα στην ευρωζώνη θα μεγαλώσουν τόσο πολύ, ώστε τίποτα δεν μπορεί να αποκλειστεί, ούτε η (τυπική) χρεοκοπία ούτε η κοινωνική σύγκρουση και η εξέγερση. Όλα είναι πολύ πιθανά. Είναι γνωστό ότι το Κράτος αλλά και ένα σημαντικό κομμάτι (μικρών και μεγάλων) εργοδοτών έχει κηρύξει (άτυπη) στάση πληρωμών. Αλλά από το χειμώνα του 2012 και μετά, λόγω της δραματικής αύξησης της φτωχοποίησης θα έχουμε, εκτός των άλλων, και μεγάλη αύξηση της (άτυπης) **στάσης πληρωμών** ευρύτατων στρωμάτων της κοινωνίας προς το κράτος αλλά και των υποχρεώσεών τους προς άλλα κοινωνικά κομμάτια. Αυτή η **γενικευμένη** (άτυπη) στάση πληρωμών είναι η καλύτερη απόδειξη ότι η ελληνική οικονομία αποσυντίθεται και διαλύεται και επομένως είναι **αδύνατο** να ανταποκριθεί σε οτιδήποτε: στην αποπληρωμή τοκοχρεολυσίων δεκάδων δις ευρώ τον χρόνο, στην λειτουργία του κράτους και των υπηρεσιών του, στη συνοχή της κοινωνίας και στην αναπαραγωγή της, στη διατή-

ρηση και στην αναπαραγωγή της αστικής εξουσίας κ.λπ. Έτσι, η αστική εξουσία, συρρικνούμενη διαρκώς, μπορεί να επιζήσει μόνο με την μορφή του κράτους «έκτακτης ανάγκης» και σε **διαρκή** σύγκρουση με τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, οι βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές **ανατινάζουν** μια-μια όλες τις γέφυρες που συνδέουν την αστική τάξη, ή καλύτερα το αστικό σύστημα, με τα μικροαστικά στρώματα και την εργατική αριστοκρατία, και φυσικά και με τις λαϊκές και εργατικές μάζες. Αυτή η ρήξη με τα ενδιάμεσα στρώματα, παλιά και σύγχρονα (στελέχη του κρατικού μηχανισμού, πανεπιστημιακοί, δικαστές κ.λπ.), **αποστερεί** από την αστική τάξη τα στηρίγματά της με τα οποία σχηματίζει το μπλοκ της εξουσίας της και **απονομιμοποιεί και αδυνατίζει** την ιδεολογική και πολιτική κυριαρχία της πάνω στην κοινωνία. Αυτή η εξέλιξη συμβαίνει για πρώτη φορά μετά την Μεταπολίτευση, ίσως και μετά τον Πόλεμο, όπου είχαμε ακριβώς την αντίθετη φορά, δηλαδή την ενσωμάτωση αυτών των στρωμάτων στο αστικό μπλοκ. Ειδικά μετά το 1981 και την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, αυτή η ενσωμάτωση φθάνει στο ανώτερο σημείο της, που είναι και η ουσία του σοσιαλδημοκρατικού αλλά και ρεφορμιστικού προγράμματος.

Αυτές οι εξελίξεις σημαίνουν ότι το πρόβλημα της ανατροπής ολόκληρου του πολιτικού συστήματος, τουλάχιστον, έχει μπει **αντικειμενικά**. Αυτό είναι που φοβίζει την ελληνική και ευρωπαϊκή αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές, και ακόμη περισσότερο τους φοβίζει η **εξάπλωση** του κινδύνου ανατροπής και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες (ήδη έχει αρχίσει αυτή η διαδικασία). Γιατί η αποτυχία είναι συνολικά της καπιταλιστικής Ευρώπης και όχι μόνο των «εκ γενετής τεμπέληδων» κ.λπ., όπως λέει η προπαγάνδα της ευρωπαϊκής ελίτ με την οποία προσπάθησε και προσπαθεί να συσκοτίσει τα πράγματα. Επίσης, αντικειμενικά διαμορφώνονται οι όροι για τη δημιουργία ενός μπλοκ, μιας συμμαχίας όλων των καταπιεζομένων και εκμεταλλευομένων, όπως και ορισμένων ενδιάμεσων στρωμάτων με την εργατική τάξη-κάτι που αναγκαστικά αναφέρεται σαν επιθυμία και γίνεται λίγο ή πολύ **ευκαιριακά** στην πράξη. Τέλος, αντικειμενικά η πολιτική και ο πολιτικός αγώνας για την απομάκρυνση του χρεοκοπημένου πολιτικού προσωπικού **έρχεται ή ξαναεπιστρέφει στο κέντρο**, όχι όμως **αυτονομημένα** αλλά μαζί με την πάλη για τη λύση των τρομακτικών προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι.

Αυτό σημαίνει ότι οι μάζες **ψάχνουν** για πολιτική και πολιτικές, για λύσεις μέσα από την πολιτική, αφήνοντας πίσω τους μια «έρημο» αυταπατών 30-35 χρόνων, όπου «ταΐστηκαν» με τα σκουπίδια του νεοφιλελευθερισμού (ανταγωνισμός, επιχειρηματικότητα, ελεύθερη οικονομία κ.λπ.) και την απογοήτευση που επέφερε η κατάρρευση του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού. Αυτή η αναζήτηση πολιτικής από τις μέχρι τώρα εξελίξεις των πραγμάτων, μάλλον θα είναι **μακροχρόνια**, για λόγους ιστορικούς αλλά και σύγχρονους. Αυτό δε σημαίνει ότι τα 2-3 χρόνια που πέρασαν από τον αρμαγεδδώνα της κρίσης και των μνημονίων, είναι πολύς χρόνος και έπρεπε να

έχουν συμβεί όλα. Πολύ περισσότερο δεν πρέπει να οδηγούμαστε σε πεσιμιστικά συμπεράσματα και σε ανυπομονησίες που συσκοτίζουν την πραγματικότητα. Η αναζήτηση πολιτικής έχει και αυτή τα σκαμπανεβάσματά της, τα πισωγυρίσματά της, **ακολουθεί** την πορεία της ταξικής πάλης και την δράση μέσα σ' αυτή των πολιτικών δυνάμεων. Παρά την πρόοδο που έχει συντελεστεί στη συνείδηση των εργαζομένων και στην πολιτική αναζήτηση, το εκκρεμές ανάμεσα στην οργή, την απογοήτευση και την εξέγερση υπάρχει. Αυτός ο αργός ρυθμός πολιτικής αναζήτησης, αυτό το εκκρεμές οφείλεται, πέρα από ιστορικούς λόγους, και στο γεγονός ότι η μεγάλη πλειοψηφία των μαζών για πρώτη φορά αντιμετωπίζει τέτοιες σκληρές καταστάσεις, για πρώτη φορά συμμετέχει σε αγώνες τόσο σκληρούς που έρχονται αντιμέτωποι με την εξουσία... για πρώτη φορά οι εμπειρίες, οι εξηγήσεις, οι πολιτικές και οι ιδέες είναι τόσο πολλές που απαιτούν χρόνο για την επεξεργασία και αφομοίωσή τους. Ωστόσο η κατάσταση στην Ελλάδα-και την Ευρώπη-είναι εκρηκτική και αρκεί ένα γεγονός για να προκαλέσει την έκρηξη: το αίτημα της ελεύθερης πρόσβασης στους κοιτώνες των φοιτητών-φοιτητριών ήταν η σίθια για το γαλλικό Μάη, ο πυρπολισμός του τυνήσιου Μπουαζίζι ήταν η αφορμή για τις μεσανατολίτικες και αραβικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις (ίσως τις μεγαλύτερες που έχει γνωρίσει αυτή η περιοχή)... η δολοφονία του Αλέξη προκάλεσε στην χώρα μας μια από τις μεγαλύτερες κοινωνικές εκρήξεις, ιδίως της νεολαίας.

Γενικά, το μη αναστρέψιμο και μη διαχειρίσιμο της κρίσης, σημαίνουν ότι θα έχουμε πολλές κοινωνικές και πολιτικές μετατοπίσεις και αλλαγές, πολλές αλλαγές στις διαθέσεις και στις συνειδήσεις των εργατικών και λαϊκών μαζών (όχι πάντοτε ευθύγραμμες), ότι πολλές κυβερνήσεις θα «φαγωθούν», αστικές ή «αριστερές» κ.λπ. Το πρόσημο όλων αυτών των εξελίξεων δεν εξαρτάται μόνο από τους αντικειμενικούς παράγοντες (κρίση, φτώχεια, εξαθλίωση κ.λπ.) αλλά και από τους υποκειμενικούς (κατάσταση του εργατικού κινήματος, το επαναστατικό κόμμα), με την **τάση προσέγγισής τους** να είναι πάντοτε η αφετηρία των επαναστατικών εξελίξεων.

20. Η αρνητική εξέλιξη της τελευταίας περιόδου, που ήρθε στην επιφάνεια με τις εκλογές της 6^{ης} Μάη και 17^{ης} Ιούνη, είναι η ενδυνάμωση του φασιστικού μορφώματος της Χρυσής Αυγής. Πέρα από ιστορικούς λόγους (ύπαρξη ενός τέτοιου ρεύματος στην ελληνική κοινωνία: χουντικοί, βασιλικοί, δωσιλγοί, «παρακρατικές» οργανώσεις που υπήρχαν πάντοτε μέσα στο κράτος, έστω και με την μορφή «σταγονιδίων» κ.λπ.), οι αιτίες που γέννησαν και ενδυνάμωσαν την Χρυσή Αυγή είναι: α) Η δομική κρίση του συστήματος, β) τα 30 χρόνια του νεοφιλελευθερισμού, η κουλτούρα, ο κατακερματισμός και η αποπολιτικοποίηση, ακόμη και ο εκφασισμός της κοινωνίας που έγινε και γίνεται από το κράτος, γ) ο ατομικισμός και ο αμοραλισμός, ο κούφιος ευδαιμονισμός, και φυσικά η υποχώρηση της κουλτούρας και των αξιών του εργατικού κινήματος και της αλληλεγγύης, ιδιαίτερα στις νεότερες γενιές, δ) η πολιτική κρίση και η διαλυτική κρίση και αποσύνθεση των αστικών κομμάτων (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ), που η βάση τους και

κυρίως το στελεχικό τους δυναμικό αποτελούνταν κυρίως από μικροαστούς.

Ασφαλώς και το μεταναστευτικό και η ανασφάλεια, που και τα δυο αποτελούν σημαντικά πολυεργαλεία στα χέρια των αστών και της αστικής πολιτικής, αλλά και των φασιστικών συμμοριών για τον εκφοβισμό, εκβαρβαρισμό και εκφασισμό της κοινωνίας, ειδικά μικροαστικών στρωμάτων, για πιέσεις πάνω στην εργατική τάξη, για διαίρεσή της και κανιβαλισμό των εργαζομένων και της κοινωνίας γενικότερα. Ακόμη όσο πηγαίνουμε προς καταστάσεις μεσοπολέμου, είναι επόμενο να εμφανίζονται, ενδεχόμενα και να ενισχύονται, ακροδεξιές και φασιστικές συμμορίες. Το πιο πιθανό είναι η συνέχιση της δράσης της Χ.Α., χωρίς να αποκλείεται η πιθανότητα να **ενσωματωθεί** ή να **χρησιμοποιηθεί** στο/από το σύστημα (γίνονται τέτοιες προσπάθειες), ή να **απορροφηθεί** από μια μεγαλύτερη βαρβαρότητα του συστήματος και του αστικού κράτους, του κράτους «έκτακτης ανάγκης».

Πέρα από την μερίδα της οικονομικοπολιτικής ελίτ που μιλούν και κάνουν προσπάθειες από τώρα για την ενσωμάτωση της Χ.Α.-στο μέλλον θα γίνουν εντονότερες αν δείξει μια ανθεκτικότητα και κυρίως αν ενισχυθεί περισσότερο-που ήδη την θεωρούν ως «τελευταία ευκαιρία της δημοκρατίας», υπάρχει και το άλλο κομμάτι-προς το παρόν πολυπληθέστερο του πρώτου-που έχει ξεκινήσει την επικίνδυνη για το εργατικό κίνημα και τους αγώνες θεωρία των «δυο άκρων», και ότι η Χ.Α. είναι «η άλλη όψη των κινημάτων», του «κινήματος των πλατειών» κ.λπ. Η επιλεκτική και υποκριτική καταδίκη των «παρεκτροπών», «της αντιποίησης αρχής» της Χρυσής Αυγής-πάντοτε σε συνδυασμό με μια «παρεκτροπή» του κινήματος και των «συνδικαλιστών»-από τους αρχιερείς των Μνημονίων, των πολιτικών πραξικοπημάτων, της κατάργησης της λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας, γίνεται γιατί θέλουν, πρώτα και κύρια, έναν ακραίο αυταρχισμό, ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης» απέναντι στους εργατικούς αγώνες, στις κινητοποιήσεις, στις καταλήψεις κ.λπ.

Χωρίς να μας φεύγει ποτέ από τον στόχο και την πάλη μας η κύρια απειλή, που είναι το κράτος «έκτακτης ανάγκης», δεν πρέπει να υποτιμάμε και την απειλή της φασιστικής συμμορίας της Χ.Α. Πάντως, σε κάθε περίπτωση ο κίνδυνος για τις δημοκρατικές ελευθερίες, για το εργατικό κίνημα και ειδικά για τα ασθενέστερα κομμάτια του, τους μετανάστες, τους άστεγους, τους φτωχούς είναι υπαρκτός. Πρέπει να απορρίψουμε την σεχταριστική και υπεραριστερή άποψη που **σχετικοποιεί** τις διαφορές μεταξύ αστικών κοινοβουλευτικών καθεστώτων και των ανοιχτά δικτατορικών μορφών αστικής κυριαρχίας και διακυβέρνησης, στο όνομα της απλοϊκής εξίσωσης ότι «όλα είναι καπιταλισμός». Ειδικά για το κίνημα μας, η πάλη για τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα δικαιώματα, βγαλμένη εκτός των άλλων και από τις εμπειρίες της πάλης του τροτσκισμού ενάντια στο σταλινισμό για τη σωτηρία της Οκτωβριανής Επανάστασης, **ανήκει** στις στρατηγικής σημασίας αρχές μας.

Από την άλλη, δεν θα πρέπει να υπάρχουν αυταπάτες. Κάθε άποψη που λέει ότι τμήματα της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ, της ΔΗΜΑΡ ή του «δημοκρατικού και συνταγματικού τόξου» μπορούν να αποτελέσουν τμήμα ενός αντιφασιστικού μετώπου είναι εντελώς

καταστροφική και οδηγεί σε ολέθρια αποτελέσματα. Σε κάθε περίπτωση αυτό το είδος του αντιφασιστικού μετώπου και της «πάλης» θα **οδηγήσει** σε μια «ενίσχυση της αστικής νομιμότητας και του κοινοβουλευτισμού», και κυρίως στον περιορισμό των αγώνων ή στην παρέκκλισή τους σε υπεράσπιση της αστικής δημοκρατίας, που στην πράξη σημαίνει αυταρχική θωράκιση του αστικού κράτους. Αλίμονο αν κληθούν να υπερασπίσουν τις δημοκρατικές ελευθερίες οι Σαμαράδες, οι Βενιζέλοι, οι Κουβέληδες, οι Λοβέρδοι, οι Δένδιας, οι υπερασπιστές «των στρατοπέδων συγκέντρωσης» κ.λπ., και δυο φορές αλίμονο αν μαζί τους συνασπιστούν και κομμάτια της αριστεράς.

Κάθε υποταγή της πολιτικής ανεξαρτησίας, των αγώνων και των κινητοποιήσεων των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας σε μπλοκ με αστικές φιλελεύθερες και μικροαστικές «δημοκρατικές» δυνάμεις, στο όνομα της υπεράσπισης της αστικής δημοκρατίας και «των ευρωπαϊκών φιλελεύθερων δημοκρατικών αξιών» οδηγεί στην καταστροφή. Σε καταστροφική επανάληψη των «Λαϊκών Μετώπων», σε παράλυση ή και σε εκφυλισμό των δημοκρατικών, κινηματικών και ανατρεπτικών διαθέσεων των μαζών, με πιθανότατο αποτέλεσμα την επιτάχυνση της ενίσχυσης των ακροδεξιών και φασιστικών ρευμάτων. Αυτό μας δείχνει η εμπειρία του μεσοπολέμου, αλλά και όπου αλλού εφαρμόστηκαν οι πολιτικές των «δημοκρατικών» αντιφασιστικών μετώπων και των «Λαϊκών Μετώπων». Η πάλη για την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών από όποιον τις επιβουλεύεται, το κράτος «έκτακτης ανάγκης», οι νεοφιλελεύθεροι, η Χρυσή Αυγή κ.λπ., είναι υπόθεση του ενιαίου μετώπου της εργατικής τάξης και των συμμάχων της στη συνολικότερη πάλη για την ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση του Σοσιαλισμού.

21. Τα αδιέξοδα του ελληνικού καπιταλισμού επιδεινώνονται, εκτός από τη δομική κρίση που μαστίζει την ΕΕ της οποίας είναι μέλος, και από την κρίση και την αστάθεια, την εκρηκτική και πολεμική κατάσταση που επικρατεί στα Βαλκάνια, στη Μέση Ανατολή και στην ευρύτερη περιοχή και ειδικά στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο με επίκεντρο κυρίως τη Συρία αλλά και την Τουρκία, το Ισραήλ, την Κύπρο και τον Λίβανο.

Η παγκόσμια κρίση, ειδικά η κρίση της ΕΕ, βύθισε στην φτώχεια και την εξαθλίωση εκ νέου τις βαλκανικές χώρες και αποσταθεροποίησε τα καθεστώτα της Νέας Τάξης, που είχαν επιβάλλει οι ιμπεριαλιστές με τη βία και με τον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας. Η αφάνταστη φτώχεια και εξαθλίωση των μαζών, που εκτός των άλλων προκάλεσαν και τα προγράμματα ένταξης στην ΕΕ και στο Ευρώ, προκαλούν τώρα αγώνες και σοβαρότατους τριγμούς στα εύθραυστα καθεστώτα και αναγκάζουν τις άρχουσες κλίκες να «αλλάζουν» πολιτική, και ακόμη-όπως στη Βουλγαρία-να ακυρώσουν τη διαδικασία ένταξης της στην ΟΝΕ.

Οι επαναστατικές εξελίξεις στην Αίγυπτο, και δευτερευόντως στη Τυνησία, φαίνεται να έχουν ακόμη αρκετό μέλλον και βάθος. Σίγουρα αυτά τα γεγονότα και ιδιαίτερα οι εξελίξεις στην Αίγυπτο, όπως γίνονταν πάντοτε στην ιστορία, επηρεάζουν τις εξελίξεις σ' όλη την περιοχή στον ένα ή στον άλλο βαθμό.

Τέλος, όπως έχουμε πει και παραπάνω, η σύγκρουση στη Συρία είναι μια πολύ επικίνδυνη κατάσταση ακόμη και για ένα μεγάλο περιφερειακό πόλεμο. Πέρα από το γεγονός ότι η Συρία και η νοτιανατολική Μεσόγειος είναι μια περιοχή που συνορεύει άμεσα με την Ελλάδα, υπάρχει βέβαια και η Κύπρος που βρίσκεται στην καρδιά της σύγκρουσης και των αλληλοσυγκρουόμενων τεράστιων και παγκόσμιων συμφερόντων.

Δ) Συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα στην Ελλάδα, οι αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας

22. Είναι αυτονόητο ότι οι αγώνες και συνολικά η κατάσταση του εργατικού κινήματος, είναι καθοριστικός παράγοντας για τις οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις, για την πτώση ή την επιτάχυνση της πτώσης της συγκυβέρνησης, για το άνοιγμα του δρόμου για τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Θεωρητικά (όπως λέει ο Μαντέλ) η αφετηρία του νέου κύκλου των αγώνων και κινητοποιήσεων αρχίζει από εκεί που σταμάτησε ο προηγούμενος κύκλος (ή οι προηγούμενοι), δηλαδή από τα τέλη του 2009-αρχές του 2010 ως τις 12 Φλεβάρη του 2012 ή καλύτερα τις δυο εκλογικές αναμετρήσεις. Αυτή η υπόθεση για τους νέους αγώνες δεν είναι μόνο θεωρητική και εμπειρική, αλλά στηρίζεται και στην πραγματικότητα, αντικειμενική και υποκειμενική. Αντικειμενικά η κρίση (οικονομική, πολιτική, κοινωνική κ.λπ.) και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας έχουν χειροτερεύσει αφάνταστα, όχι μόνο σε σχέση με τις αρχές του 2010 αλλά ακόμη και από τις 12 Φλεβάρη του 2012. Υποκειμενικά, μέσα από τους αγώνες, τις συγκρούσεις, τις κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές, την κατάρρευση ψευδαισθήσεων, αυταπατών και ιδεολογημάτων, τη ριζοσπαστικοποίηση, την ενίσχυση της αριστεράς κ.λπ. έχουμε σε γενικές γραμμές μια καλύτερη συνείδηση των εργαζομένων και της κατάστασης του εργατικού κινήματος. Ίσως να μην είναι αυτή που χρειάζεται και πολύ περισσότερο αυτή που θέλουμε-αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν έχουμε πολύ σημαντικά βήματα προς τα μπροστά, χωρίς βέβαια να παραγνωρίζουμε ότι ταυτόχρονα υπάρχουν αδυναμίες και τρομακτικά προβλήματα που καθιστούν **όσο ποτέ άλλοτε αναγκαία** την Ανασυγκρότηση-Ανασύνθεση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος.

Η αστικοποιημένη γραφειοκρατία της ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ κήρυξε το 2010-2012 πάνω από 20 γενικές απεργίες, που συνολικά είχαν τεράστια μαζικότητα και μερικές κατέληξαν και σε συγκρούσεις, φυσικά όχι επειδή καθοδηγούνταν από τους εργατοπατέρες (αυτοί ήταν κυριολεκτικά εξαφανισμένοι) ή γιατί οι εργαζόμενοι συμπαθούν ή ακολουθούν τους γραφειοκράτες. Αλλά επειδή είναι φανερό ότι η ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ σαν ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ/Συνδικάτα και όχι σαν γραφειοκρατία υπάρχει στη συνείδηση των εργατών και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και έχουν στις τάξεις τους, ομοσπονδίες

και συνδικάτα που κινητοποιούν μάζες και κυρίως προκαλούν σοβαρά προβλήματα ή και παραλύουν σημαντικά κομμάτια της παραγωγής ή και της λειτουργίας του καπιταλισμού. Όλα τα υπόλοιπα («Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων», ΠΑΜΕ κ.λπ.), είχαν έναν δευτερεύοντα ρόλο, στην καλύτερη περίπτωση συμπληρωματικό και στην χειρότερη αρνητικό ή και καταστροφικό, όπως του ΠΑΜΕ.

Οι διεργασίες που υπάρχουν αυτή τη στιγμή στο συνδικαλιστικό κίνημα είναι ελπιδοφόρες. Βέβαια, δεν εννοούμε την προσπάθεια της ΠΑΣΚΕ να «αυτονομηθεί» από το ΠΑΣΟΚ. Στο μεγαλύτερο μέρος της αυτή η «αυτονόμηση» αφορά την προσπάθεια κάποιων γραφειοκρατών να επιβιώσουν. Αν τελικά υπάρξει «αυτονόμηση», και όχι προσκόλληση σε κάποιο άλλο κομματικό φορέα, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία, εκτός ίσως από ένα μικρό διάστημα. Μια παρόμοια εξέλιξη, όχι σε τόση μεγάλη έκταση όπως στην χώρα μας, υπάρχει και σε άλλες χώρες της Ευρώπης, κυρίως της Νότιας.

Όλο το κίνημα της προηγούμενης περιόδου δεν ήταν μόνο το συνδικαλιστικό ή των εργατικών σωματείων και οι αγώνες τους. Ήταν και το κίνημα των «αγανακτισμένων», όπως και πολλές άλλες μικρές και μεγάλες αντιστάσεις κ.λπ. Η ανάπτυξη μαζικών κινημάτων, όπως το κίνημα των «αγανακτισμένων» και των «πλατειών», με χαρακτηριστικά διαφορετικά από αυτά του παραδοσιακού-συνδικαλιστικού κινήματος, δεν είναι η πρώτη φορά που παρουσιάζονται. Η Ελλάδα για λόγους ιστορικούς, διαρθρωτικούς του συστήματος, συγκρότησης της εργατικής τάξης και του εργατικού κινήματος αλλά και γεωπολιτικούς, **αναπτύσσει και συνδύαζει** πολύμορφα κινήματα πολύ ευκολότερα από την Δυτική Ευρώπη. Οι «ξαφνικές» και «ανεξέλεγκτες» μαζικές αντιδράσεις και τα κινήματα μπορούν να πάρουν διάφορες μορφές: Η πλατεία Συντάγματος (και οι άλλες «πλατείες») είναι μια από αυτές, ο Δεκέμβρης του 2008 ήταν μια άλλη κ.λπ.

Το κίνημα, συνολικά ήταν που έκανε τους μεγάλους αγώνες και έδωσε τις μεγάλες συγκρούσεις, που μεγάλωσε την πολιτική κρίση, που έριξε ή μισόεριξε κυβερνήσεις (Παπανδρέου, Παπανδρέου-Βενιζέλου, Παπαδήμου), που άλλαξε τους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς, που ενίσχυσε τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος και της αριστεράς κ.λπ. Οι γενικές απεργίες, οι μαζικές συγκεντρώσεις και καταλήψεις δημοσίων κτηρίων και πλατειών, ιδιαίτερα στην Πλατεία Συντάγματος μπροστά στο Κοινοβούλιο, οι συγκρούσεις στους δρόμους με τις δυνάμεις καταστολής, οι λαϊκές συνελεύσεις κ.λπ., έκαναν ξεκάθαρο ότι «οι από κάτω δεν μπορούν να κυβερνώνται όπως πριν και οι από πάνω δεν μπορούν να διοικούν όπως πριν» (Λένιν). Ωστόσο, έλειπε η **πολιτική κυριαρχία** της εργατικής τάξης πάνω στο κίνημα και αυτό είναι ένα από τα βασικά ζητούμενα της νέας περιόδου και φυσικά της επαναστατικής πολιτικής.

23. α) Η κίνηση των μαζών προς τα αριστερά που αποτυπώθηκε και στις εκλογές, δεν ταυτίζεται με ένα συγκεκριμένο κόμμα, πολιτικά και ιδεολογικά, παρά την υπερψήφιση του ΣΥΡΙΖΑ. Απέναντι στην κρίση ο ΣΥΡΙΖΑ έχει «επωμιστεί» ένα τεράστιο βάρος, που είναι αδύνατο να το σηκώσει ιδεολογικά, πολιτικά και πρακτικά. Κάθε

μέρα που περνάει τα πράγματα γίνονται ακόμη χειρότερα, και πληθαίνουν οι υποχωρήσεις και οι παραχωρήσεις προς το κεφάλαιο, την ΕΕ (αίτηση συνάντησης με τον Γιουνγκέρ, τον Ρόμπαϊ, επίκληση του θεσμικού ρόλου της αξιωματικής αντιπολίτευσης κ.λπ.) και τους ιμπεριαλιστές (συνάντηση με Πέρες, πρόεδρο του Ισραήλ). Λίγες μόνο ημέρες μετά το μεγάλο ποσοστό που συγκέντρωσε στις εκλογές, είναι ολοφάνερη η «νέα» τακτική της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, από τη μια μεριά να θέλει να «μπει» στη θέση του ΠΑΣΟΚ/σοσιαλδημοκρατικού χώρου, και από την άλλη να περιμένει να πέσει η εξουσία στα χέρια του «σαν ώριμο φρούτο». Με ταχύτατους ρυθμούς φαίνεται να συντελείται μια μετάλλαξη, αν όχι ένας εκφυλισμός. Αυτή η πορεία προς ένα μάλλον αριστερό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα-αυτό ουσιαστικά σημαίνει και η αναγγελθείσα μετεξέλιξη του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ σε νέο κόμμα-διευκολύνεται από την αδύναμη κοινωνική βάση του, από τους χαλαρούς δεσμούς που έχει με την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, από τον εγγενή κυβερνητισμό του και τον εκφυλισμό προσώπων και στελεχών και της άκρας αριστεράς που έχουν «μπει» στον ΣΥΡΙΖΑ.

Η ταχύτητα με την οποία μεταλλάσσεται ο ΣΥΡΙΖΑ φαίνεται από τις ραγδαίες αλλαγές που έχει υποστεί μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα το πρόγραμμά του αλλά και η σύνθεσή του, τουλάχιστον η πολιτική, των μελών του. Έτσι, στη ΔΕΘ παρουσιάστηκε ακόμη ένα «νέο» πρόγραμμα στο οποίο έχει αμβλυνθεί/απαλειφθεί ό,τι «σημαντικό και αιχμηρό» υπήρχε σ' εκείνο που είχε παρουσιαστεί μόλις 2 εβδομάδες πριν τις εκλογές της 6^{ης} Μάη. Ο ίδιος ο γενικός τίτλος του «νέου» προγράμματος **«Εθνικό Σχέδιο για την Αναπτυξιακή και Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Πατρίδας μας»** σηματοδοτεί ένα ανάλογο περιεχόμενο, που έχει όλες τις γνωστές-και αρκετά παρωχημένες-εκσυγχρονιστικές σοσιαλδημοκρατικές απόψεις και μια ανάλογη φρασεολογία, όπως: «οι δυνάμεις της παραγωγής και της δημιουργίας», «περιφερειακά προγράμματα ανάπτυξης», «αποκατάσταση της βιωσιμότητας του δημόσιου χρέους μέσα από την ανάπτυξη», «παραγωγικά συμπλέγματα», «οικονομικές δραστηριότητες εντάσεως εργασίας», «νέα Ελλάδα» κ.λπ.

Είναι ξεκάθαρο ότι με το «νέο» πρόγραμμα ο ΣΥΡΙΖΑ ρίχνει νέες γέφυρες (μάλλον δεν είναι οι τελευταίες) προς τους καπιταλιστές για την «**συνοικοδόμηση**» της «**νέας Ελλάδας**», όπως λέει. Για ακόμη μια φορά επαναλαμβάνεται, ότι τα μνημόνια δεν είναι **ακριβώς** η πολιτική που επιβάλλουν τα συμφέροντα των ελλήνων καπιταλιστών και των εταίρων της ΕΕ, λόγω της δομικής κρίσης που διέρχονται, αλλά το προίον ενός «νεοφιλελεύθερου δογματισμού», και βέβαια η γνωστή θέση ότι μπορεί να καταρτηθεί το μνημόνιο, χωρίς έξοδο από Ευρώ και με συνέχιση της χρηματοδότησης του ελλ. ελλείμματος από την ΕΕ. Μέσα από την ανάγκη να παρουσιαστεί ο ΣΥΡΙΖΑ «**κευθνο**» και έτοιμος να κυβερνήσει, το «νέο» πρόγραμμα παρουσιάστηκε σαν «**ρεαλιστικό**», μόνο που ο ρεαλισμός του βρίσκεται στον αντίποδα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, της δομικής κρίσης της ΕΕ και του Ευρώ και φυσικά της χρεοκοπίας και της κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού. Τέλος, οι όποιες κοινωνικές αναφορές, ακόμη και εκείνες του αόριστου «**πολίτη**», σχεδόν έχουν παραχω-

ρήσει τη θέση τους στη «κοινωνία».

Το ξαφνικό «φούσκωμα» του ΣΥΡΙΖΑ άλλαξε πολύ την πολιτική σύνθεση των μελών και οπαδών του και περισσότερο του στελεχικού του δυναμικού, όπου βρίθουν γνωστές φιγούρες του σοσιαλδημοκρατικού/ΠΑΣΟΚικού χώρου και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Η μικρή παλαιά αριστερή του βάση όχι μόνο δεν φαίνεται ικανή να «προσαρμόσει» τους νεοεισερχόμενους σε μια αριστερή πολιτική και «ιδεολογία», αλλά φαίνεται να μην μπορεί να αποτρέψει και τη συνολική σοσιαλδημοκρατικοποίηση του ΣΥΡΙΖΑ. Το γεγονός ότι οι συνθήκες δεν είναι οι ίδιες με το 1981 δε σημαίνει ότι ένα κόμμα, π.χ. ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορεί να εκφυλιστεί ή να γίνει σαν το ΠΑΣΟΚ. Ίσα-ίσα επειδή οι συνθήκες είναι απείρως χειρότερες και δυσκολότερες, ο εκφυλισμός μπορεί να είναι χειρότερος, ταχύτερος και μεγαλύτερος, και απλά να υπάρχουν διαφορές στην πορεία και στο είδος εκφυλισμού.

Αυτά-και όσα έχουν να επακολουθήσουν-δείχνουν ότι όποιος ταυτίζεται με το ΣΥΡΙΖΑ ή με μέρος της πολιτικής του σίγουρα θα καταστραφεί και κυρίως, αυτό που ενδιαφέρει, είναι ότι θα προκαλέσει ζημιά στο εργατικό κίνημα. Η συμπόρευση με την κίνηση των μαζών, με όσο το δυνατόν πιο ριζοσπαστικά κομμάτια τους, και ό,τι αυτό συνεπάγεται (κοινή δράση κ.λπ.), αλλά πάντοτε με όρους που ωφελούν το κίνημα και την συγκρότηση μιας επαναστατικής πολιτικής και μια επαναστατικής δύναμης, μπορεί να καταστεί αναγκαία.

β) Το ΚΚΕ φαίνεται να συνεχίζει την ίδια πολιτική και την ίδια τακτική του σεκταρισμού και της διάσπασης των αγώνων, πράγμα που αν συμβεί, θα το οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερη απομόνωση από τις μάζες και θα οξύνει τα εσωτερικά του προβλήματα. Αντικειμενικά υπάρχουν δυσκολίες για να συνεχίσει την ίδια πολιτική, αυτές όμως δεν είναι μικρότερες από τυχόν απόπειρες να αλλάξει την πολιτική του.

Η τελευταία ανακοίνωση του ΠΓ του ΚΚΕ, που κλείνει και τον «διάλογο» που υποτίθεται ότι έγινε για τα εκλογικά αποτελέσματα, δικαιώνει απόλυτα την πολιτική του κόμματος γενικά αλλά και στις εκλογές, Επαναφέρει την λογική «πρώτα λαϊκή εξουσία, μετά φιλολαϊκές λύσεις» και προτείνει ως πολιτική λύση τα καθεστάτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού», λέγοντας χαρακτηριστικά: «Η εργατική-λαϊκή εξουσία έδωσε πολλά στους λαούς της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Έλυσε προβλήματα που βρίσκονται μόνο στα όνειρα των εργαζομένων στις καπιταλιστικές χώρες. Τέλος, για ακόμη μια φορά «θολώνει» την θέση του γύρω από την ΕΕ και το Ευρώ, επαναλαμβάνοντας σχεδόν κατά λέξη όσα προπαγανδίζουν οι νεοφιλελεύθεροι: «Η χρεωκοπία και η έξοδος από το ευρώ συνεπάγονται απότομη άνοδο των τιμών στη «θάλασσα» των εισαγόμενων προϊόντων, τεράστια απώλεια αγοραστικής δύναμης των εργαζομένων» και συνεχίζει ότι «τμήματα του κεφαλαίου θέλουν και θα ωφεληθούν από μια έξοδο της Ελλάδας από την ευρωζώνη». Κατά τ' άλλα, όπως πάντα, επιτίθεται στο ΣΥΡΙΖΑ και σε όσους δεν καταλαβαίνουν την πολιτική του.

Κάτω από τις νέες συνθήκες, τις αλλαγές συσχετισμών μέσα στην αριστερά και γενικότερα στο εργατικό κίνημα, δεν είναι εύκολος ο προηγούμενος «απομονωτι-

κός» δρόμος για κλασικό ρεφορμιστικό κόμμα. Σίγουρα, το σταλινικό ΚΚΕ βρίσκεται μπροστά σ' ένα σταυροδρόμι που όποια κατεύθυνση και ν' ακολουθήσει υπάρχει ένα αδιέξοδο, και σε κάθε περίπτωση δεν υπάρχει η πιθανότητα να ακολουθήσει τον επαναστατικό δρόμο, όπως ίσως ονειρεύονται μερικοί.

γ) Η «Νέα Κατάσταση» για την Άκρα Αριστερά, για την Οργάνωσή μας και κυρίως για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα είναι μια νέα και μεγάλη δοκιμασία. Ήδη, ένα μεγάλο της κομμάτι που στο παρελθόν ανήκε στην Άκρα Αριστερά φαίνεται να αφομοιώνεται ή να ενσωματώνεται, προς το παρόν ή οριστικά, στο ΣΥΡΙΖΑ. Ο μ-λ χώρος μάλλον δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα στις νέες εξελίξεις και μόνο χάρις στην «αγωνιστικότητα» και την οργανωτικότητά του μπορεί να επιβιώσει σε κάποια περιορισμένα αριθμητικά μεγέθη. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ασφαλώς θα περάσει από μεγάλους κλυδωνισμούς, που σίγουρα δε θα την αφήσουν αλώβητη, πολιτικά και οργανωτικά, και ήδη υπάρχουν τα πρώτα δείγματα.

Όλο το πολιτικό σκηνικό και οι πολιτικές δυνάμεις θ' αλλάξουν, από τα αστικά μέχρι τα εργατικά κόμματα. Ήδη έχουν συμβεί πολλές αλλαγές και κυοφορούνται πολύ περισσότερες σ' όλο το προηγούμενο πολιτικό σκηνικό.

Ε) Ο χαρακτήρας της πάλης των εργαζομένων και τι πρέπει να κάνουμε

24. Όλα τα παραπάνω δείχνουν ότι θα έχουμε πολλές αλλαγές, θα **δοκιμαστούν** από τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και την νεολαία κι άλλες πολιτικές στην πορεία του κινήματος, μέσα από ιδεολογικοπολιτικές συγκρούσεις. Γενικά, είναι μια περίοδος που ευνοεί τη συγκρότηση και εφαρμογή μιας επαναστατικής πολιτικής και την οικοδόμηση της επαναστατικής οργάνωσης. Το σύνολο αυτής της Νέας Κατάστασης που έχει διαμορφωθεί-και διαμορφώνεται διαρκώς-πρέπει να παρακολουθείται στενά από την οργάνωσή μας, γιατί είναι εξαιρετικά περίπλοκη, πυκνή σε γεγονότα και εξελίξεις, προκειμένου να καθορίζεται σωστά και συνολικά-και όχι αποσπασματικά-η πολιτική της. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι η παρέμβασή μας πρέπει να γίνει **περισσότερο πολιτική**, δηλαδή να χρησιμοποιεί τους βασικούς άξονες του προγράμματός μας, να προωθεί τις μορφές αυτοοργάνωσης στο κίνημα, να παλεύει για την εναλλακτική σοσιαλιστική λύση. Ωστόσο, η επέμβαση στο συνδικαλιστικό κίνημα ή σε άλλα κινήματα ή σε καθυστερημένα κομμάτια των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών, μπορεί να διαφέρει, γιατί έχει να ασχοληθεί-και πρέπει να ασχολείται-με τα άμεσα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Σε τέτοιες περιπτώσεις, πρέπει πάντοτε να φροντίζουμε να συνδέουμε το **ειδικό ή το άμεσο με το γενικό**, να εξηγήουμε πολιτικά τα πράγματα και να μη διστάζουμε να συνδέουμε τα άμεσα προβλήματα με τις γενικότερες πολιτικές εξελίξεις, με την κρίση και με την διέξοδο από αυτήν.

Η επέμβαση της οργάνωσης στη Νέα Κατάσταση που έχει δημιουργηθεί έχει βα-

σικό στόχο περισσότερο από ποτέ την Ανασυγκρότηση-Ανασύνθεση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος και την οικοδόμησή της μέσα στην εργατική τάξη. Ο αγώνας για την ανασυγκρότηση-ανασύνθεση αποκτάει κομβική σημασία για την πορεία της ταξικής πάλης και το επαναστατικό προτσές για ένα επιπλέον πολύ σημαντικό λόγο. Για την ανάγκη ενίσχυσης της πολιτικής κυριαρχίας της εργατικής τάξης στο κίνημα, σε μια περίοδο όπου η είσοδος στους αγώνες και στην ταξική πάλη νέων κομματιών εργαζομένων, μικροαστικών στρωμάτων που καταστρέφονται, στρωμάτων με καθυστερημένη πολιτική συνείδηση, χωρίς ή με μικρή πείρα αγώνων κ.λπ., μπορεί να ενισχύσει μια «λαϊκή» και λαϊκομετωπική πολιτική και όχι μια εργατική/επαναστατική και εναιομετωπική πολιτική, ειδικά σήμερα όπου ο ΣΥΡΙΖΑ συγκεντρώνει ένα πολύ σημαντικό αριθμό ψήφων.

Ο αγώνας που δίνουν σήμερα οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία δεν είναι απλά για να περισώσουν κάτι από την επίθεση κυβέρνησης-τρόικας, αλλά είναι κυριολεκτικά αγώνας για την **επιβίωσή τους**. Στο άμεσο μέλλον, ουσιαστικά μέσα στο 2013, περίπου τα 2/3 του πληθυσμού θα ζουν κάτω ή κοντά στο όριο της φτώχειας και περίπου το ένα στα τρία παιδιά θα υποσιτίζεται. Πρόκειται για **πραγματική καταστροφή, για πραγματική ανθρωπιστική κρίση και γενοκτονία**. Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση που διαμορφώνεται, δεν υπάρχει **κανένα όριο** που πρέπει να «σεβαστεί» το συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα. Οι εργαζόμενοι έχουν κάθε δικαίωμα να χρησιμοποιήσουν όλες τις μορφές πάλης, προκειμένου να επιβιώσουν και να αποτρέψουν τη μετατροπή τους σε δούλους ή ακόμη και να πεθάνουν από την αστιτία και τις κακουχίες. Πολύ περισσότερο, μάλιστα, που το δίδυμο συγκυβέρνησης-τρόικας έχει **καταργήσει κάθε είδους νομιμότητα**, προκειμένου να σώσει το σύστημα από την κρίση. **Στο πόλεμό τους πρέπει να απαντήσουμε με πόλεμο.**

Το γεγονός, ότι υπάρχει χρεοκοπία και αδιέξοδο του συστήματος, ένα στρατηγικό κενό οικονομικής πολιτικής, μια πολιτική κρίση χωρίς προηγούμενο, αποτυχία του νεοφιλελευθερισμού και ένα ενισχυμένο εργατικό κίνημα, δε σημαίνει ότι αυτόματα ή **σίγουρα** οδηγούμαστε στην εξέγερση και πολύ περισσότερο στην επανάσταση. Μια ανάλυση πρέπει να λαμβάνει υπόψη της τα πάντα: την κρίση του συστήματος αλλά και τις αδυναμίες του εργατικού κινήματος. Αναμφισβήτητα υπάρχουν πολλές αδυναμίες και μια-δυο από αυτές είναι η ύπαρξη εκλογικών αυταπατών, η «ανάθεση» σε άλλους της πάλης για τα συμφέροντά τους, ειδικά στους χώρους εργασίας. Όλα αυτά μπορεί να έχουν την ερμηνεία τους, αλλά δεν παύουν να είναι υπαρκτά προβλήματα. Πρέπει να καταπολεμηθούν όλες αυτές οι λανθασμένες απόψεις, οι αδυναμίες, οι αυταπάτες. Ακούραστα και επίμονα να δείχνουμε το δρόμο για την χειραφέτηση από το βάρβαρο και χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα, που δε θα έρθει μέσα από το κοινοβούλιο αλλά μέσα από σκληρούς αγώνες, ταξικές μάχες, δημιουργία μορφών αυτοργάνωσης κ.λπ.

25. Η ΟΚΔΕ πρέπει να συνεχίσει την οικοδόμησή της μέσα στην εργατική τάξη

και την νεολαία, το κίνημα και τους αγώνες, και ταυτόχρονα να αποτυπώνει διαρκώς το ιδεολογικό, πολιτικό και πρακτικό στίγμα της. Αυτό το επιχειρούμε τα τελευταία χρόνια, το επιχειρήσαμε και με την κάθοδό μας στις εκλογές, ωστόσο πρέπει να εντείνουμε την προσπάθειά μας στη δύσκολη αλλά και ελπιδοφόρα περίοδο που έχει ανοιχτεί. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να **συνεχίσουμε** την θεωρητική και πολιτική επεξεργασία μας, να **προσαρμόσουμε** καλύτερα την τακτική μας στην επίτευξη των στρατηγικών και πολιτικών στόχων της ΟΚΔΕ. Η Οργάνωση χρειάζεται να χαράξει ξεκάθαρους στόχους βάζοντας προτεραιότητες στην πολιτική και πρακτική της και ταυτόχρονα, όσο είναι δυνατόν, να μην αφήνει τίποτα «έξω» από την πολιτική της. Η οικοδόμηση της οργάνωσης μέσα στην εργατική τάξη σημαίνει, πέρα απ' όλα τα άλλα στοιχεία, ότι η «στάση» της, σε γενικές γραμμές, πρέπει να συμβαδίζει με τον τρόπο που ζει και κινείται η εργατική τάξη και μάλιστα τα αδύναμα κομμάτια της και ακόμη πρέπει να προτάσσει το πολιτικό συμφέρον και να μην φειδεται θυσιών που ενδεχόμενα συνεπάγεται αυτό.

Οι ανάγκες και οι δυσκολίες της περιόδου, η **συνειδητοποίηση και οι ευθύνες** των καθηκόντων μας αλλά και των αναγκών του κινήματος, και η **διάθεση** να ανταποκριθούμε σε όλα μας προκαλούν ίλιγγο και μας «κόβουν τα γόνατα». Όμως, πρέπει να έχουμε υπόψη ότι η παρέμβασή μας στο κίνημα, η προσπάθειά μας να οικοδομήσουμε μια επαναστατική πολιτική και την οργάνωσή μας δεν αφορά μόνο τη συγκυρία ή δεν έχει ορίζοντα λίγων μηνών. Έχει να εκπληρώσει στρατηγικούς στόχους, δηλαδή τη μετάβαση προς το Σοσιαλισμό, πράγμα που απαιτεί μεγάλη προετοιμασία και σφοδρές ιδεολογικές, πολιτικές και πρακτικές συγκρούσεις. **Πιεζόμαστε** χρονικά, οπωσδήποτε πιεζόμαστε γι' αυτό πρέπει να εντείνουμε τις προσπάθειές μας. Ένταση των προσπαθειών δε σημαίνει «βιασύνη και προχειρότητα», χρειαζόμαστε, πάνω απ' όλα, σοβαρή προετοιμασία της Οργάνωσης. Η Ελλάδα βρίσκεται στο μεταίχμιο αποφασιστικών εξελίξεων. Σ' αυτές τις καταστάσεις για τις κυρίαρχες τάξεις δεν υπάρχουν «κανόνες του παιχνιδιού», προκειμένου να σώσουν το σάπιο και εκμεταλλευτικό καθεστώς τους. Αυτό κάνουν τώρα, έχουν καταργήσει όλους τους κανόνες και το βλέπουμε μπροστά μας. Για τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεσμένους, για τους επαναστάτες μαρξιστές η πάλη έχει κανόνες, όχι σεβασμού προς τη βαρβαρότητα των κυρίαρχων τάξεων και δυνάμεων, αλλά σε σχέση με την πορεία μετάβασης προς την σοσιαλιστική επανάσταση.

26. Χρειάζεται να επιμείνουμε στην πολιτική που χαράξαμε πρόσφατα και έχει **τέσσερις βασικούς πυλώνες** πάνω στους οποίους στηρίζεται όλο το **πρόγραμμα σωτηρίας** που προβάλλουμε σα διέξοδο απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού: Άμεση κατάργηση των Μνημονίων, Διαγραφή του χρέους και άμεση παύση πληρωμών, Έξω από το Ευρώ και την ΕΕ, Εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιά της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο. Χωρίς αυτά είναι αδύνατη οποιαδήποτε πολιτική προς όφελος των εργαζομένων. Κατάργηση των Μνημονίων και Διαγραφή του

Χρέους σημαίνει και έξοδο από τον **ζουρλομανδύα** του Ευρώ και της ΕΕ. Πρόγραμμα εθνικοποιήσεων των τραπεζών και των τομέων-κλειδιά της οικονομίας, όχι μόνο γιατί πρέπει να πληρώσουν αυτοί που ευθύνονται για την κρίση (καπιταλιστές, τραπεζίτες, κερδοσκόποι κ.λπ.), αλλά για να **μπορούν να υπάρχουν** μισθοί, συντάξεις, κοινωνική ασφάλιση, υγεία παιδεία κ.λπ., για να μπορέσει να γίνει μια συνολική αναδιάρθρωση της οικονομίας, που θα βάλει τέρμα στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού και θα ανοίξει το δρόμο για το Σοσιαλισμό. Προτείνουμε τη **Συντακτική Συνέλευση** σαν ένα τρόπο λύσης των πολιτικών αδιεξόδων, άμεσης παρέμβασης του λαϊκού παράγοντα και χτυπήματος των καθιερωμένων εκλογικών αυταπατών, για να αποφασίσει ο ελληνικός Λαός: Μια άλλη οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής. Προπαγανδίζουμε την Επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων σαν τη μόνη κυβέρνηση που μπορεί να **υλοποιήσει** ένα πρόγραμμα σωτηρίας των εργαζομένων και τη μετάβαση στο σοσιαλισμό.

Επίσης, στις παρεμβάσεις πρέπει να προσπαθούμε μαζί με την πάλη για τη λύση των άμεσων προβλημάτων να μιλάμε και πολιτικά και να λέμε στους εργαζόμενους την αλήθεια: Χωρίς μια επαναστατική πολιτική, όπως αυτή του δικού μας προγράμματος, είναι αδύνατο να νικήσουμε ή στην καλύτερη περίπτωση τα όποια κέρδη ή ακόμη και νίκες είναι αναστρέψιμες. Ακόμη, πρέπει να λέμε **όλη** την αλήθεια, ότι δηλαδή η δύναμη της αστικής τάξης δεν βρίσκεται μόνο στην κυριαρχία της ιδεολογίας της και στην κυριαρχία των κομμάτων της, αλλά και στις ένοπλες συμμαχίες της (ΜΑΤ, Στρατός κ.λπ.). Ότι ο δρόμος για τη νίκη είναι ακόμη μακρύς και τα **αποφασιστικά του σημεία είναι μπροστά** μας, ένα από τα οποία, ίσως το πιο αποφασιστικό, είναι το επαναστατικό κόμμα, που πάση θυσία πρέπει να οικοδομήσουμε.

Η αυτοδύναμη και ανεξάρτητη οικοδόμηση της οργάνωσής μας δε σημαίνει απομόνωση, περιχαράκωση κ.λπ. Μια ζωντανή οργάνωση πρέπει να παρεμβαίνει αδιαλείπτως στο κίνημα και στους αγώνες όπως είναι, **ασφαλώς βάζοντας προτεραιότητες**. Επέμβαση στο κίνημα σημαίνει **όχι μόνο στρατηγική αλλά και τακτική**. Μια οργάνωση δεν είναι δυνατό να οικοδομηθεί μόνο με τη στρατηγική, άλλωστε **η διαλεκτική στρατηγικής και τακτικής είναι βασικό στοιχείο της μαρξιστικής θεωρίας**. Η τακτική, πέρα από τα γενικά στοιχεία, δεν είναι κάτι δοσμένο, είναι μια διαρκής αναζήτηση **αλλά πάντοτε προς την κατεύθυνση της επίτευξης των στρατηγικών στόχων**.

Το ζήτημα των συμμαχιών-όχι απλά της κοινής δράσης με άλλες οργανώσεις- είναι εξαιρετικά δύσκολο θέμα, και πρέπει να το **αντιμετωπίσουμε** όχι με βάση αφηρημένα σχήματα ή θεωρητικολογίες, αλλά με βάση την κίνηση των μαζών και τους συσχετισμούς δύναμης. Απαραίτητη προϋπόθεση για μια τακτική συμμαχιών, πριν «ανοίξουμε τα φτερά μας» είναι να μάθουμε να «συμμαχούμε» με το περιβάλλον μας, να **δημιουργούμε** κατ' αρχήν ένα δικό μας πολιτικό περιβάλλον.

27. Προωθούμε, χωρίς δισταγμό αλλά και με ευελιξία, το πρόγραμμά μας, την στρατηγική και τακτική μας για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και

την εγκαθίδρυση του Σοσιαλισμού. Οικοδομούμε την ΟΚΔΕ και την 4^η Διεθνή, που είναι τα απαραίτητα εργαλεία για την οικοδόμηση ενός ισχυρού εργατικού κινήματος και την προώθηση της Σοσιαλιστικής Επανάστασης. Η περίοδος είναι δύσκολη αλλά και ευνοϊκή για τους επαναστάτες μαρξιστές. Μπορούμε και πρέπει να εντάξουμε πολλούς αγωνιστές στην ΟΚΔΕ και στις παρατάξεις της.

Βασικά στοιχεία του **προγράμματος σωτηρίας** είναι:

- Απαγόρευση των Απολύσεων. Κατάργηση κάθε ελαστικής μορφής εργασίας. Εθνικοποίηση κάθε επιχείρησης που κλείνει ή απολύει, δήμευση της περιουσίας των ιδιοκτητών και λειτουργίας της κάτω από εργατικό έλεγχο. Επίδομα ανεργίας ίσο με τον τελευταίο μισθό, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλο το διάστημα της ανεργίας. Λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους, με 35ωρο-5νθήμερο-7ωρο.

- Κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη λαϊκής κατανάλωσης. Εργατικός έλεγχος στις τιμές και άμεση μείωσή τους.

- Αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις. 1.400 ευρώ κατώτερος βασικός μισθός για όλους. Κανένας εργαζόμενος χωρίς συλλογική σύμβαση εργασίας.

- Αύξηση των κοινωνικών δαπανών, δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία, πρόγραμμα οικοδόμησης σχολείων, νοσοκομείων, εργατικών/λαϊκών κατοικιών και προστασίας του περιβάλλοντος, μείωση των δαπανών για στρατό και αστυνομία.

- Άμεση επιστροφή στα ασφαλιστικά ταμεία όλων των κλεμμένων και των οφειλών κράτους και εργοδοτών. Κατάργηση όλων των αντι-ασφαλιστικών νόμων. Σύνταξη στα 60 για τους άνδρες και στα 55 για τις γυναίκες.

- Πάλη για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ατομικές ελευθερίες.

- Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών. Ίσα δικαιώματα για όλους.

- Προστασία του περιβάλλοντος.

ΓΙΑ ΜΙΑ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟ
στηρίξτε-ψηφίστε
Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας www.okde.gr

ΚΕΙΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.

(Α) Μπροστά στη Νέα Κατάσταση

Στην περίοδο που ανοίγεται, η ριζική πτώση του βιοτικού επιπέδου μαζικών κοινωνικών στρωμάτων, η φτωχοποίηση, η εξαθλίωση θα γνωρίσουν μια απότομη χειροτέρευση. Το νέο πακέτο μέτρων σηματοδοτεί το πέρασμα σε μια νέα φάση, στην ολοκλήρωση της εξάρθρωσης της οικονομίας και της χρεοκοπίας, στην κατάρρευση των αυταπατών για «επαναδιαπραγμάτευση», στο ανεξέλεγκτο ξεδίπλωμα της κρίσης/κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού.

Επιπλέον, έχει ξεκινήσει η πορεία για μια έξοδο/αποπομπή της Ελλάδας από το Ευρώ. Μπορεί ακόμα οι κυρίαρχες μερίδες της ευρωπαϊκής ελίτ να δείχνουν ότι προσπαθούν να διατηρήσουν ενιαία την Ευρωζώνη, όμως τουλάχιστον με τη σημερινή της μορφή αυτό έχει αζεπέραστες αντιφάσεις και οι φωνές για αποπομπή της Ελλάδας πυκνώνουν. Μια τέτοια εξέλιξη, κάτω από την ηγεσία των αστικών/μνημονιακών και φιλοϊμπεριαλιστικών δυνάμεων, θα είναι ένα παραπέρα οδυνηρό σοκ για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Η κατάρρευση βασικών υπηρεσιών και στάνταρτ ζωής αρχίζει να μετατρέπεται σε ανθρωπιστική κρίση και η επιβίωση σε καθημερινή μάχη, ιδιαίτερα για τα πιο αδύναμα στρώματα: ανεργία–καρκίνος, πρόβλημα εξασφάλισης καθημερινού φαγητού, δραματικές διαστάσεις της κατάρρευσης της υγείας, πρόβλημα εξασφάλισης στέγης, θέρμανσης και ηλεκτρικού ρεύματος, επικείμενη κατάρρευση σχολείων, αύξηση των αυτοκτονιών... Η κοινωνική κατάσταση και –σε ορισμένο βαθμό– η κοινωνική δομή απειλεί ν' αρχίσει να παίρνει όψεις Τρίτου Κόσμου.

Συστατικό στοιχείο της Νέας Κατάστασης, **το κράτος «έκτακτης ανάγκης», ο ιδιότυπος βοναπαρτισμός του αστικού κράτους**, που γενικεύεται ως μέθοδος διαχείρισης των «από κάτω». Διαμόρφωση τοπίου μαζικής ανασφάλειας και φόβου, εκφασισμού και κανιβαλισμού της δημόσιας ζωής – κατευθυνόμενη υστερία ενάντια στους μετανάστες και την «εγκληματικότητα» – επιχείρηση ανύψωσης των μηχανισμών καταστολής σε κοινωνικό λειτουργήμα και αξία, καθιέρωσης των πογκρόμ κάθε είδους σαν «κανονικό» τρόπο άσκησης της εξουσίας. Μπορεί τα όρια εφαρμογής και αποτελεσματικότητας των παραπάνω να περιορίζονται για την ώρα από τον κοινωνικό και πολιτικό συσχετισμό (που δεν επιτρέπει μια ανοιχτή αντιμετώπιση του καθεστώτος), ωστόσο το βάθεμα της κρίσης βάζει στο τραπέζι σενάρια κυβερνητικών και πολιτικών λύσεων όλο και πιο αυταρχικών και αντιδημοκρατικών.

Σ' αυτή τη Νέα Κατάσταση πρέπει να προσαρμοστούν η οικοδόμηση της ΟΚΔΕ, η στρατηγική και η τακτική της, οι αποφάσεις της, η συμπεριφορά των αγωνιστών της.

(B) Η δυναμική της κατάστασης.

Ανασυγκρότηση–Ανασύνθεση του εργατικού κινήματος.

Η οργάνωσή μας προσπαθεί διαρκώς ν' αναλύσει συγκεκριμένα την εξέλιξη της κατάστασης σε προεπαναστατική. Με βάση αυτές τις εκτιμήσεις μας, είναι στην ημερήσια διάταξη μεγάλα γεγονότα και συγκρούσεις όπως τα Ιουνιανά, η 12^η Φλεβάρη, οι γενικές απεργίες με πολιτικό χαρακτήρα και εκρηκτική μαζικότητα κ.λπ. Αυτά μπορούν να προκύνουν και με νέες μορφές, ίσως πάλι «απροσδόκητα» ή όπου το κίνημα φαινόταν «μουδιασμένο». Πρέπει ν' αποφύγουμε κάθε επιφανειακό συμπέρασμα, με βάση πρόσκαιρες εντυπώσεις, και να διατηρήσουμε καθαρή τη βασική μας προοπτική στηριζόμενοι στα δομικά στοιχεία της περιόδου και όχι στις συγκυριακές εναλλαγές της.

Εξέλιξη της κατάστασης σε προεπαναστατική σημαίνει μια **διαδικασία** που στο ξεδίπλωμά της οδηγεί στην εξάπλωση και γενίκευση των αγώνων – και από όπου στη συνέχεια θ' ανοίξει συγκεκριμένα η δυνατότητα (με την καθοριστική επέμβαση των επαναστατών μαρξιστών) για την παραπέρα μεταξέλιξή της, σε επαναστατική κατάσταση και τελικά στη διεκδίκηση της εξουσίας στην κορύφωση μιας επαναστατικής κρίσης. Έτσι, η μεσοπρόθεσμη προοπτική της εξέγερσης αλλά και της σοσιαλιστικής επανάστασης (όχι μόνο στη γενική–ιστορική τους κλίμακα) είναι **το βασικό στοιχείο για τον στρατηγικό προσανατολισμό μας στη Νέα Κατάσταση**. Κάθε άλλη ανάγνωση της πραγματικότητας οδηγεί σε άκαιρες «εφόδους στον ουρανό» και στον υπεραριστερισμό ή σε μια παθητική, εντέλει ρεφορμιστική προσαρμογή στις αναπόφευκτες διακυμάνσεις του κινήματος. Η δυνατότητα για ένα νέο κύμα αγώνων είναι μια φάση σ' αυτό το προτσές, υπάρχουν μάλιστα σοβαρές ενδείξεις ότι μπορεί να εξαπλωθεί και πανευρωπαϊκά.

Επομένως, χωρίς να κάνουμε άλματα στο κενό, πρέπει να ετοιμαζόμαστε ν' αντιμετωπίσουμε ραγδαίες εξελίξεις. Αυτό είναι δύσκολο, απαιτεί αλλαγές, προπαρασκευή αλλά και τόλμη και ετοιμότητα για θυσίες, ακόμα κι αν κάνουμε λάθη. Απαιτεί ν' αξιοποιήσουμε όλα τα πολιτικά και χρονικά περιθώρια, αν θέλουμε να μιλάμε για την επιβολή της λύσης της εργατικής τάξης. Η προσαρμογή μας σε μια τέτοια νοοτροπία και ψυχολογία είναι κρίσιμη για την αποτελεσματική οικοδόμηση της οργάνωσης.

Έχουμε επανειλημμένα τονίσει ότι **δεν πρόκειται για μια διαδικασία σύντομη, αδιάκοπη, ευθύγραμμη**. Πέρα από την ασυνεχή ανάπτυξη της ταξικής πάλης και συνείδησης, επιδρούν η κρίση του εργατικού–συνδικαλιστικού κινήματος, οι ρεφορμιστές, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κ.α. Επομένως, η πολιτική μας για την Ανασυγκρότηση–Ανασύνθεση του εργατικού κινήματος αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία στη Νέα Κατάσταση. Ανασυγκρότηση–Ανασύνθεση που σημαίνει:

– Ενίσχυση της οργάνωσης των εργαζομένων σε όλα τα επίπεδα (σωματεία, επιτροπές κ.λπ.).

– Ενωτική πολιτική, που να ενισχύει την ενότητα της εργατικής τάξης και τη συσ-

σώρευση δυνάμεων για την πάλη της. Ενότητα μέσα στους αγώνες και συνειδητός αγώνας για μια τέτοια ενότητα, είναι ένα βασικό συνθημά μας.

– Ανάπτυξη κάθε μορφής αντιστάσεων και αγώνων, «μικρών» ή μεγάλων. Διαρκή προσπάθεια για συντονισμό, γενίκευση και κλιμάκωσή τους.

– Αποφασιστικές μορφές πάλης, από καταλήψεις μέχρι την αυτοάμυνα των κινητοποιήσεων. Προσπάθεια οι αγώνες να πηγαίνουν όσο το δυνατόν πιο μακριά σε μορφή και περιεχόμενο, να ξεπερνούν τα δήθεν όρια του «ρεαλισμού» (δηλ. του συμβιβασμού σε βάρος των εργαζομένων, της ήττας και της υποταγής) που ορθώνουν κεφάλαιο, κυβερνήσεις, ρεφορμιστές και συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Ανυποχώρητη υπεράσπιση των βασικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων της εργατικής τάξης και των πιο αδύναμων κομματιών (νέοι, «ελαστικοί», μετανάστες, γυναίκες).

– Ενίσχυση της εργατικής δημοκρατίας, με το κέντρο βάρους στις γενικές συνελεύσεις, τις επιτροπές κάθε είδους (αγώνα, απεργιακές κ.λπ.), αν είναι δυνατόν και εκλεγμένες από τους εργαζόμενους.

– Ανυποχώρητη αντίθεση στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ακόμα κι αν σήμερα κατά διαστήματα μεταμφιέζεται «αγωνιστικά» ή επιχειρεί ν' αλλάξει πολιτική στέγη. Αυτό δεν σημαίνει απλή καταγγελία της (όχι ότι δεν πρέπει να την καταγγέλλουμε ανοιχτά) ούτε άρνηση να συμμετάσχουμε στις κινητοποιήσεις που κηρύσσει. Σημαίνει να σπρώχνουμε αυτές τις κινητοποιήσεις όλο και πιο μακριά, να δείχνουμε στους εργαζόμενους ότι η γραφειοκρατία δεν θέλει και δεν μπορεί να φτάσει τους αγώνες σε νίκες, να απαιτούμε συγκεκριμένα βήματα συντονισμού και κλιμάκωσης των αγώνων. Ωστε να ξεσκεπάσουμε τον ρόλο της στην πράξη και να καλλιεργούμε τη συνείδηση για τις απαραίτητες θυσίες που πρέπει να κάνει η εργατική τάξη, αν θέλει να πετύχει νίκες.

– Οικοδόμηση αντικαπιταλιστικών τάσεων (βασικά οι παρατάξεις μας, Αντεπίθεση, ΣΣΠ κ.λπ.), ώστε οι αγώνες να έχουν έναν σταθερό σκελετό, ν' αλλάζουν οι πολιτικοί συσχετισμοί στα συνδικάτα σε βάρος της γραφειοκρατίας.

– Ανάδειξη ενός προγράμματος σωτηρίας και προσπάθεια να υιοθετηθεί (όσο το δυνατόν πιο ουσιαστικά, όχι μόνο φραστικά) από σωματεία, εργατικά κέντρα, ομοσπονδίες. Προσπάθεια εφαρμογής πλευρών αυτού του προγράμματος στην πράξη, μέσα από παραδειγματικούς αγώνες και ενέργειες, είτε ανυπακοής είτε εμπειριών αυτοδιαχείρισης και εργατικού ελέγχου.

– Σύνδεση των επιθέσεων, των μνημονίων, των προβλημάτων των εργαζομένων με το συνολικό πρόβλημα, την κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού, την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, την πολιτική κρίση και παρακμή, την Ε.Ε. και το Ευρώ. Προπαγάνδισή της ρήξης με το σύστημα, του σοσιαλισμού, ως της μόνης πραγματικής εναλλακτικής λύσης.

Η οργάνωσή μας πρέπει συνεχώς να επανέρχεται στην εξεργασία και εφαρμογή αυτών των βασικών κατευθύνσεων, που δίνουν συγκεκριμένο περιεχόμενο στην επέμβασή μας (διαφορετικά πέφτουμε σε γενικολογίες), αποτελούν το «κόκκινο νήμα» για

να συνδέσουμε τα άμεσα προβλήματα των μαζών με το ξεπέραςμα της κρίσης του εργατικού κινήματος – και επομένως είναι ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος για να πάρει σάρκα και οστά η προοπτική της σοσιαλιστικής επανάστασης.

(Γ) Σχετικά με τον ΣΥΡΙΖΑ και το νέο τοπίο στην Αριστερά

Η ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ, κύρια εκλογική αλλά και κοινωνική/οργανωτική (μένει να δούμε πως εξελίσσεται), είναι ασφαλώς η πιο σημαντική εξέλιξη στην Αριστερά.

Παρά τα όρια και τις ανταπάτες που τις συνοδεύουν, **οι πολιτικές διεργασίες μέσα στις μάζες έχουν σαφώς μια προοδευτική κατεύθυνση, σε άμεση σχέση με τις κοινωνικές ανακατατάξεις και το κύμα αγώνων των τελευταίων χρόνων**, ανεξάρτητα αν δεν παίρνουν ακριβώς τον δρόμο ή τον ρυθμό που θα ήθελαν οι επαναστάτες μαρξιστές και απαιτείται από την κατάσταση. Είναι σοβαρό λάθος ότι στις διπλές εκλογές η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ αποτύπωσε μια ενίσχυση ή και επικράτηση ενός ρεφορμιστικού φιλό-Ε.Ε. ρεύματος, όταν μάλιστα έγινε παρά τις τεράστιες απειλές και εκβιασμούς της Ε.Ε και ενάντια σ' αυτά. Τέτοιες απόψεις δείχνουν μόνο την αμηχανία της άκρας αριστεράς και του ΚΚΕ λόγω της πίεσης από τον ΣΥΡΙΖΑ και βέβαια το πλήρες αδιέξοδο διάφορων απόψεων και πρακτικών (ανεξάρτητο πολιτικό κίνημα μέσω χωριστών συγκεντρώσεων, «αντικαπιταλιστικός πόλος», «ταξική» πολιτική που οδηγεί σε διαρκείς διαιρέσεις την εργατική τάξη κ.λπ.).

Ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν είχε προετοιμαστεί για να διαχειριστεί την επιτυχία του και δεν έχει κατάλληλο πρόγραμμα, στελέχη, σύνθεση κ.λπ. για να το κάνει, αλλά βρίσκεται σε μια **πορεία σοσιαλδημοκρατικοποίησης**, που κομψά ονομάστηκε «υπευθυνολογία» και που όλο και πιο ανοιχτά διεκδικεί το «παλιό, καλό» ΠΑΣΟΚ. Μάλιστα, αυτή η μετάλλαξη εκδηλώθηκε μόλις στις πρώτες αμμημαχίες με το καθεστώς, **χωρίς να έχει διαχειριστεί ο ίδιος κανένα καυτό θέμα**. Μπορεί κανείς να εκτιμήσει τι θα γίνει αν βρεθεί και στην κυβέρνηση.

Αν αυτή η μετάλλαξη φτάσει και στο λογικό τέρμα της, αυτό εξαρτάται και από άλλους παράγοντες. Πάντως, είναι φανερός ο ρόλος που επιδιώκει η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, όπως κι αν τον ντύσει (π.χ. «μεγάλη λαϊκή δημοκρατική παράταξη»), με τη βοήθεια και των «ριζοσπαστών» νεροκουβαλητών της. Το ίδιο δείχνει η συγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ σε ενιαίο κόμμα, καθώς στελέχη προερχόμενα από το ΠΑΣΟΚ καταλαμβάνουν σημαντικές θέσεις στον υπό διαμόρφωση μηχανισμό, ενώ δεν αποκλείεται μια εσωτερική εκκαθάριση (ίσως αρκετά ριζική) όσων φωνών κινούνται πιο αριστερά ή κριτικά προς την ηγεσία Τσίπρα. Και σε κάθε περίπτωση, δεν υπάρχει κανένα **αγεφύρωτο** χάσμα ανάμεσα σε μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ή γύρω απ' αυτόν και στην ανάγκη της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών να διαχειριστούν την κατάρρευση στην Ελλάδα, φυσικά για να σώσουν το καπιταλιστικό σύστημα και το αστικό καθεστώς. Όσο μάλιστα προχωράει η κατάρρευση του αστικού πολιτικού σκηνικού,

μπορεί μια τέτοια κυβέρνηση (ιδιαίτερα μετά το τεστ της «υπευθυνοποίησης») να γίνει εντελώς απαραίτητη, έστω και πρόσκαιρα. Όταν λέμε ότι η ρεφορμιστική πολιτική είναι όχι απλώς αναποτελεσματική αλλά τελικά και προδοτική και εγκληματική, το εννοούμε. Δεν πρέπει άλλωστε να ξεχνάμε ότι από την ίδρυση του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκονταν μέσα σ' αυτόν οι δυνάμεις που εξελίχθηκαν στο εξάμβλωμα της ΔΗΜΑΡ, με τον γνωστό της ρόλο.

Αυτή η πολιτική της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ είναι σε αντίφαση με την «αριστερή στροφή», την σταθεροποίηση της αναζήτησης των μαζών για μια εναλλακτική λύση – και επομένως πρέπει να είμαστε εξαιρετικά επιφυλακτικοί για την πρόοδο στην αριθμητική ενίσχυση και ιδίως την πολιτική σύνθεση του ΣΥΡΙΖΑ. Τουλάχιστον για τα πιο αξιολογικά, μαχητικά κομμάτια της φυσικής πρωτοπορίας, που αναδεικνύεται από την άνοδο των αγώνων, είναι εξαιρετικά δύσκολο ν' αναζητήσουν «στέγη» στο ΣΥΡΙΖΑ κάτω απ' αυτές τις συνθήκες. Επομένως, πρέπει ν' αποφύγουμε να συμπαρασυρθούμε από το όποιο «ρεύμα ΣΥΡΙΖΑ», πράγμα που θα ήταν καταστροφικό όχι μόνο για την οργάνωσή μας (και για όποιον άλλο το έχει ήδη κάνει ή ετοιμάζεται) αλλά και για το κίνημα.

Από 'κει και πέρα, είναι προφανές ότι μέσω του ΣΥΡΙΖΑ κάποια κομμάτια των μαζών αναζητούν διέξοδο από τη σημερινή κατάσταση. Η ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ είναι αντικειμενικά μια έκφραση της «καλύτερης κατάστασης» όπου εκτιμούμε ότι βρίσκεται η συνείδηση και πρακτική των μαζών. Δεν έχει νόημα να γκρινιάζει κανείς γιατί π.χ. δεν μπόρεσαν άλλες, «καλύτερες» δυνάμεις να εκφράσουν αυτή την αναζήτηση (κάποιες είχαν ίσως δυνατότητες και ευκαιρίες, αλλά σαφώς απέτυχαν μέσα σε μια πορεία αρκετών χρόνων). Υπάρχει μια σειρά από λόγους που οδήγησαν σ' αυτή την κατάσταση. Από τις 12 Φλεβάρη και μετά, σαφώς η ελπίδα των μαζών εναποτέθηκε σε μια άμεση αλλαγή μέσα από τις εκλογές ή με τη δημιουργία μιας άλλης κυβέρνησης. Αυτή τη διάθεση εξέφρασε ο ΣΥΡΙΖΑ. Είναι αυτό «υποχώρηση», όπως πολλοί στην Αριστερά βιάστηκαν να χαρακτηρίσουν; Όχι, είναι ένας σταθμός στην εξέλιξη της συνείδησης και των διαδοχικών προσεγγίσεων που κάνουν οι μάζες. Ας σημειώσουμε και την υποχώρηση/εξαφάνιση «αντικαπιταλιστικών» ρευμάτων πανευρωπαϊκά, που έχει δώσει μεγάλο πεδίο δράσης στους ρεφορμιστές και ενισχύει τη «λύση ΣΥΡΙΖΑ». Επιπλέον, ακόμα κι αυτό το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ ή η προοπτική μιας «αριστερής κυβέρνησης» ήρθε αντικειμενικά σε αντιπαράθεση ή και σύγκρουση με το αστικό μπλοκ και την Ε.Ε., όπως φάνηκε ξεκάθαρα με την προπαγάνδα τους πριν τις εκλογές της 17^{ης} Ιούνη.

Έχοντας υπόψη τα παραπάνω, πρέπει να παρακολουθούμε την εξέλιξη του ΣΥΡΙΖΑ και από την άποψη της κίνησης των μαζών γύρω του. Δεν αναζητούμε κάποιο θαύμα μέσα από τον ΣΥΡΙΖΑ, δεν προσκολλούμαστε σ' αυτόν. Αξιοποιούμε κάθε ευκαιρία που μας προσφέρει η κίνηση των μαζών για να συνδεθούμε μ' αυτές, χωρίς να προεξοφλούμε ότι αυτό είναι αδύνατο επειδή αυτές σήμερα επηρραζόνται –στον όποιο βαθμό– από τον ΣΥΡΙΖΑ. Η αντίφαση ανάμεσα στην αναζήτηση των μαζών και στην

αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να προσφέρει διέξοδο, δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει και να μας παραλύει. Αντίθετα, μέσα απ' αυτή την αντίφαση, από την εμπειρία που θα αποκτήσουν οι ίδιες οι μάζες και με την επέμβαση των επαναστατών μαρξιστών, μπορούν να διαμορφωθούν προϋποθέσεις για ένα νέο άλμα προς τα μπρος της συνείδησης και της πρακτικής τους.

Τέλος, πρέπει να είμαστε κατηγορηματικοί για την προσοχή με την οποία πρέπει ν' ασκηθεί οποιαδήποτε τακτική σε σχέση με το όποιο «ρεύμα ΣΥΡΙΖΑ», καθώς σε καμία περίπτωση δεν αμβλύνεται ο ανταγωνισμός μας με τον ΣΥΡΙΖΑ. Οι κίνδυνοι ενσωμάτωσης και απογοήτευσης μέσω του ΣΥΡΙΖΑ είναι μεγάλοι και εμείς πρέπει να μην αναλάβουμε την παραμικρή ευθύνη μπροστά στις μάζες και στην πρωτοπορία για τις αποτυχίες, της ήττες κ.λπ. όπου θα οδηγήσει. Επίσης, θα ήταν ανεπίτρεπτο λάθος να θεωρήσουμε τον ΣΥΡΙΖΑ σαν την αποκλειστική οργανωτική και πολιτική μορφή που επέλεγον οι μάζες. Η ενίσχυσή του μόλις ξεκίνησε και μένει να δούμε πως θα εξελιχθεί, πολύ δε περισσότερο τις αντοχές της. Έτσι, ο διαχωρισμός μας με το ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να είναι καθαρός, διαφορετικά δεν εμποδίζουμε ή και βοηθάμε την ηγεσία του να καθηλώσει την αναζήτηση σε μικροαστικά και ρεφορμιστικά πλαίσια. Αυτός είναι ο θλιβερός ρόλος του λεγόμενου και πάλαι ποτέ «ΡΙΖΑ». Εμείς είμαστε υποχρεωμένοι και να παλέψουμε για να αποσπάσουμε απ' τον ΣΥΡΙΖΑ το μέγιστο δυνατό κομμάτι επιρροής, ενισχύοντας την επαναστατική πολιτική και την οργάνωσή μας, περιορίζοντας την αναπόφευκτη ζημιά από τους ρεφορμιστές, τη «δεξιά πτέρυγα», τις αυταπάτες των μαζών κ.λπ.

ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ. (α) Το ΚΚΕ έχει αδυνατίσει σημαντικά, παρότι μπορεί να κινείται μέσω του μηχανισμού του. Η συνοχή του, η εμπιστοσύνη των μελών του στην πορεία που έχει χαράξει η ηγετική ομάδα έχουν πληγεί βαριά. Κάποιες ομαδοποιήσεις έχουν εμφανιστεί στο εσωτερικό του, που η ηγεσία προσπαθεί να ελέγξει με τις γνωστές σταλινικές μεθόδους (διαγραφές, συκφαντία κ.λπ.). Όλο και περισσότερο φαίνεται να συγκεντρώνει στοιχεία «καθυστερημένα», φοβισμένα από τις εξελίξεις, αδιάφορα για την υπόθεση της ανασύνταξης μιας πρωτοπορίας του κινήματος και των αγώνων. Η εξέλιξη του αγώνα στη Χαλυβουργία, δυστυχώς σε βάρος των εργατών, συντέλεσε στα παραπάνω. (β) Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπαίνει σε μια περίοδο μεγάλης δοκιμασίας, αν όχι κρίσης, λόγω του κεντριστικού της χαρακτήρα, που τα περιθώρια να τον διατηρήσει συμπιέζονται ολοένα από τη φύση της περιόδου – και μάλιστα την στιγμή που φαινόταν να επιτυγχάνει τον «στρατηγικό» στόχο μιας συγκέντρωσης σχεδόν όλων των δυνάμεων στην άκρα αριστερά. Σε γενικές γραμμές, υπάρχουν σήμερα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ κάθε είδους απόψεις, «σχέδια», τάσεις. Καταρχάς, μια προσπάθεια να διατηρηθεί λίγο–πολύ ο σημερινός χαρακτήρας του «εγχειρήματος», πράγμα που αντικειμενικά είναι εξαιρετικά δύσκολο, έστω και με λιγότερο φιλόδοξες βλέψεις. Δεύτερο, μια έντονη τάση να εγκαταληφθεί στην πράξη η φόρμουλα του «αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής» (άλλωστε αρκετά ασαφής και αδιέξοδη και χωρίς κανέ-

να ορατό αποτέλεσμα). Είτε με το λοξοκοίτασμα προς το ΚΚΕ, που αυθαίρετα αναγορεύεται σε ταξική ή και επαναστατική δύναμη, έστω κατά τι παραπλανημένη. Είτε προς τον ΣΥΡΙΖΑ, με φόρμουλες όπως «αριστερό μέτωπο», «λαϊκό μέτωπο με πυρήνα την αριστερά» ή και αντι-Ε.Ε. μέτωπο σαν ριζοσπαστική συνιστώσα των δύο παραπάνω. Τρίτο, είναι ερωτηματικό η στάση ή η συνοχή διαφόρων δυνάμεων, με σημαντικότερο το ΣΕΚ, που η διεθνής του τάση συμμετέχει σε σχηματισμούς δεξιότερα κι από τον ΣΥΡΙΖΑ παρά σε οτιδήποτε «αντικαπιταλιστικό». Υπάρχει ακόμα η ανοιχτή παρέμβαση της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ (που εκθέτει ανεπανόρθωτα τον Σπάρτακο). Σε κάθε περίπτωση, μεγαλώνει και η ασυνενοησία στο εσωτερικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η απόσταση της από μια πολιτική και πρακτική που μπορούν να βοηθήσουν το κίνημα, οι κίνδυνοι της εξάρθρωσης μπροστά στο ρεφορμισμό.

Αυτή η νέα «γεωγραφία» στο χώρο της Αριστεράς, μεγαλώνει τα περιθώρια για τους επαναστάτες μαρξιστές. Η οργανώσή μας, με τις σωστές επιλογές των τελευταίων τριών χρόνων, έχει αυξήσει την αναγνωρισιμότητα της, τη δυνατότητά της να εμφανίζεται σε κινήματα και αγώνες, σε γειτονιές και πόλεις. Μαζί με την ωρίμανση της αναζήτησης μιας εναλλακτικής λύσης, που φέρνει τη συζήτηση όλο και πιο κοντά στην ουσία του προγράμματός μας, όλα τα παραπάνω μπορούν, αν αξιοποιηθούν, να ενισχύσουν σημαντικά την οικοδόμηση της ΟΚΔΕ.

(Δ) Για το ζήτημα των συμμαχιών

Κανένα «μέτωπο» δεν μπορεί να παρακάμπτει την οικοδόμηση της οργάνωσης, να υποκαθιστά τον ρόλο του επαναστατικού κόμματος – αυτό το λάθος, ότι υπάρχει ένας πιο σύντομος και εύκολος δρόμος, έχει πληρωθεί πανάκριβα οδηγώντας ακόμα και στην εξαφάνιση σημαντικών επαναστατικών οργανώσεων. Όμως, δεν πρέπει και να κάνουμε το λάθος ν' αντιμετωπίζουμε την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος μ' έναν γραμμικό τρόπο, δηλαδή σαν συσσώρευση στρατολογήσεων ή ανάπτυξη κάποιων ποιοτικών χαρακτηριστικών της οργάνωσής μας και μόνο. Αυτή η οικοδόμηση συνδυάζεται διαλεκτικά με τις μεγάλες καμπές της ταξικής πάλης, τις τομές που φέρνουν στο εργατικό κίνημα, την Αριστερά, σε κεντρίστικες οργανώσεις, σε αντικαπιταλιστικές ή/και επαναστατικές δυνάμεις. Έτσι θα προκύψουν αγωνιστές, ομάδες, ρεύματα, τάσεις στην αναζήτηση επαναστατικής πολιτικής – με ρήξεις στο εσωτερικό των υπάρχουσών δυνάμεων ή μια συνολική αναμόρφωσή τους (προς τ' αριστερά ή προς τα δεξιά) ή ακόμα –πολύ σημαντικό– με τη μαζική εμφάνιση μιας νέας πρωτοπορίας.

Η ικανότητα των επαναστατών μαρξιστών να συνδέονται μ' αυτή την κίνηση της πρωτοπορίας, ν' αποτρέπουν τον εγκλωβισμό και την εξάντλησή της στα αδιέξοδα του κεντρισμού, να την κερδίζουν στον επαναστατικό μαρξισμό, είναι καθοριστικός παράγοντας για την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος. Μάλιστα, αυτή η σύνδε-

ση πρέπει να έχει προχωρήσει αρκετά πριν το ξέσπασμα μιας επαναστατικής κατάστασης. Χαρακτηριστικό ιστορικό παράδειγμα η ανάπτυξη του ίδιου του μπολσεβίκικου κόμματος, που όσο ωριμάζε η επανάσταση συγκέντρωνε γύρω του τα καλύτερα στοιχεία. Επίσης, η ανάπτυξη της 4^{ης} Διεθνούς στο επαναστατικό κύμα του Μάη του 1968, όταν η ιστορική και θεωρητική αίγλη της αλλά και η εμπειρία που είχαν αποκτήσει με τους αγωνιστές της στρώματα της πλατιάς πρωτοπορίας (μέσα σε αγώνες, καμπάνιες κ.λπ.) επέτρεψαν ποιοτικά άλματα στην οικοδόμηση των τμημάτων σε πολλές χώρες.

Η οργάνωσή μας πρέπει να προετοιμάζεται, γιατί μια τέτοια κίνηση/αναζήτησή της πρωτοπορίας θα αρχίσει, είναι ένα από τα φαινόμενα που θα συνοδεύουν την εξέλιξη της κατάστασης σε προεπαναστατική (αν αυτή η βασική μας εκτίμηση επιβεβαιωθεί). Πρέπει να είμαστε σε θέση να την υποδεχτούμε, να την οργανώσουμε σε όλα τα επίπεδα και βέβαια στην ΟΚΔΕ. Πρόκειται ουσιαστικά για τον ρόλο που καλούμαστε να παίζουμε στη δημιουργία μιας «επαναστατικής δύναμης», όπως λέμε **Δομές αυτοοργάνωσης και συμμαχίες.** Στην τρέχουσα συζήτηση και πολιτική της Αριστεράς, αυτό το πρόβλημα καταρχήν συγχέεται ή ταυτίζεται με τη δημιουργία «μέτωπων» κάθε είδους ανάμεσα σε κόμματα και οργανώσεις. Πρόκειται για βασικό λάθος, κληρονομία της λογικής υποκατάστασης των μαζών των σοσιαλδημοκρατών και σταλινικών: τα πάντα θεωρούνται ότι ανήκουν «στο κόμμα» (οπότε κόμματα, οργανώσεις κ.λπ. πρέπει να ενωθούν, συντονιστούν κ.ο.κ), ενώ «οι μάζες» παρακολουθούν παθητικά ή η κίνησή τους έχει έναν υποβοηθητικό χαρακτήρα. Τέτοια «μέτωπα» –αν και όπου φτιάχνονται– σχεδιάζονται, οργανώνονται και δρουν ξεκομμένα από τις δομές αυτοοργάνωσης του κινήματος (εκτός ίσως από ελάχιστες εξαιρετικές περιπτώσεις). Είναι έτσι και ιδιαίτερα ευάλωτα στον ρεφορμισμό, π.χ. το «αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής», το «αντιφασιστικό μέτωπο», το «αριστερό μέτωπο», το «λαϊκό μέτωπο με πυρήνα την Αριστερά». Σε καμία απ' αυτές τις περιπτώσεις το βάρος δεν δίνεται στην ανάπτυξη του κινήματος (αγώνες, όργανα) αλλά στη συμφωνία «απ' τα πάνω».

Αντίθετα, για τους επαναστάτες μαρξιστές η συζήτηση αυτή ξεκινάει εκεί όπου αναπτύσσεται το ίδιο το κίνημα, η αντίσταση και ο αγώνας των εργαζομένων και της νεολαίας: από τις δομές αυτοοργάνωσης (σωματεία, συνελεύσεις, επιτροπές κ.λπ.). Π.χ. μπορούμε πολύ καλύτερα να συζητήσουμε με κόσμο που τοποθετείται στην Αριστερά για το αν πρέπει να ένα σωματείο να κάνει ή όχι απεργία και κατάληψη ενάντια στις απολύσεις, πώς να την οργανώσει κ.λπ. παρά να υπάρχει μια αφηρημένη συζήτηση περί Αριστεράς. Ανάλογα με την στάση των διαφόρων δυνάμεων **στην πράξη, που είναι και το πιο ασφαλές κριτήριο,** μπορεί ή δεν μπορεί να υπάρξει μια συνεργασία/συμμαχία για την προώθηση του ενός ή του άλλου στόχου. Αντίθετα, «μέτωπα» όπως αυτά που περιγράφηκαν παραπάνω (ιδιαίτερα οι κοινές πολιτικο-συνδικαλιστικές παρατάξεις) είναι ανώφελα. Τα ίδια ισχύουν στις γειτονιές, στο φοιτητικό κίνημα κ.λπ. Η πολιτική μας δεν είναι η ενότητα της Αριστεράς ή της άκρας αριστεράς, ιδιαίτερα άνευ όρων και ως αυτοσκοπός. Είναι η ενότητα των εργαζομένων και της νεολαίας, η συσπείρωση της πρωτοπορίας γύρω από ένα επαναστατικό μαρξιστικό πρόγραμ-

μα/κόμμα, που για να επιτευχθούν χρειάζονται συγκεκριμένες πολιτικές και προϋποθέσεις, με πρώτη και καθοριστική την ανάπτυξη των δομών αυτοοργάνωσης. Η κοινή δράση της Αριστεράς ή δυνάμεων της μπορεί να βοηθάει σ' αυτό, κάτω από πολύ συγκεκριμένες προϋποθέσεις και συσχετισμούς – μπορεί όμως κάλλιστα και το αντίθετο, αν αυτές εκλείπουν. Ό,τι δεν βοηθάει σ' αυτή την κατεύθυνση, δεν έχει νόημα να το εξετάζουμε από την άποψη της «ενότητας», των «μετώπων» κ.λπ.

Για τις συμμαχίες στην Αριστερά. Εξετάζοντας συγκεκριμένα το περιβάλλον στην Αριστερά, για να καθορίσουμε την στάση μας στο ζήτημα των συμμαχιών, βλέπουμε τα εξής:

Πρώτο, ένα πολιτικό μπλοκ με τους ρεφορμιστές (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ) είναι αδύνατο εξαιτίας της πολιτικής τους. Να πιστεύει κανείς ότι μια τέτοια συμμαχία μ' αυτές τις δυνάμεις, που δεν θα τους έχει επιβληθεί στην πράξη «από τα κάτω» και από τις επαναστατικές δυνάμεις (πράγμα σχεδόν αδύνατο με τους σημερινούς συσχετισμούς), μπορεί να παίξει έστω κάποιον θετικό ρόλο, είναι μεγάλο λάθος ή εγκληματική αυταπάτη και καθαρός οπορτουνισμός. Οι απόψεις για τέτοια «μέτωπα», βασισμένα σε μια «ελάχιστη προγραμματική βάση» (που δήθεν μπορεί να είναι η αρχή μιας διεξόδου από την κρίση, προς όφελος του λαού κ.λπ.) είναι πλέον αρκετά διαδεδομένες. Όχι μόνο στο κομμάτι που έχει πλήρως απορροφηθεί στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και στην άκρα αριστερά («λαϊκό μέτωπο με πυρήνα την Αριστερά», «αριστερό μέτωπο», εξωραϊσμός του ΚΚΕ). Η πρακτική εφαρμογή αυτών των απόψεων –που όπως φαίνεται αρχίζει πλέον να επιχειρείται– οδηγούν μαθηματικά στον πλήρη αποπροσανατολισμό αυτών των δυνάμεων, στο βούλιαγμα σε μια πολιτική ουράς προς τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ.

Δεύτερο, ούτε καν μπορεί να γίνει λόγος για μια πραγματική πολιτική ενιαίου μετώπου από εμάς προς αυτές τις δυνάμεις (στην πλήρη έννοια του όρου, όπως την έχει εξηγήσει/επεξεργαστεί η οργάνωσή μας, όχι στην επιμέρους εφαρμογή της με μια ενωτική πολιτική ή στην καρικατούρα διαφόρων καλεσμάτων, εκκλήσεων κ.λπ.). Όχι γιατί δεν θα το θέλαμε αλλά απλώς γιατί ότι ο συσχετισμός είναι συντριπτικά σε βάρος μας, οπότε κάθε τέτοια προσπάθεια απλά θα γελοιοποιούσε την ιδέα του ενιαίου μετώπου και την οργάνωσή μας.

Τρίτο, με τα σημερινά δεδομένα, ένα τέτοιο μπλοκ είναι αδύνατο και με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ – κυρίως λόγω της πολιτικής και πρακτικής της στο κίνημα και της εκλογικίστικης συγκρότησής της. Ενώ τα ποσοστά και οι αριθμητικές δυνάμεις που συγκεντρώνει είναι σημαντικά, δείχνει να χάνει την ικανότητα να δημιουργεί αγώνες ή να εμμεβαίνει σ' αυτούς, ο ρόλος της στο κίνημα είναι ακολουθητικός ή και κάποιες φορές αρνητικός. Στο εσωτερικό της, ταλανίζεται από πολλές πλευρές, αναπτύσσονται φυγόκεντρες τάσεις και υπάρχουν πολλά σημάδια για την προσαρμογή δυνάμεων της στον ρεφορμισμό. Άλλωστε, δεν έχουμε τις δυνάμεις να επιβάλλουμε ένα τέτοιο μπλοκ, ενώ ο απολογισμός της εμπειρίας μας συνολικά μ' αυτό τον χώρο (όχι μόνο τα τρία χρόνια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) δείχνει ότι δεν ενισχύθηκε η οικοδόμηση της οργάνωσής μας.

Τέταρτο, οι τροτσικιστικές ή τροτσικίζουσες οργανώσεις έχουν κατά βάση απορροφηθεί πλήρως σε «μέτωπα» όπως ο ΣΥΡΙΖΑ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή έχουν σοβαρότατα θέματα αξιοπιστίας, πράγμα που επίσης δεν αφήνει ιδιαίτερα περιθώρια συμμαχιών.

Πέμπτο, ο αναρχικός ή αυτόνομος χώρος, παρά την κινητικότητά του, παραμένει εγκλωβισμένος σε τρομερά αδιέξοδα, πέραν του ότι έχει χάσει αρκετή από την αίγλη και ελκτικότητα των προηγούμενων χρόνων.

Το συμπέρασμα είναι ότι υπάρχει **μια ορατή υποχώρηση** από την άποψη των οργανωμένων δυνάμεων που θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε αντικαπιταλιστικές/επαναστατικές (έστω και με κάποια επιφύλαξη) και προς τις οποίες θα μπορούσαμε να προσανατολίσουμε μια πολιτική συμμαχιών. Αυτό δεν πρέπει να μας προκαλεί έκπληξη, καθώς είχαμε αρκετά νωρίς επισημάνει τον εκφυλισμό αριστερών δυνάμεων και την αποσύνθεση επαναστατικών οργανώσεων (εκεί που πολλοί άλλοι έβλεπαν «ελπιδοφόρα εγχειρήματα»), σαν αποτέλεσμα και της καταστροφικής γραμμής της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς για τα «πλατιά κόμματα». Είχαμε προειδοποιήσει ότι αυτή θα επέφερε μια χαλάρωση και διάλυση, ένα κύμα ομορτισμού που θα εκτεινόταν πολύ πέρα από την ίδια την Ενιαία Γραμματεία – και δυστυχώς επιβεβαιώθηκε.

Έτσι, η αναζήτηση δυνατοτήτων για μια πολιτική συμμαχιών πρέπει να ξεκινήσει από τα εντελώς θεμελιώδη, πριν μπορούν να συζητηθούν πιο μεγάλα βήματα. Πρώτον, απαιτείται το ξεπέρασμα των σημερινών ορίων της ΟΚΔΕ – αυτό είναι το πιο καθοριστικό. Δεύτερο, είναι ανεπίτρεπτο να εξαντλήσουμε τις δυνάμεις μας στην ανεύρεση συμμάχων «πάση θυσία». Αυτή είναι μια ψυχολογική και όχι πολιτική αντιμετώπιση του προβλήματος, που βάζει σε κίνδυνο τις μικρές οργανωτικές προόδους που έχουμε κάνει. Τρίτο, πρέπει να παρακολουθούμε τις μετατοπίσεις και αλλαγές στο κίνημα – οι εξελίξεις πυκνώνουν, δεν αποκλείεται στο άμεσο μέλλον να πάρουν πιο συγκεκριμένη μορφή, «ανοίγοντας το παιχνίδι». Τέταρτο, δεν αποκλείεται η συζήτηση ή κοινές πρωτοβουλίες με κάποιες δυνάμεις, πάντα όμως με προσοχή, με βάση τις προτεραιότητες και τις ανάγκες του κινήματος και της οργάνωσης. Άλλωστε, η οργάνωσή μας δεν έχει λείψει από κανένα τέτοιο κάλεσμα. Ιδιαίτερα πρέπει να έχουμε κατά νου τη δυνατότητα συνεργασίας με ομάδες, κινήσεις κ.λπ. που έχουν έναν ακτιβιστικό χαρακτήρα και μπορούν να παίζουν κάποιο ρόλο στην αντιμετώπιση της επερχόμενης κατάρρευσης.

Τέλος, πρέπει να σημειώσουμε δύο παράγοντες που μπορούν να ευνοήσουν αυτή την προσπάθεια. Καταρχάς, η κρίση στην άκρα αριστερά δεν έχει μόνο το στοιχείο της υποχώρησης. Είναι ταυτόχρονα και μια κρίση του κεντρισμού, που μ' αυτή την έννοια μπορεί να λειτουργήσει υπέρ των δυνάμεων του επαναστατικού μαρξισμού. Μπορούμε έτσι να διεκδικήσουμε πιο αποτελεσματικά έναν χώρο στον οποίο παλιότερα είμαστε πολύ πιο αδύναμοι. Δεύτερο, μέσα σε μια πορεία 25 χρόνων, η ΟΚΔΕ έχει επιτύχει να αποτυπώσει σημαντικές νίκες, στρατηγικού χαρακτήρα, σε προγραμματικό επί-

πεδο – δηλ. την υιοθέτηση, έστω και ως αναφορών, βασικών μεταβατικών αιτημάτων και των μορφών αυτοοργάνωσης από το σύνολο σχεδόν του κινήματος και της άκρας αριστεράς (τελευταία παρατηρείται μια κίνηση και προς την αντίθετη κατεύθυνση από το κομμάτι που όψιμα ανακάλυψε την γοητεία του ρεφορμισμού στο ΣΥΡΙΖΑ). Κάτι αδιανόητο σε παλιότερες περιόδους, όπου αυτά ήταν αποκλειστική αναφορά κάποιων δακτυλοδεικτούμενων τροτσικιστών. Η γενίκευση αυτών των σημείων ως βάση συζήτησης για το κίνημα, τους αγωνιστές και την πρωτοπορία, είναι ένα από τα πατήματα που μπορεί να βρει η μαζική απήχηση της πολιτικής μας.

(Ε) Για την αντιμετώπιση της Χρυσής Αυγής και του κράτους «έκτακτης ανάγκης»

Το πρόβλημα της Χ.Α. έχει γίνει σημαντικό, ιδιαίτερα με τις δυνατότητες που της έχει δώσει η κοινοβουλευτική της εκπροσώπηση και τη σειρά επιθέσεων, επιδεικτικών παρελάσεων κ.λπ. που έχει οργανώσει. Για την αποτελεσματική αντιμετώπισή της, είναι απαραίτητο το ξεκαθάρισμα ορισμένων βασικών κατευθύνσεων:

(α) Η ενίσχυση της ΧΑ θα ήταν αδύνατη, αν δεν υπήρχαν οι συνθήκες της κρίσης/κατάρρευσης του ελλ. καπιταλισμουαν παράλληλα δεν διαμορφωνόταν και το κράτος «έκτακτης ανάγκης» από την αστική τάξη, τους ιμπεριαλιστές και τους μηχανισμούς τους. Επομένως, το κύριο πρόβλημα παραμένει η κρίση του συστήματος, η στροφή του αστικού κράτους και των μηχανισμών του αστικού σε όλο και πιο αυταρχικές και αντιδημοκρατικές πολιτικές. Δεν υπάρχει «πρόβλημα ΧΑ» αυτόνομο και ξεκομμένο από την κρίση του συστήματος και από το κράτος «έκτακτης ανάγκης». Μόνο σ’ αυτές τις συνθήκες μπορούσε να παίξει τον ρόλο του και το χαρτί του υπαρκτού «μεταναστευτικού προβλήματος»

(β) Η ΧΑ, όπως και κάθε τέτοια φασιστική-ναζιστική συμμορία δεν μπορεί να δράσει χωρίς την ανοχή, κάλυψη και ενίσχυση από τους κρατικούς μηχανισμούς. Είναι το μακρύ χέρι τους αστικού κράτους και άλλωστε ο πραγματικός της ρόλος είναι να χυπήσει το εργατικό κίνημα, τις οργανώσεις, τους αγωνιστές και την πρωτοπορία του – σε αγαστή συνεργασία με τους κρατικούς μηχανισμούς, στο πλαίσιο του κράτους «έκτακτης ανάγκης». Επομένως, είναι καταστροφική η πολιτική ότι η ΧΑ μπορεί να αντιμετωπιστεί με την επίκληση «της ανθρωπιάς και της λογικής», της αστικής «δημοκρατικής ομαλότητας και νομιμότητας», των «δημοκρατικών» αστικών θεσμών κ.λπ. Αυτή η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και του επίσημου αστικού πολιτικού σκηνηκού οδηγεί ακριβώς στο αντίθετο αποτέλεσμα: όσο το αστικό πολιτικό σύστημα, αναποτελεσματικό και σάπιο στα μάτια των μαζών, δήθεν υπερασπίζεται τις «δημοκρατικές αξίες» που το ίδιο εξευτέλισε και δήθεν προσπαθεί να ελέξει την ΧΑ, άλλο τόσο την ενισχύει έμμεσα και άμεσα είτε μέσω της πολιτικής του και της απευθείας ενίσχυσής της είτε μέσω της αποστροφής των μαζών γι’ αυτό (διευκολύνοντας την ΧΑ εμφα-

νίζεται ως «αντισυστημική δύναμη»).

(γ) Οι δυνάμεις που αριθμητικά διαθέτει το εργατικό κίνημα και η νεολαία είναι παραπάνω από επαρκείς για να εμποδίσουν την ανάπτυξη της ΧΑ και ακόμα να την αποσυνθέσουν ή και να την τσακίσουν (χωρίς να λέμε βέβαια ότι αυτές οι δυνάμεις είναι ανεξάντλητες ή ότι έχουμε την πολυτέλεια να τις σπαταλάμε όπως κάνουν οι ρεφορμιστές). Έχουμε ήδη ορατά δείγματα από τις πρώτες κινητοποιήσεις με αφορμή επιθέσεις, πογκρόμ κ.λπ. και μάλιστα σε συνθήκες όπου η Αριστερά, σχεδόν στο σύνολό της, εμφανιζόταν αμήχανη και παράλυτη μπροστά στο πρόβλημα. Επιπλέον, οι συσχετισμοί δεν επιτρέπουν την προσφυγή του αστικού κράτους σ' έναν επιθετικό βοναпарτισμό και έτσι μια ανοιχτή «επιστράτευση» της ΧΑ για το χτύπημα του κινήματος. Χωρίς να επιτρέπεται εφησυχασμός, πρέπει να αποφευχθεί και ο πανικός, που εκδηλώνεται με τις απόψεις «η κοινωνία συντηρητικοποιείται», «οι φασίστες θα μας σφάζουν μαζί με την αστυνομία» κ.λπ. Συνήθως αυτές οι απόψεις είναι μόνο ο προθάλαμος για μια ρεφορμιστική πολιτική συμμαχιών λαϊκομετωπικού τύπου.

(δ) Βασικό πρόβλημα για την αξιοποίηση των δυνατοτήτων του κινήματος στην αντιμετώπιση της ΧΑ είναι η δειλή πολιτική των ρεφορμιστών (ΣΥΡΙΖΑ,)ΚΚΕ. Έτσι, είναι τεράστιο λάθος η εναπόθεση της αντιμετώπισης της ΧΑ (και συνολικά του κράτους «έκτακτης ανάγκης») σε μια «ενότητα της Αριστεράς», που είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από το ενιαίο μέτωπο των εργατικών οργανώσεων.

Με τα παραπάνω δεδομένο, η προσπάθεια αντιμετώπισης της ΧΑ για τους επαναστάτες μαρξιστές πρέπει να συνδυάζει:

– Τη μαζική απεύθυνση στις γειτονιές, τους χώρους δουλειάς, τα σχολεία κ.λπ. για την αποκάλυψη του πραγματικού χαρακτήρα και του ρόλου της ΧΑ. Ιδιαίτερα για την αποκάλυψη ότι όχι μόνο δεν είναι αντισυστημική δύναμη, αλλά ότι τρέφεται από το ίδιο το σύστημα (αστυνομία, δικαστικοί, μεγαλοδημοσιογράφοι, επιχειρηματίες κ.λπ.) και το υπηρετεί. Αυτή η επέμβαση πρέπει να γίνεται με όλα τα μέσα (προκηρύξεις, πανό, εκδηλώσεις κ.λπ.), με υπομονή και επιχειρήματα (π.χ. για το τι πραγματικά συμβαίνει με το μεταναστευτικό), ιδιαίτερα όταν στη συζήτηση εμπλέκονται απλοί εργαζόμενοι και νέοι.

– Την προσπάθεια να συμμετάσχουν στις διάφορες αντιρατσιστικές ή αντιφασιστικές κινητοποιήσεις σωματεία, σύλλογοι κ.λπ. ώστε να ενισχύεται η κοινωνική-ταξική βάση της αντιπαράθεσης με την ΧΑ.

– Το κάλεσμα-απαίτηση προς τους ρεφορμιστές και την Αριστερά γενικότερα να παίρνουν έμπρακτη θέση, με τη συμμετοχή τους σε κινητοποιήσεις κ.λπ. και όχι μόνο να φλυαρούν στη Βουλή.

– Την οργάνωση των δομών αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας για την αντιμετώπιση των πιο άμεσων συνεπειών της κρίσης. Αυτό είναι βασικό για ν' ανακοπεί η δυνατότητα της ΧΑ να δημαγωγεί πάνω στην ανάγκη και την απόγνωση των ανέργων, των νέων, των φτωχών.

– Την υπεράσπιση των μεταναστών, όχι μόνο πολιτικά–ιδεολογικά αλλά και φυσικά. Την προσπάθεια να οργανωθούν οι ίδιοι.

– Την ευαισθησία και κατανόηση για την ταπείνωση που υφίσταται ο ελληνικός λαός από τους ιμπεριαλιστές (Τρόικα, Ε.Ε. κ.λπ.), για την σταδιακή μετατροπή της χώρας σε σύγχρονο προτεκτοράτο, που είναι φυσικό να γεννάει και «εθνικά» αισθήματα, χωρίς όμως ταυτόχρονα να παρεκκλίνουμε προς απόψεις περί «Δ’ Ράιχ» κ.λπ.

– Την αποφασιστικότητα, δηλαδή να μην δίνεται ο παραμικρός χώρος για ανοχή στη ΧΑ επειδή τάχα «την έχει ψηφίσει ο ελληνικός λαός» ή επειδή ένα μέρος της κοινής γνώμης είναι αποπροσανατολισμένο ή και έχει αφιονιστεί ιδεολογικά και πολιτικά. Να λέγεται ανοιχτά ότι πρόκειται για μια δολοφονική συμμορία και ως τέτοια δεν πρέπει να της επιτρέπεται από το κίνημα η παραμικρή έκφραση και δράση, την οποία επιδιώκει (με τη βοήθεια των επίσημων αντιλήψεων που καλλιεργούνται) πίσω από το «δικαίωμα έκφρασης» ή πίσω από την εικόνα ενός «διπόλου των άκρων» (όπου η άκρα δεξιά παρουσιάζεται ως η άλλη όψη των «ακραίων» του κινήματος, της άκρας αριστεράς ή και της Αριστεράς, των αναρχικών κ.λπ. για να δικαιολογηθεί η καταστολή των τελευταίων).

Μέσα σ’ αυτό το πλαίσιο, η οργάνωσή μας και ιδιαίτερα οι διάφορες τοπικές επεμβάσεις, επιτροπές κ.λπ. πρέπει να παρακολουθούν στενά τι συμβαίνει με την ΧΑ στην περιοχή της ευθύνης τους, να συμμετέχουν σε αντιρατσιστικές–αντιφασιστικές ενέργειες κινητοποιώντας όσο το δυνατόν περισσότερο κόσμο μαζί τους ή και να παίρνουμε οι ίδιοι την πρωτοβουλία για τέτοιες ενέργειες, στο μέτρο των δυνάμεών μας. Η οργάνωση της αυτοάμυνας, μέσα από επιτροπές, συντονισμό δυνάμεων κ.λπ., ιδιαίτερα σε τοπικό επίπεδο και ιδιαίτερα όπου μπορούμε ν’ αποτυπώσουμε το στίγμα της οργάνωσής μας σ’ αυτές, όχι μόνο δεν πρέπει ν’ αποκλείεται (τέτοιες κινήσεις είναι ιδιαίτερα ο φόβος και ο τρόμος των ρεφορμιστών), ακόμα κι αν είναι μειοψηφικές, αλλά και η οργάνωσή μας πρέπει να επιδιώξει να παίξει έναν ρόλο σ’ αυτές, τηρουμένων των αναλογιών και των δυνάμεων που διαθέτει. Αυτή η συνολική τακτική απέναντι στο πρόβλημα της ΧΑ είναι και ο μοναδικός τρόπος για να συνδεθούμε αποτελεσματικά με το αίσθημα μιας αξιόλογης μερίδας της πρωτοπορίας που ευαισθητοποιείται γύρω από το θέμα, αποφεύγοντας τον διπλό κίνδυνο είτε των ξεκρέμαστων «δυναμικών ενεργειών» είτε ενός κούφιου αντιρατσισμού–αντιφασισμού που κινείται στα όρια μιας ανθρωπιστικής, ρεφορμιστικής ή αστικής πολιτικής. Ακόμα κι αν δεν είναι αυτό που κάθε φορά κυριαρχεί στις διάφορες κινητοποιήσεις κ.λπ., αυτό πρέπει να είναι το δικό μας διακριτό στίγμα.

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

(ΣΤ) Η ΟΚΔΕ στο διάστημα από την 18^η Συνδιάσκεψη. Απολογισμός και Προοπτικές.

1. Συμμετοχή στις εκλογές: μια απαραίτητη εμπειρία, ένα σημαντικό βήμα εμπρός. Ένας σημαντικός σταθμός ήταν η επέμβασή μας στις εκλογές, που έχει μια σειρά ποσοτικών και ποιοτικών χαρακτηριστικών:

– Η αυτόνομη κάθοδος. Για πρώτη φορά σε μια εκλογική διαδικασία, στην οποία μάλιστα το ενδιαφέρον των μαζών ήταν έντονο, η οργάνωση υπερασπίστηκε, ανέπτυξε και διέδωσε το δικό της πρόγραμμα, πρόβαλλε τη δική της φυσιολογία. Η αναγνωρισιμότητα της οργάνωσης αυξήθηκε. Αυτά είναι απαραίτητα βήματα για κάθε πορεία αυτόνομης και ανεξάρτητης οικοδόμησης. Για να ξεχωρίσουμε την επαναστατική πολιτική και πρακτική από έναν κυκεώνα απόψεων, προγραμμάτων ή συμμαχιών που βρίσκονται σε λάθος ή ανταγωνιστική σ' εμάς κατεύθυνση, για να διεκδικήσουμε το κέρδιμα των πιο προχωρημένων στοιχείων των εργαζομένων και της νεολαίας.

– Επέμβαση σε μαζική κλίμακα. Χρησιμοποιήθηκαν δεκάδες χιλιάδες κείμενα και αφίσες, έγιναν εκατοντάδες εξορμήσεις, σε γειτονιές και πόλεις. Στις πολιτικές εκδηλώσεις συμμετείχαν εκατοντάδες κόσμου, αριθμός καθόλου μικρός για τα δικά μας μεγέθη.

– Η καμπάνια σε γενικές γραμμές πήγε αρκετά καλά, αν λάβουμε υπόψη και την έλλειψη εμπειρίας ή την απουσία ενός έτοιμου μηχανισμού. Όλοι οι σ. συμμετείχαν, καθώς και άνθρωποι από τον περίγυρο της οργάνωσης, τους κύκλους συμπαθόντων κ.λπ. Ο σχεδιασμός για τις εξορμήσεις, το προπαγανδιστικό υλικό, τη συστηματική απεύθυνση σε ανθρώπους για να στηρίζουν το ψηφοδέλιό μας, υλοποιήθηκε σχεδόν στο σύνολό του.

Πρόκειται για βασικά στοιχεία στην ωρίμανση της οργάνωσης, στην πορεία προς τη μαζικοποίηση και την οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος – και οπωσδήποτε για την κατανίκηση των δισταγμών που πολλές φορές μας χαρακτηρίζουν. Χωρίς υπερβολή, αυτή η συμμετοχή μας στις εκλογές, αν εκτιμηθεί και αξιοποιηθεί σωστά, μπορεί ν' αποτελέσει **μια τομή και ένα πολιτικό κεφάλαιο** για τη συνέχεια. Για το ρεύμα μας στην Ελλάδα, είναι η πρώτη φορά από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο που φτάνει στο επίπεδο να μπορεί να σηκώσει και να επιλέγει μια αυτόνομη εκλογική κάθοδο – κι αυτό το δεδομένο, ιστορικό στην κλίμακα των δικών μας μικρών δυνάμεων, σηματοδοτεί τις δυνατότητες που ανοίγονται. Απ' αυτή την άποψη, η σημασία της εκλογικής μας καθόδου ίσως δεν έχει συζητηθεί ή και κατανοηθεί αρκετά στο εσωτερικό της οργάνωσης.

Με βάση τα παραπάνω, το αποτέλεσμα είναι ικανοποιητικό, λαμβάνοντας υπόψη το μεγάλο ρεύμα υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και το χαμηλό σημείο εκκίνησης που η οργάνωση είχε για χρόνια σχετικά με τον πολιτικό της περίγυρο, την αυτόνομη εμφάνιση και αναγνωρισιμότητά της. Αδυναμίες για τις οποίες πρέπει να έχουμε πλήρη επίγνωση και που ασφαλώς αποτυπώθηκαν στο τελικό μας αποτέλεσμα.

2. Αγώνες – Επεμβάσεις

(α) Μετά την 18^η Συνδιάσκεψη, η οργάνωσή μας συνέχισε την προσπάθειά της για την οργάνωση αντιστάσεων και αγώνων (και όχι απλά στο επίπεδο μιας αλληλεγγύης ή του να ακολουθούμε κάποιες κινητοποιήσεις), ιδιαίτερα στους χώρους δουλειάς, αφιερώνοντας σημαντικές δυνάμεις. Μετά και από την προηγούμενη εμπειρία του Banquet, ιδιαίτερα οι αγώνες σε Goody's, Χατζή και Μπαχαράκη είναι μια σημαντική παρακαταθήκη: έχουν δημιουργήσει αγωνιστικές εμπειρίες και ένα ατσάλωμα συντρόφων, έχουν αρχίσει να προετοιμάζουν την οργάνωση για ν' αντιμετωπίσει πολύ πιο δύσκολες συνθήκες καταστολής, έχουν αποδείξει ότι προσπαθούμε έμπρακτα να εφαρμόσουμε την πολιτική μας βασιζόμενοι στις δυνάμεις της εργατικής τάξης, έχουν αυξήσει την αναγνωρισιμότητα και αξιοπιστία της οργάνωσης. Χωρίς καμία δόση υπερβολής, οι αγώνες αυτοί έχουν πολλά **παραδειγματικά** χαρακτηριστικά, που δεν πρέπει να τα προσπερνάμε ως αυτονόητα και που πρέπει να τα αναδεικνύουμε, να τα διαδίδουμε ως βασική προσφορά της οργάνωσής μας στο κίνημα και στην εργατική τάξη, ως απόδειξη της ανωτερότητάς της (ιδιαίτερα στο βαθμό που εκλείπουν από άλλους πολιτικούς χώρους). Αυτή την ανάδειξη και διάδοση ίσως μάλιστα την έχουμε κάπως παραμελήσει. Η προσπάθεια να είμαστε στην πρώτη γραμμή τέτοιων αγώνων πρέπει να συνεχιστεί, λαμβάνοντας υπόψη το μέτρο των δυνάμεών μας αλλά και τις πολύ σημαντικές δυνατότητες που ανοίγουν για στρατολογήσεις. Αυτό ισχύει και για όλες τις πόλεις εκτός της Θεσσαλονίκης, στην οποία συγκεντρώνονται αυτοί οι παραδειγματικοί αγώνες των τελευταίων χρόνων με πρωταγωνιστικό ρόλο της οργάνωσής μας. Ιδιαίτερα στην Αθήνα, το πέρασμα στο επίπεδο να οργανώσουμε τέτοιους αγώνες θα είναι ένας βασικός δείκτης για την ανάπτυξη και ωρίμανση της οργάνωσης, πολύ πιο ασφαλής από την αύξηση και μόνο κάποιων στρατολογήσεων.

(β) Σε συνέχεια της επέμβασής μας στο κίνημα των πλατειών/«αγανακτισμένων» και στα Ιουλιανά, επίσης σημαντικός είναι ο ρόλος της οργάνωσης στα κεντρικά πολιτικά γεγονότα στις 19–20 Οκτώβρη 2011 και στις 12 Φλεβάρη 2012. Παρά τις πολύ μικρές μας δυνάμεις (ιδιαίτερα σε σύγκριση με τις τεράστιες μάζες που συμμετείχαν στην Αθήνα) προσπαθήσαμε και σε αρκετό βαθμό καταφέραμε να έχουμε μια διακριτή παρουσία, που να βοηθάει στην οργάνωση των μαζών στον δρόμο, στην προστασία από τους μηχανισμούς καταστολής, στην ενεργητική αυτοάμυνα. Αυτή μας η συνειδητή προσπάθεια αύξησε επίσης τις εμπειρίες της οργάνωσης και ενός κοντινού της περιγύρου, έκανε πιο διακριτό το στίγμα μας σε σχέση με την υπόλοιπη Αριστερά (όπου είναι αμφίβολο αν οποιαδήποτε άλλη δύναμη είχε ένα έστω υποτυπώδες σχέδιο επέμβασης σε μια τέτοια κατάσταση, ενώ δεν έλλειψαν και πολιτικές ουράς στους ρεφορμιστές), μεγάλωσε την αναγνωρισιμότητα και αξιοπιστία της οργάνωσης, άνοιξε νέες δυνατότητες για την ενίσχυσή της.

(γ) Σχετικά με τις επεμβάσεις της οργάνωσης, κάνοντας έναν συνοπτικό απολογισμό και χαράσσοντας τις πιο στοιχειώδεις κατευθύνσεις για κάθε μια απ' αυτές, έχουμε τα εξής:

1. Εκπαίδευση. (α) Στη δημόσια εκπαίδευση, η παράταξη έχει σταθεροποιήσει την παρουσία της στους συλλόγους όπου παρεμβαίνει, επιτυγχάνοντας και αρκετά καλά εκλογικά αποτελέσματα, μαζί και με κάποιους συναδέλφους που συμμετέχουν στην παράταξη ή στα ψηφοδέλτια. Η προσπάθεια για μια ανανέωση της παράταξης στην Αθήνα τελικά δεν απέδωσε, παρότι αρχικά φαινόταν να συγκεντρώνει αρκετές προϋποθέσεις – πράγμα που δείχνει ότι κάθε τέτοια δυνατότητα πρέπει να την αντιμετωπίζουμε με απαιτητικότητα, με βάση αντικειμενικά και όχι υποκειμενικά κριτήρια. Η προσοχή μας πρέπει να είναι στραμμένη στο συγκεκριμένο κέρδισμα ανθρώπων, ιδιαίτερα νεότερων σε ηλικία, που υφίστανται και πιο καταλυτικά τις επιπτώσεις της κρίσης, των μέτρων κ.λπ. και που η συνείδηση και η πρακτική τους μπορεί να εξελιχθεί πιο γρήγορα και βαθιά απ' ό,τι σε παλιότερους συναδέλφους. Το ρεύμα προς τ' αριστερά που αποτυπώνεται σε πολλούς συλλόγους πρέπει να το αξιοποιήσουμε για να μεγαλώσουμε την παράταξη και τις στρατολογήσεις. Οι πρωτοβουλίες που κατά καιρούς παίρνουμε (π.χ. για τη δημιουργία επιτροπών ή την οργάνωση των απεργιών), η παρουσία μας στις γενικές συνελεύσεις και οι επισκέψεις στα σχολεία, πρέπει να έχουν καταρχάς αυτό τον στόχο. Το ίδιο και η παρουσία σ. εκπαιδευτικών στις διάφορες απεργιακές συγκεντρώσεις, πορείες κ.λπ. επεμβαίνοντας στοχευμένα στα μπλοκ των εκπαιδευτικών συλλόγων. (β) Στα φροντιστήρια: πρέπει να δούμε τις δυνατότητες το ΣΜΕΘ να αξιοποιήσει πιο συγκεκριμένα τη μάχη του Μπαχαράκη, ώστε να ενισχυθεί. Σε κάθε περίπτωση, η διατήρησή του ως ένα όχημα για την οργάνωση αγώνων φαίνεται απαραίτητη. Πρέπει να διερευνηθεί αν υπάρχουν συγκεκριμένες προϋποθέσεις για την επέμβαση στο χώρο των φροντιστηρίων και στην Αθήνα. (γ) ΣΕΑΕ: η ίδρυση και παρουσία του σωματείου ήταν μια σοβαρή προσπάθεια να οργανώσουμε έναν πολύ δύσκολο χώρο και συνοδεύτηκε από αξιολογες παρεμβάσεις και κινητοποιήσεις. Το τελευταίο διάστημα, αυτή η παρέμβαση κρατήθηκε ουσιαστικά μόνο σε επίπεδο ανακοινώσεων και μόνο στη Θεσσαλονίκη. Πρέπει να δούμε συγκεκριμένα αν υπάρχει αντικειμενικά η δυνατότητα αλλά και αν είναι σκόπιμο να διατηρηθεί παρ'όλα αυτά η επέμβαση σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα.

Συνολικά, οι σ. και οι παρατάξεις στο χώρο της εκπαίδευσης (αυτό ισχύει και για μαθητές-φοιτητές) πρέπει να έχουν την προσοχή τους στραμμένη στα νέα προβλήματα που ανακύπτουν, και μάλιστα με δραματικό τρόπο, από την κατάρρευση της εκπαίδευσης, του οικονομικού και κοινωνικού υποβάθρου των νέων και των οικογενειών τους. Η συρρίκνωση της χρηματοδότησης των σχολείων φέρνει κατάρρευση των υποδομών και ουσιαστικά της δυνατότητας να υπάρχει εκπαίδευση, ενώ όχι μόνο εξαπλώνεται η ανεργία και η φτώχεια στις οικογένειες, αλλά και ο υποσιτισμός της νεολαίας, θα εμφανιστούν σοβαρά προβλήματα υγείας από την κατάρρευση της υγείας, την έλλειψη βασικών εμβολιασμών κ.λπ. Οι σ. πρέπει να στρέψουν την προσοχή τους σ' αυτά τα προβλήματα, να εξαπλώνουν και να γενικεύουν γύρω απ' αυτά το πεδίο συζήτησης και δράσης των συνδικαλιστικών οργάνων των εκπαιδευτικών (πράγμα που αποτελεί και μια ουσιαστική πολιτικοποίηση, ριζοσπαστικοποίηση, αναζωογόνηση

αυτών των οργάνων), να είναι μπροστάρηδες στην οργάνωση διεκδικητικών, αποφασιστικών κινητοποιήσεων και αγώνων για την αντιμετώπισή τους. Παράλληλα, αυτός είναι και ένας τρόπος να χτυπιέται η εμφάνιση της Χρυσής Αυγής στα σχολεία και στις γειτονιές – στην οποία, όπως ήδη σημειώσαμε, δεν πρέπει να γίνεται η παραμικρή παραχώρηση. Οι σ. εκπαιδευτικοί πρέπει να έχουν σαν στόχο να αξιοποιήσουν την παρουσία τους σ' αυτό το μαζικό κοινωνικό χώρο, ώστε να παίξουν ένα ρόλο πρωτοπόρου οδηγητή στην οργάνωση της πάλης των μαζών ενάντια στις πιο βάνουσσες συνέπειες της κρίσης, βάζοντας τη μόρφωση και τις ικανότητές τους στην υπηρεσία των εργαζόμενων και φτωχών μαζών, με πνεύμα προσφοράς και αυτοθυσίας.

2. Υγεία. Η παρουσία και επέμβασή μας παραμένει στα ίδια επίπεδα. Είναι αλήθεια ότι αντικειμενικά δεν υπάρχουν μεγάλες δυνατότητες ή και υπάρχουν πολλές δυσκολίες για μια δουλειά μέσα από τους δύο βασικούς συνδικαλισμένους χώρους όπου βρισκόμαστε. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι έχουμε δώσει την προσοχή που πρέπει στο να αξιοποιήσουμε αυτή την «από μέσα» παρουσία μας για να γνωρίσουμε ανθρώπους και ν' ανοίξουμε μια συγκεκριμένη επέμβαση. Αυτό πρέπει οπωσδήποτε να ξεπεραστεί, γιατί ο χώρος της υγείας είναι ιδιαίτερα κρίσιμος. Οι προσπάθειές μας (κυκλοφορία προκήρυξης, προσπάθεια για μαζέματα κ.λπ.) πρέπει είναι επίμονες και με συνέχεια. Επίσης, να εξαντλήσουμε κάθε δυνατότητα για να μπούμε σ' αυτό τον χώρο στην Αθήνα. Παράλληλα, στο βαθμό που διατηρείται το σωματείο των αποκλειστικών, πρέπει να μην εγκαταλείπονται βασικές λειτουργίες του (συνεδριάσεις του ΔΣ, επισκέψεις σε χώρους εργασίας).

3. Επισιτισμός: η παράταξη έχει σταθερή λειτουργία, όπου συμμετέχει και ένας αριθμός συναδέλφων. Ο επισιτισμός είναι από τις λίγες συνδικαλιστικές επεμβάσεις που έχουν αποδώσει άμεσα σε στρατολογήσεις. Έχοντας ξεπεράσει ένα πρώτο επίπεδο συσσώρευσης δυνάμεων και εμπειριών, η παράταξη πρέπει τώρα να προσέξει να μην εξαντλήσει το πολιτικό και οργανωτικό κεφάλαιο της, ιδιαίτερα των τελευταίων χρόνων (με τις πολύ σημαντικές προσπάθειές της και τη βοήθεια όλης της οργάνωσης) αλλά σ' ένα τρέξιμο από τη μια κινητοποίηση στην άλλη. Πρέπει να επεξεργαστεί ένα πιο συνεκτικό πρόγραμμα, καταρχήν για τον κλάδο, που θα της επιτρέψει να είναι ακόμα πιο αποτελεσματική στο κέρδισμα ανθρώπων αλλά και να γίνει ένα σημείο αναφοράς συνολικά για το συνδικαλιστικό κίνημα.

4. Τηλεπικοινωνίες: παρά τις επιθέσεις και τα χτυπήματα που έχουν δεχτεί, τα δύο σωματεία διατηρούν τη δυνατότητα να φτάνουν σε κάποιες κινητοποιήσεις αξιολογες για τα δεδομένα του ιδιωτικού τομέα και της περιόδου. Η διάθεση και συμμετοχή των εργαζόμενων δεν έχει ακόμα ξεπεράσει το επίπεδο μιας κατά βάση παθητικής υποστήριξης. Ωστόσο, στη Vodafone, ο συντεταγμένος τρόπος με τον οποίο η παράταξη διεύθυνε τη μάχη του σωματείου για την υπεράσπιση της συλλογικής σύμβασης, παρά την ύπαρξη πάρα πολύ μικρών δυνάμεων σε σχέση με το μέγεθος της επίθεσης και παρά τον αναγκαστικό τελικό συμβιβασμό του σωματείου, ανοίγει δυνατότητες για προόδους στη συνείδηση και την πρακτική των εργαζομένων. Στη Wind,

η αποδιοργάνωση της εταιρίας και οι συνεχείς επιθέσεις της διοίκησης έχουν μικρύνει την αριθμητική και αγωνιστική βάση του σωματείου, κάνοντας την ανασύνταξη των βασικών του δυνάμεων το πρώτο καθήκον. Και στα δύο σωματεία, ιδιαίτερα στη Wind, υπάρχει σοβαρή αδυναμία του πολιτικού μας περιγύρου και πολύ περισσότερο στρατολογήσεων. Για τη λύση αυτού του προβλήματος, χρειάζεται μια συζήτηση για τις συγκεκριμένες δυνατότητες και ανάγκες μια πιο ανοιχτής πολιτικοποίησης της επέμβασης και παρουσίας μας, ώστε οι σχέσεις μας με τους εργαζόμενους να προχωρήσουν πέρα από το συνδικαλιστικό επίπεδο. Επίσης, υπάρχει παρουσία σ. και σ' άλλους μαζικούς χώρους του κλάδου, όπου και έχουμε κατά διαστήματα επέμβει (π.χ. για τη συμμετοχή σε απεργίες), μια δουλειά που πρέπει να συνδεθεί πιο σταθερά με την υπόλοιπη παράταξη.

5. Τεχνικοί/Εργάτες: έχει ξεκινήσει η οργάνωση μιας επέμβασης στο μέταλλο, στην Αθήνα, που συγκεντρώνει κάποιες προϋποθέσεις για να εξελιχθεί. Παράλληλα, οι σ. που δουλεύουν σε εργοστάσια, τεχνικές εταιρίες κ.λπ. πρέπει κατά διαστήματα να συγκεντρώνονται, να συζητάνε την κατάσταση στους χώρους τους και τις δυνατότητες να οργανώσουν αντιτάσεις, επειδή υπάρχουν πολλά προβλήματα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συμβάσεων, απολύσεις, εκ περιτροπής εργασία, ιδιαίτερη εκμετάλλευση των μεταναστών εργατών κ.λπ.).

6. Εμπόριο: η επέμβαση είναι προβληματική, αφού δεν λειτουργεί σε σταθερή βάση. Η συμμετοχή μας στις εκλογές των εμποροϋπαλλήλων (Θεσσαλονίκη) και του επιχειρησιακού σωματείου στα Carrefour δεν έχει κάποιο αξιόλογο ποιοτικό στοιχείο, εκτός από τη δυνατότητα μιας πρώτης πολιτικής εμφάνισής μας, με ό,τι δυνατότητες ενδεχομένως αυτό ανοίγει και που πρέπει να διερευνηθούν. Στα Carrefour της Αθήνας παίξαμε έναν δραστήριο ρόλο στην αντίσταση στην υπογραφή ατομικών συμβάσεων με μειώσεις μισθών στο κατάστημα όπου είμαστε (με δεδομένα τα όρια του σωματείου, που ελέγχεται από το ΠΑΜΕ και ουσιαστικά είναι αδρανές), δεν μπορέσαμε όμως ούτε να έχουμε μια παρακολούθηση του σωματείου στο επίπεδο που χρειάζεται ούτε μέσα απ' αυτή τη μάχη να επιβάλλουμε μια καλύτερη πρακτική στους συναδέλφους.

7. Άνεργοι: υπάρχουν πολλές δυσκολίες σ' αυτό τον χώρο, αλλά είναι απαραίτητο να επιμείνουμε οι άνεργοι σ. να ασχολούνται οι ίδιοι με το πρόβλημά «τους» (με την υποστήριξη και αλληλεγγύη όλης της οργάνωσης), δηλ. την κοινή αναζήτηση εργασίας, διεκδίκηση δωρεάν μετακινήσεων, εξασφάλιση περιθάλψης με το σφράγισμα των βιβλιαρίων τους στους ΟΑΕΔ ακόμα κι αν δεν πληρούν τις «τυπικές προϋποθέσεις» και αυτό απαιτεί κάποια δυναμική κινητοποίηση κ.λπ. Αν δεν υπάρχουν περιθώρια για μια τέτοια ξεχωριστή επέμβαση ανέργων, τότε η ενασχόληση μ' αυτό το θέμα πρέπει να περνάει μέσα από τις τοπικές επεμβάσεις, επιτροπές δράσης κ.λπ. της οργάνωσης.

8. Γειτονιές: οι Λαϊκές Συνελεύσεις δεν μπόρεσαν ν' αναπτυχθούν, όπως προσβλέπαμε, λόγω των πολιτικών τους αδυναμιών αλλά και των εκλογών. Κάποιες πρωτοβουλίες που πήραν, δεν είχαν κάποιο ουσιαστικό περιεχόμενο και απήχηση, εκτός ίσως από μεμονωμένες περιπτώσεις (κυρίως γύρω από τα χαράτσια). Στη Θεσσαλονί-

κη, έγινε συστηματική επέμβαση γύρω από τις συνελεύσεις σε Αμπελόκηπους–Μενεμένη και Καλαμαριά, με καλά αποτελέσματα (π.χ. κατάληψη ΔΕΗ, συμμετοχή σε κινητοποιήσεις υποστήριξης του αγώνα στον Χατζή). Πρέπει πάντως να δούμε αυτοκριτικά το αν και πως έχουμε αξιοποιήσει τη δημοτική παράταξη σε Αμπελόκηπους–Μενεμένη σ' αυτές τις επεμβάσεις.

Το βασικό στοιχείο που πρέπει να προσέξουμε είναι η συγκεκριμένη ανάπτυξη της δουλειάς μας γύρω από τις Επιτροπές Δράσης που θέλουμε να δημιουργήσουμε στις γειτονιές που έχουμε επιλέξει – και σε κάθε άλλη περίπτωση, της σταθερής παρουσίας μας σ' αυτές τις γειτονιές ως οργάνωση, πριν προχωρήσουμε σε οποιοδήποτε άλλο πιο απαιτητικό σχέδιο. Στόχος μας πρέπει να είναι η γνωριμία ανθρώπων, οι στρατολογήσεις, η δημιουργία τοπικών οργανώσεων βάσης, όχι μόνο μια γενική και ρουτινιάρικη εμφάνιση σ' αυτές τις γειτονιές.

9. Νεολαία. (α) Μαθητές: η αξιολογή βάση που έχουμε δημιουργήσει πρέπει ν' αξιοποιηθεί στο έπακρο, για την ενίσχυση της οργάνωσης. Υπάρχουν σημαντικές δυνατότητες, όπως έδειξε και η συνολική παρουσία των μαθητών στο κάμπινγκ. Όμως, αυτό πρέπει να το φροντίσουμε, παίρνοντας υπόψη τις ανάγκες της πολιτικοποίησής τους με μια σφαιρική έννοια, για να διαμορφωθούν ως νέοι αγωνιστές–επαναστάτες (π.χ. στο κάμπινγκ παραμελήσαμε αυτή την ανάγκη να γίνουν σχετικές συζητήσεις, όπως είχαμε προγραμματίσει). Τα σχολεία, με την πρωτοβουλία των αγωνιστών μαθητών και την επέμβαση ομάδων όπως η Μαθητική Αντεπίθεση, πρέπει να τα βλέπουμε ως ορμητήρια αγώνα, όχι μόνο για τα άμεσα προβλήματα της παιδείας αλλά και για την αντιμετώπιση της κατάρρευσης (ενάντια στην ανθρωπιστική κρίση, για ενωτικές κινητοποιήσεις μαθητών με εκπαιδευτικούς, εργαζόμενους, άνεργους κ.λπ. – και ακόμα για το χτύπημα στη ρίζα τους εκδηλώσεων ρατσισμού απέναντι σε μετανάστες). (β) Φοιτητές: η παράταξη σε διάφορες περιπτώσεις εμφάνισε πολύ μεγάλες καθυστερήσεις και κενά, ιδιαίτερα στις πόλεις, χάνοντας ευκαιρίες επέμβασης και οικοδόμησης. Στη Θεσσαλονίκη, τα θετικά αποτελέσματα της ΣΣΠ στις τελευταίες εκλογές (π.χ. εμφάνιση σε νέες σχολές) και οι πρόσφατες στρατολογήσεις έρχονται να καλύψουν κάποια κενά των τελευταίων χρόνων (αν και πρέπει να σημειώσουμε ότι συνολικά η φοιτητική επέμβαση είναι απ' αυτές που έχουν συγκεκριμένα αποδώσει σε στρατολογήσεις, έστω και δυσανάλογα λίγες σε σχέση με τις δυνατότητες) και δημιουργούν ξανά τη δυνατότητα μιας αποτελεσματικής επέμβασης στους αγώνες που έρχονται, ακόμα και μιας απόπειρας άσκησης μιας ενωτικής πολιτικής και τακτικής που θα έχει ως στόχο να πλαγιοκοπήσει την επιρροή άλλων πολιτικών χώρων. Καθοριστικά σημεία για την επέμβασή μας είναι: 1. Να βαθύνουμε την προσπάθεια αποκόλλησης του φ.κ. και του περιγυρού μας από τον «φοιτητοκεντρισμό» τους. Να δίνουμε την πολιτική διάσταση του προβλήματος, τη σύνδεση της κατάρρευσης της εκπαίδευσης, των διδάκτρων κ.λπ. με την κατάρρευση του ελλ. καπιταλισμού, την ανάγκη προετοιμασίας για μια εξέγερση εργαζομένων–νεολαίας, τον στόχο μιας επαναστατικής κυβέρνησης που θα επιβάλλει ένα πρόγραμμα σωτηρίας. 2. Το άμεσο ξεπέρασμα τουλάχιστον

των πιο χτυπητών αδυναμιών στη λειτουργία της παράταξης. Σ' αυτό δεν υπάρχει το παραμικρό περιθώριο χαλαρότητας και καθυστέρησης. 3. Η ένταξη στο πρόγραμμα και στην επέμβασή μας των συνολικών προβλημάτων που φέρνει μπροστά στη νεολαία η κατάρρευση του ελλ. καπιταλισμού (από την ανεργία και φτώχεια των οικογενειών τους, μέχρι την εξάπλωση του υποσιτισμού και τη διαταραχή του ψυχικού κόσμου των νέων).

Καθοριστικό στοιχείο είναι η ετήσια συνάντηση-διήμερο της ΣΣΠ και των μαθητών. Σ' αυτή δεν έχει δοθεί η προσοχή που πρέπει. Το φοιτητικό γραφείο πρέπει να αναλάβει συστηματικά αυτό το καθήκον και να κινητοποιεί τους σ. γύρω απ' αυτό.

Στην αξιολογή πρώτη «μαγιά» σ. μαθητών και φοιτητών πρέπει να δούμε τη βάση για ένα φιλόδοξο σχέδιο ανάπτυξης των δυνάμεών μας, τονίζοντας το ρόλο της νεολαίας ως μπροστάρη στις αποφασιστικές ταξικές συγκρούσεις που έχουμε μπροστά μας, ξεπερνώντας τις ταλαντεύσεις προηγούμενων χρόνων μιας και η κατάσταση έρχεται όλο και πιο κοντά «στα μέτρα» μιας επαναστατικής πολιτικής. Στην Αθήνα, πρέπει να συνεχιστεί η προσπάθεια να κερδίσουμε μαθητές και φοιτητές, η οποία μέχρι τώρα δεν έχει αποδώσει αλλά δεν έχει γίνει και ιδιαίτερα συστηματικά.

3. Στρατολογήσεις – Κύκλοι και Πυρήνες Συμπαθούντων. Ο αριθμός και ο ρυθμός των στρατολογήσεων έχουν αυξηθεί και αυτό είναι ένα θετικό δείγμα για τον στόχο που έχουμε βάλει, την ενίσχυση της οργάνωσης και την οικοδόμηση του πολιτικού περιγύρου της. Ο αριθμός των ανθρώπων που παρακολουθούν την οργάνωση, την πορεία της κ.λπ. ή που έχουμε μαζί τους ανοιχτές δυνατότητες να ενταχθούν σε κύκλους ή πυρήνες συμπαθούντων ή σε κάποια επέμβαση της οργάνωσης, έχει αυξηθεί. Αυτή η ενίσχυση μας δίνει καλύτερες δυνατότητες και προοπτικές για πιο πολλές και πιο αποτελεσματικές παρεμβάσεις, για να οργανώσουμε αγώνες, για να δημιουργήσουμε έναν πιο σταθερό μηχανισμό της οργάνωσης. Η γενική παρουσία μας σε κινητοποιήσεις, οι εξορμήσεις, η διακίνηση του υλικού μας κ.λπ. έχουν αυξηθεί. Έτσι, η οργάνωση παίρνει σιγά-σιγά την δική της, αυτόνομη θέση μέσα στη νέα πολιτική γεωγραφία, όσο κι αν ξεκινάμε από χαμηλή βάση.

Επίσης, έχει ξεκινήσει η προσπάθεια για την καλύτερη και πληρέστερη λειτουργία των κύκλων συμπαθούντων με βάση όσα είχαν αποφασιστεί στη 18^η Συνδιάσκεψη, ώστε ήδη από τα πρώτα βήματα ενός σ. στην οργάνωση (ουσιαστικά ήδη από τον κύκλο συμπαθούντων) να καλλιεργείται η αντίληψη και η πρακτική της ενεργούς παρουσίας και συμμετοχής του στη ζωή της οργάνωσης, της αναγκαιότητας να δουλεύει για στρατολογήσεις καθώς και ν' αναπτύσσονται οι βασικές πολιτικές και πρακτικές προϋποθέσεις για να μπορέσει ο κάθε σ. ν' ανταποκριθεί σ' αυτό το καθήκον. Κάποια βήματα έχουν γίνει και για τη λειτουργία των πυρήνων συμπαθούντων.

Όμως, όλα τα παραπάνω δεν έχουν ακόμα σταθεροποιηθεί και κυρίως δεν έχουμε σε καμία περίπτωση αρχίσει πραγματικά ν' αξιοποιούμε τις πολύ σημαντικές δυνατότητες που ανοίγονται. Προβλήματα που ακόμα παραμένουν ή νέα που εντοπίζονται

είναι: (α) Υπάρχει αρκετή έλλειψη ανταπόκρισης των συμπαθούντων στο διάβασμα. Εδώ χρειάζεται επιμονή από την οργάνωση – να είμαστε απαιτητικοί, πρέπει στη διάρκεια του κύκλου να διαβάζουν τουλάχιστον 1–2 βιβλία. (β) Αντίστοιχα, πρέπει από την αρχή να ξεκαθαρίζονται και οι υπόλοιπες υποχρεώσεις ενός συμπαθούντα, από την συμμετοχή σε κινητοποιήσεις, εξορμήσεις κ.λπ. μέχρι το διάβασμα της Εργατικής Πάλης, την διάθεση να μας φέρει σ' επαφή με τον περίγυρό του, την τακτική οικονομική ενίσχυση της οργάνωσης. (γ) Σε αρκετές περιπτώσεις, δεν έχουμε καλή εικόνα γ' αυτούς που πραγματικά συμμετέχουν στον κύκλο, δηλ. αν είναι σταθεροί, βλέπουν σοβαρά την ένταξή τους στην οργάνωση κλπ. Αποτέλεσμα, ένα μάλλον μικρό ποσοστό απ' αυτούς που είναι στον κύκλο τελικά μπαίνει ή σταθεροποιείται στην οργάνωση. (δ) Στον βαθμό που οι κύκλοι επεκτείνονται, πρέπει να υπάρχει επαρκής αριθμός σ. για να κάνει τις εισηγήσεις αλλά και γενικά να παρακολουθεί τον κύκλο και όχι όλα να εξαρτώνται από έναν πολύ μικρό αριθμό σ.

Τα παραπάνω είναι απαραίτητα για ν' αποφασίσουμε αν θα προτείνουμε σε κάποιον συμπαθούντα να ενταχθεί στην οργάνωση. Η αξιοπιστία ενός ανθρώπου, δηλαδή όχι μόνο να δείχνει μια διάθεση αλλά να κάνει και τις απαραίτητες προσαρμογές στη ζωή του για να μπορεί να παρακολουθήσει την οργάνωση, είναι βασικό κριτήριο. Αν δεν υπάρχει ανταπόκριση σε βασικά καθήκοντα και αφού έχουμε εξαντλήσει τις προσπάθειές μας, δεν πρέπει να διστάζουμε να διακόπτουμε έναν κύκλο.

Γενικά, παραμένει η κατεύθυνση από την 18^η Συνδιάσκεψη ότι πρέπει ν' αυξηθεί σημαντικά ο αριθμός των σ. που εμπλέκονται ενεργά στις προσπάθειες στρατολόγησης. Όπου το κάναμε αυτό, τα αποτελέσματα ήταν καλά. Αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με τα άμεσα οργανωτικά οφέλη, αλλά είναι καθοριστικό και για την συνοχή και πολιτικοποίηση της οργάνωσης, καθώς έτσι ο κάθε σ. έρχεται σε πιο συγκεκριμένη επαφή με τις μάζες.

Πρέπει επίσης να προσέξουμε ότι σε συνθήκες αυξημένης αναζήτησης των μαζών, όλοι οι σ. μπορούν και πρέπει να στρατολογούν, ακόμα κι αν δεν εμπλέκονται άμεσα σε μια επέμβαση. Αυτή η δυνατότητα προκύπτει από την καλύτερη κατανόηση που έχουν οι μάζες για την κατάσταση, από την εξάπλωση αυτής της κατανόησης και αναζήτησης για κάτι διαφορετικό σε περιβάλλοντα που πριν μπορεί να ήταν τελείως άγνωστα. Ακόμα μπορεί να προκύπτει με αφετηρία την αναζήτηση συγκεκριμένων ατόμων στην κατεύθυνση του επαναστατικού μαρξισμού ή την έλξη τους από τις επαναστατικές ιδέες και την οργάνωσή μας. Τέτοιες ατομικές στρατολογήσεις, που έχουν μια αφετηρία ιδεολογική και πολιτική (και όχι π.χ. την πρακτική εμπειρία μιας επέμβασης) παραμένουν πολύ σημαντικές και τα όριά της πρέπει συστηματικά να εξετάζονται, ξανά και ξανά, από τους σ. και τους πυρήνες.

Ο πολιτικός περίγυρος της οργάνωσης. Η ενίσχυση της οργάνωσης δεν εξαντλείται στην αριθμητική της ενδυνάμωση. Εξίσου σημαντικό είναι να συντηρούμε έναν πολιτικό περίγυρο, που για διάφορους λόγους δεν μπορεί να έχει μια στενή ορ-

γανωτική σχέση. Είναι μια αναγκαία βάση για την σφαιρική εξάπλωση της οργάνωσης. Έναν τέτοιο περίγυρο μόνο σε πολύ μικρό βαθμό τον έχουμε δημιουργήσει ή τον συντηρούμε συστηματικά. Μετά και τη συμμετοχή μας στις εκλογές, αυτό είναι πλέον υποχρεωτικό. Βασικά καθήκοντα μας είναι: (α) Προσωπική επαφή με τους ανθρώπους αυτού του περιγύρου, καταρχάς για την Εργατική Πάλη και γενικά για το έντυπο υλικό της οργάνωσης. (β) Ενημέρωση και προσπάθεια κινητοποίησής τους μαζί με την οργάνωση σε κινητοποιήσεις, εκδηλώσεις κ.λπ. και ιδιαίτερα όταν παίρνουμε κάποια πρωτοβουλία π.χ. σε κάποια γειτονιά. (γ) Τακτική απεύθυνση για να μας φέρουν σ' επαφή με άλλο κόσμο και για την οικονομική ενίσχυση της οργάνωσης. Η παρακολούθηση αυτού του περιγύρου, με τα παραπάνω χαρακτηριστικά, είναι βασικό στοιχείο της δουλειάς των πυρήνων και των Επιτροπών Πόλης.

Σ' αυτή την προσπάθεια, πρέπει να μην παραμελούμε το ρόλο του κάμπινγκ της οργάνωσης (παράλληλα με τις άλλες λειτουργίες που αυτό πρέπει να επιτελεί). Η δυσκολία που έχουμε η συμμετοχή στο κάμπινγκ να είναι ανάλογη του περιγύρου της οργάνωσης και παράλληλα ένα βήμα για τη σύσφιξη των σχέσεών μας μ' αυτόν, για την πραγματική διάθεσή του να ακολουθεί την οργάνωση, είναι εμφανής. Χρειάζεται περισσότερη δουλειά και επιμονή σ' αυτό το θέμα, κάνοντας και τις απαραίτητες οργανωτικές/πρακτικές αλλαγές στην οργάνωση του κάμπινγκ, ώστε να γίνει πιο προσιτό και ελκτικό.

Τέλος, δεν πρέπει ποτέ να παραμελείται η επίμονη και συστηματική διάδοση του υλικού της οργάνωσης είτε σε ατομική κλίμακα είτε μαζικά σε πορείες, κινητοποιήσεις κ.λπ. συντηρώντας τον πολιτικό περίγυρο της οργάνωσης και επιδιώκοντας την εξάπλωσή του.

4. Πόλεις. Έχουμε μια οριακή πρόοδο, καθώς έχουν ανοίξει κύκλοι σε δύο επιπλέον πόλεις και υπάρχει παρουσία σε δύο ακόμα. Το τελευταίο διάστημα έχουν επίσης αρχίσει να μπαίνουν σε μια σειρά τα πρακτικά ζητήματα για τις επισκέψεις στις πόλεις και την παρακολούθηση της δουλειάς και των επαφών εκεί. Αυτά ωστόσο έγιναν μετά από ένα αρκετά μεγάλο διάστημα όπου είχαμε σοβαρά κενά, με αποτέλεσμα να υπάρχει στασιμότητα ή και υποχώρηση στις δυνατότητες σε κάποιες πόλεις. Επίσης, είναι σε κάποιο βαθμό αναμενόμενα μετά και από τη συμμετοχή μας στις εκλογές, οπότε δεν πρέπει να τους δίνουμε υπερβολικές διαστάσεις. Πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτά τα κενά και οι καθυστερήσεις σε άλλες περιπτώσεις είναι ευθύνη της οργάνωσης κεντρικά, που δεν ανταποκρίθηκε στον σχεδιασμό που είχε βάλει, σε άλλες πάλι οφείλεται σε λάθη των ίδιων των σ. στις πόλεις, που αντιμετώπισαν τον ρόλο τους με αρκετά μεγάλη χαλαρότητα.

Χρειάζεται να συνεχιστεί πιο συστηματικά η δουλειά που ξεκινήσαμε το τελευταίο διάστημα και να εφαρμόσουμε και όλα τα πρακτικά μέτρα που απαιτούνται (π.χ. διαμονή για περισσότερες μέρες) για μια πιο τακτική και ολοκληρωμένη παρουσία στις πόλεις, από την φροντίδα της εσωτερικής λειτουργίας της οργάνωσης σε κάθε

πόλη μέχρι τις εξορμήσεις, την οργάνωση επεμβάσεων, τον κύκλο. Αυτή η παρουσία πρέπει σιγά–σιγά να ξεφύγει από το επίπεδο της επίσκεψης του συγκεκριμένου σ. που κρατάει την επαφή με τους σ. ή πυρήνες τοπικά και να περάσουμε σε οργανωμένες ομαδικές εξορμήσεις σ' αυτές τις πόλεις. Στόχος μας πρέπει να είναι να ξεφύγουμε από το επίπεδο των ατομικών επαφών και να χτίσουμε καταρχήν ομάδες σ. και στη συνέχεια **τοπικές οργανώσεις βάσης**, που θα μπορούν πολύ καλύτερα να φροντίζουν οι ίδιες τη λειτουργία τους, την επέκταση και επέμβασή τους, ιδιαίτερα όπου έχουμε πετύχει μια πρώτη συσσωρευση δυνάμεων και εμπειριών (Γιάννενα).

5. Ιδεολογική συγκρότηση. (α) Το ακτίφ και το τελευταίο Μαρξιστικό Σχολείο έδειξαν κάποια θετικά στοιχεία και βήματα μπροστά, βοηθώντας συγκεκριμένα στον προσανατολισμό της οργάνωσης. Πρέπει να συνεχίσουμε, με ακόμα μεγαλύτερη φροντίδα στην ίδια κατεύθυνση (συγκεκριμένη επιλογή παρακολούθησης, επιμονή στην προετοιμασία/διάβασμα από τους σ. που συμμετέχουν κ.λπ.). Αν αυτό γίνει, τότε σιγά–σιγά μπορούν να αποτελέσουν κι έναν τρόπο έλξης συμπαθούντων, περίγυρου της οργάνωσης, ίσως αργότερα να πάρουν κι έναν πιο ανοιχτό χαρακτήρα. (β) Πρέπει να συνεχιστούν οι σειρές άρθρων στην Εργατική Πάλη, με την αξιοποίηση και περισσότερων σ. Βοηθάνε σημαντικά στη συγκρότηση της οργάνωσης γύρω από θέματα συγκυρίας, ιδεολογικά κ.λπ. (γ) Είναι σημαντικό να καταφέρουμε να βγουν έγκαιρα κάποιες προσοχές απ' αυτές που έχουμε προγραμματίσει (π.χ. για τον αναρχισμό, για το φοιτητικό κίνημα, για το πως αντιμετωπίζουμε την κρίση, για την ιστορική πορεία του ελληνικού καπιταλισμού και την σημερινή του κατάρρευση). Είναι ένα σοβαρό –και δύσκολο– στόιχημα όλα αυτά να είναι έτοιμα μέχρι τη Συνδιάσκεψη. Αν το πετύχουμε, θα δώσουν μια σοβαρή ώθηση στην πολιτική και ιδεολογική συζήτηση και στη συγκρότησή μας. Πρέπει επίσης να επισημανθεί η αξία των δύο μπροσούρων για το Ενιαίο Μέτωπο και την Επαναστατική Κατάσταση. Χρειαζόμαστε κι άλλα τέτοια υλικά, που δίνουν βάσεις στην οργάνωση. (δ) Επόμενα βήματα: να σταθεροποιήσουμε ξανά την πορεία των συζητήσεων στους π. μαζί με το αναγκαίο διάβασμα και ν' αρχίσουμε λίγο–λίγο και προσεκτικά το ατομικό πρόγραμμα διαβάσματος, τις ομάδες μελέτης με συγκεκριμένους σ.

Χρειάζεται να δείξουμε επιμονή και σταθερότητα σ' αυτό τον στόχο της ιδεολογικής και πολιτικής συγκρότησης, την οποία αρκετές φορές παραμελούμε, θεωρώντας την δευτερεύουσα σε σχέση π.χ. με τις άμεσες στρατολογήσεις ή επεμβάσεις. Αυτό είναι λάθος – στην πραγματικότητα, αυτή η συγκρότηση, που μέσα απ' αυτή πρέπει να επιδιώξουμε να συγκροτηθεί κι ένα μεγαλύτερο στελεχικό δυναμικό, είναι **απαραίτητο στοιχείο προετοιμασίας ώστε να είμαστε έτοιμοι να υποδεχτούμε την αριθμητική ανάπτυξη της οργάνωσης, χωρίς να βάζουμε σε κίνδυνο τον χαρακτήρα και τη φυσιογνωμία της**. Διαφορετικά, κάθε οργανωτικό αποτέλεσμα θα είναι επισφαλές και πρόσκαιρο, ιδιαίτερα όσο βρισκόμαστε μπροστά σε σημαντικές πολιτικές δοκιμασίες.

6. Εσωτερική λειτουργία. Τα πιο άμεσα και οξυμένα προβλήματα έχουν μπει σε μια σειρά. Η λειτουργία των οργάνων έχει βελτιωθεί. Σημαντική είναι η συνεισφορά νεότερων σ., όπου αυτοί ενσωματώθηκαν με φροντίδα και προσοχή και δική τους και από την πλευρά της οργάνωσης ή των παλιότερων σ./υπευθύνων. Η τακτική διοργάνωση ολομελειών και ανοιχτών συζητήσεων σ' επίπεδο πόλης αποδείχτηκε σωστή (βοηθάει τη συζήτηση, την επαφή περισσότερων ανθρώπων και από τον περίγυρο της οργάνωσης). Πρέπει να την συνεχίσουμε, προσέχοντας τώρα ακόμα περισσότερο στο να υπάρχουν παρεμβάσεις, ερωτήσεις κ.λπ. «από κάτω», από νέους σ., από γυναίκες.

Τα παραπάνω δεν σημαίνουν ότι έχουμε λύσει το πρόβλημα της ομογενοποίησης της οργάνωσης και της διαμόρφωσης μιας αποτελεσματικής ηγετικής ομάδας. Ένα βασικό θέμα, που παραμένει για όλα τα όργανα, είναι ότι όλοι οι σ. που συμμετέχουν σ' αυτά πρέπει να αισθάνονται υπεύθυνοι για το σύνολο των καθηκόντων του εκάστοτε οργάνου. Πρέπει κανείς να ξεκινάει από τον σωστό σχεδιασμό και εκτέλεση των «δικών του» καθηκόντων, αλλά να συμμετέχει (με μια ιεράρχηση καθηκόντων και σοβαρή δουλειά) και στη χάραξη γραμμής/πολιτικής, στη διαμόρφωση συγκεκριμένων προτάσεων για το πως προχωράμε. Είναι σημαντικό να αναπτύσσεται μια τέτοια συζήτηση και πρωτοβουλία, όχι κανείς να περιμένει πάντα λύσεις από σ. παλιότερους ή που έχουν ένα κύρος μέσα στην οργάνωση. Μόνο ξεπερνώντας κάθε λογική «υποκατάσταση» μπορούν να διαπαιδαγωγηθούν τα στελέχη που χρειάζονται.

Παράλληλα, δεν πρέπει να χαλαρώνουν –όπως παρατηρείται κατά διαστήματα– οι βασικές οργανωτικές και πρακτικές προϋποθέσεις για την αποτελεσματική λειτουργία των οργάνων (από την ΚΕ μέχρι τις παρατάξεις). Δηλαδή: τακτικότητα και συστηματικότητα στη λειτουργία τους – αφιέρωση απ' όλους τους σ. του απαραίτητου χρόνου και προσοχής στις συνεδριάσεις τους – συγκεκριμένη πολιτική συζήτηση στο εσωτερικό τους – συγκεκριμένος σχεδιασμός και ανάληψη καθηκόντων, σε συλλογικό και ατομικό επίπεδο – τακτικός απολογισμός – διαπαιδαγώγηση και μεταφορά εμπειριών στους νεότερους σ. μέσα απ' αυτή τη λειτουργία.

(Ζ) Βασικοί άξονες–κατευθύνσεις για την επέμβαση και οικοδόμησή μας στη Νέα Κατάσταση

1. Η επέμβασή μας πρέπει να στηρίζεται στην εκτίμηση που κάνουμε για την εξέλιξη της κατάστασης σε προεπαναστατική. Μόνο αν έχουμε αυτό τον ορίζοντα και τον διατηρήσουμε ανεξάρτητα από τις πρόσκαιρες διακυμάνσεις της ταξικής πάλης, θα μπορέσουμε να πιάσουμε τον ρυθμό και την τάση της Νέας Κατάστασης. Αυτή η ωρίμανση της κατάστασης σε προεπαναστατική δεν κρίνεται αποκλειστικά στις στιγμιαίες κορυφώσεις του κινήματος. Πρόκειται για μια διαδικασία που μπορεί να ξετυλιχθεί και σε αρκετά μεγάλο βάθος χρόνου, η εμπειρία και πρακτική θα δείξει πόσο. Έτσι, ο χαρακτηρισμός «προεπαναστατική κατάσταση» δεν σημαίνει ότι βρισκόμαστε μια

ανάσα από την τελική έφοδο για την κατάληψη της εξουσίας, ότι μπορούμε μόνο να την περιμένουμε και να την προπαγανδίζουμε, ότι δεν επωμιζόμαστε τεράστια καθήκοντα. Να μην έχουμε την αυταπάτη (που αποτελεί κι ένα είδος βολέματος και οκνηρίας) ότι όλα θα τα κάνει από μόνη της η φτώχεια και η εξαθλίωση. Ακριβώς το αντίθετο: πρέπει **να επέμβουμε ενεργητικά και με σχέδιο, σε όλα τα επίπεδα** («μια επαναστατική περίοδος ζύμωσης, προπαγάνδας και οργάνωσης») είναι η χαρακτηριστική έκφραση του Τρότσκι στο *Μεταβατικό Πρόγραμμα*) για την αξιοποίηση των δυνατοτήτων που ανοίγονται, για το βάθεμα και τον μετασχηματισμό της σημερινής κατάστασης σε επαναστατική.

2. Πρέπει να επιμείνουμε στην ανάπτυξη της ικανότητας της οργάνωσης και όλων των σ. ν' ανοίγουμε επεμβάσεις, να συνδεόμαστε με τους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες, να δημιουργούμε περίγυρο και να στρατολογούμε μέσα απ' αυτές τις επεμβάσεις. Κάθε σ. πρέπει να μάθει να γίνεται ένας οργανωτής αγώνων και ανθρώπων, να ανοίγει συζητήσεις, να διεισδύει στις μάζες – και όχι να «βουλευόμαστε» σε μια ρουτινιάρικη επέμβαση που εξαντλείται στο μοίρασμα φυλλαδίων ή στο κόλλημα αφισών. Σ' αυτή την προσπάθεια, αναπτύσσοντας τα θετικά δείγματα που έχουμε από την 18^η Συνδιάσκεψη, πρέπει να υπάρξει μια «πανστρατιά» όλων των σ. και μάλιστα, είμαστε υποχρεωμένοι –από την ίδια την κατάσταση– να είμαστε **πολύ πιο απαιτητικοί και αυστηροί** με τους εαυτούς μας και με τον περίγυρο της οργάνωσης σ' αυτό το θέμα.

3. Υπάρχει ένας μεγάλος κοινωνικός και πολιτικός χώρος που μπορεί και πρέπει να κερδηθεί στην επαναστατική πολιτική και στην ΟΚΔΕ. Πρέπει όμως **να τον διεκδικήσουμε επίμονα**, δηλαδή να μην τον εγκαταλείψουμε θεωρώντας τον εκ προοιμίου «τσιφλίκι» του ΣΥΡΙΖΑ ή όποιας άλλης πολιτικής δύναμης. Αν επιμείνουμε σ' αυτή την κατεύθυνση, η ανωτερότητα της ανάλυσης και της πολιτικής μας θα δικαιωθεί. Άλλωστε, έχουμε ήδη σοβαρά δείγματα για την απήχηση της πολιτικής μας όταν έρχεται σε επαφή με εργαζόμενους, εργάτες και άνεργους, στην «ευκολία» και στην προσοχή με την οποία συζητούν μαζί μας, πράγμα εμφανώς αλλαγμένο σε σύγκριση με παλιότερα και που δείχνει τις διεργασίες που συντελούνται και ωριμάζουν, τη νέα συνείδηση και πρακτική που κυοφορείται μέσα στις μάζες.

4. Το κεντρικό περιεχόμενο της πολιτικής μας, η «κόκκινη γραμμή» στη Νέα Κατάσταση πρέπει να είναι: **ΝΑ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗΣ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΑΣ.**

Βάζοντας έτσι το ζήτημα, μπορούμε και πρέπει να μετατρέψουμε την οργάνωσή μας σε **δραστήριο προπαγανδιστή και οργανωτή:**

(α) Να αναπτύσσουμε τους βασικούς άξονες του προγράμματος σωτηρίας: Κατάργηση των Μνημονίων, της Δανειακής Σύμβασης, των βάρβαρων μέτρων. Διαγραφή του Χρέους – Στάση Πληρωμών σε Τραπεζίτες και Τοκογλύφους. Εθνικοποίηση των τραπεζών και των βασικών τομέων της οικονομίας, χωρίς αποζημίωση και κάτω από Εργατικό Έλεγχο. Έξοδο από το Ευρώ και την Ε.Ε. – Πάλη για μια Ευρώπη των εργα-

ζομένων, ενωμένη, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική.

(β) Να εξηγήσουμε τις βαθύτερες αιτίες της κρίσης, την ανάγκη ξεπεράσματος του καπιταλισμού, της λογικής του κέρδους, της αγοράς, του ανταγωνισμού, αλλά και της ανώφελης λογικής της ατομικής σωτηρίας. Την ανάγκη της επανάστασης και του σοσιαλισμού. Την οργάνωση της σοσιαλιστικής δημοκρατίας και τις διαφορές της από την αστική δημοκρατία και τη βαρβαρότητα των σταλινικών καθεστώτων.

(γ) Να δίνουμε έμφαση στους σταθμούς που θα σηματοδοτήσουν αυτή την πορεία σύγκρουσης, στο πως μπορούν να συνδεθούν με τη σημερινή συνείδηση και πρακτική των μαζών, ώστε να μπορούμε να συγκεκριμενοποιούμε αυτή την προοπτική στα μάτια όλο και πλατύτερων μαζών και καταρχάς της πρωτοπορίας, για να κερδίζει το πρόγραμμά μας σε αξιολογία. Βασικοί τέτοιοι σταθμοί και συνθήματα είναι:

– **Ανυπακοή και Εξέγερση Παντού:** δίνοντας έμφαση στην ανάπτυξη και γενίκευση της αυτοοργάνωσης των μαζών για την αντιμετώπιση των καθημερινών προβλημάτων επιβίωσης, στην έμπρακτη ρήξη με το αστικό κράτος και το ρόλο του στη λεηλασία και καταπίεση των μαζών. Να εξηγήσουμε ότι «δεν υπάρχει καμία νομιμότητα, την παραβίασαν και την παραβιάζουν οι ίδιοι καθημερινά», ότι για να σωθούμε πρέπει «να τους κάνουμε ότι μας κάνουν», να απαλλοτριώσουμε τους απαλλοτριωτές, ξεκινώντας από την άρνηση πληρωμής χαρατσιών κ.λπ.

– **Γενική Απεργία Διαρκείας:** εξηγώντας τον πολιτικό της χαρακτήρα, ότι είναι ένα αναντικατάστατο όπλο για να τσακιστεί το μαύρο μπλοκ κυβερνήσεων, Τρόικας/Ε.Ε., κρατικών μηχανισμών. Αλλά και ότι μια τέτοια απεργία συνδέεται με το ξεπέρασμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, με την ανάγκη να επιβληθεί μέσα από την οργάνωση «από τα κάτω» στους χώρους δουλειάς, τη δημιουργία απεργιακών επιτροπών και επιτροπών δράσης που θα συντονιστούν και θα ενοποιηθούν σε ανώτερο επίπεδο. Έτσι, δίνουμε και το πρόπλασμα μιας εναλλακτικής λύσης στην κρίση, από την πλευρά της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η συζήτηση για μια απεργία διαρκείας φαίνεται ότι έχει ξεκινήσει και στο εσωτερικό των συνδικάτων, άσχετα αν, πως και για ποιους λόγους την προωθούν διάφοροι γραφειοκράτες. Πράγμα που δείχνει το βάθος των διεργασιών που συντελούνται αλλά και τη σημασία της σταθερής προπαγάνδισης βασικών στοιχείων της πολιτικής μας.

– **Επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων:** απαντώντας στο ερώτημα «ποιος θα κυβερνήσει», εξηγώντας ότι μια τέτοια λύση συνδέεται με την εξέγερση, ότι μια τέτοια κυβέρνηση για να είναι αποτελεσματική πρέπει να πατάει αποκλειστικά πάνω στα όργανα του κινήματος και να είναι μια έκφραση των αγωνιζόμενων μαζών και όχι ένας κοινοβουλευτικός συνδυασμός. Και επομένως προφυλάσσοντας όσο το δυνατόν καλύτερα από ανταπάτες για μια «κυβέρνηση της Αριστεράς».

Έχει μεγάλη σημασία ν' αποκτούμε εμπειρία από τέτοιου είδους συζητήσεις, να ερεθίζουμε την περιέργεια και την αναζήτηση των μαζών γύρω απ' το «πως θα σωθούμε», καταγράφοντας και αναλύοντας τις αντιδράσεις τους, επανερχόμενοι στο πως εμείς βάζουμε το θέμα, προσπαθώντας η οργάνωσή μας να μπορεί να πιάνει και να κα-

τευθύνει τον σφυγμό των μαζών.

(δ) Να δίνουμε συγκεκριμένες απαντήσεις στον προβληματισμό για την αποτελεσματικότητα των αγώνων (π.χ. για την τακτική των 24ωρων απεργιών), κατευθύνσεις που να δείχνουν προς τη γενίκευση των αγώνων, την ενοποίηση και κλιμακωσή τους, το έμπρακτο ξεπέρασμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Κάθε φορά που συζητιέται το πρόβλημα μιας απεργίας, κινητοποίησης κ.λπ. πρέπει να βάζουμε το θέμα του «όλοι μαζί», δηλαδή του συντονισμού ανάμεσα σε κλάδους και σωματεία, της εξάπλωσης του αγώνα με το τράβηγμα μαζικών κοινωνικών κομματιών, της δημιουργίας μετώπου με συγκεκριμένα αιτήματα απέναντι σε κυβέρνηση–Τρόικα/Ε.Ε.–κεφάλαιο (π.χ. κατάργηση των μνημονίων, επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων, εθνικοποίηση τραπεζών κ.λπ.). Με τέτοια επιχειρήματα, πρέπει να κάνουμε την επέμβασή μας σε σωματεία και χώρους δουλειάς όσο το δυνατόν πιο συγκεκριμένη, βοηθώντας τους εργαζόμενους να κατανοήσουν καλύτερα την πολιτική μας.

(ε) Να συμμετέχουμε στις δομές αυτοοργάνωσης και να προσπαθούμε να τις εξελίσσουμε, να τις αναπτύξουμε, να τις συγκεντρώσουμε σε κοινές συντονισμένες ενέργειες. Είναι αλήθεια ότι η προηγούμενη εκτίμησή μας για το ρόλο που θα μπορούσαν να παίξουν δομές όπως οι Λαϊκές Συνελεύσεις δεν επιβεβαιώθηκε (τουλάχιστον μέχρι τώρα). Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι τέτοιες απόπειρες δεν άφησαν το αποτύπωμά τους στην εμπειρία των μαζών, ότι δεν θα εμφανιστούν ξανά, ίσως με βελτιωμένο περιεχόμενο και πολιτική και κάτω από την επίδραση άλλων πολιτικών δυνάμεων, πιο σωστά εξοπλισμένων και προσανατολισμένων. Η οργάνωσή μας πρέπει να φιλοδοξεί να είναι από τους πρωτεργάτες μιας τέτοιας «επανεμφάνισης». Πρέπει να έχουμε σταθερά προσανατολισμένη την προσοχή και επέμβασή μας στη δυνατότητα να εμφανιστούν και να λειτουργήσουν τέτοιους είδους δομές και ακόμα περισσότερο στην ενοποίηση και στο συντονισμό τους – και να παίρνουμε πρωτοβουλίες σ’ αυτή την κατεύθυνση. Αυτό είναι ένα καθοριστικό στοιχείο για το πως προετοιμάζουμε την οργάνωσή μας και την πρωτοπορία για τις επερχόμενες εκρήξεις: η εξάπλωση και η γενίκευση των δομών αυτοοργάνωσης, η ενοποίηση, ο συντονισμός και η συγκέντρωσή τους θα είναι σχεδόν το μόνο κανάλι απ’ όπου μπορούν να περάσουν επαναστατικές εξελίξεις, προετοιμάζοντας έμπρακτα τις μάζες για την αντιμετώπιση του αστικού κράτους και της αστικής εξουσίας – και όχι διάφορα σχέδια για «αριστερά μέτωπα» κ.λπ. ή μάλλον σε αντίθεση μ’ αυτά.

6. Η κίνηση/επέμβασή μας είναι προς τις μάζες, παρακολουθώντας (όχι ακολουθώντας πάντα και όχι άνευ όρων) την εξέλιξη της συνείδησης και πρακτικής τους. Αυτό σημαίνει ότι σχεδιάζουμε την επέμβασή μας αυτόνομα και ανεξάρτητα, στηριγμένοι στις δικές μας δυνάμεις, χωρίς να προϋποθέτουμε τη συμφωνία, συμμαχία κ.λπ. οποιουδήποτε άλλου από την Αριστερά. Αν τέτοιες συμμαχίες είναι εφικτές, πάνω σε συγκεκριμένα καθήκοντα, κινητοποιήσεις ή ακόμα καλύτερα μέσα σε δομές αυτοοργάνωσης, έχει καλώς. Το καθοριστικό σε κάθε περίπτωση είναι να υπάρχει η **ΟΚΔΕ, οι παρατάξεις και οι αγωνιστές της ως ένα σημείο αναφοράς με διακριτό στίγμα,**

πολιτική, πρακτική.

7. Να είμαστε πιο προετοιμασμένοι και «ανοιχτοί» στις δυνατότητες να εφαρμόσουμε στην πράξη και σε μεγαλύτερη έκταση τα πιο «προχωρημένα» στοιχεία του προγράμματός μας, όπως ενεργητικές καταλήψεις, αυτοδιαχείριση, εργατικός έλεγχος. Εμπειρίες όπως σε Applebee's, Χατζή, στο νοσοκομείο στο Κιλκίς, στη BIOMET, στη ΣΕΚΑΠ, η πρακτική των εργαζομένων στις καταλήψεις υπουργείων και δημόσιων υπηρεσιών το καλοκαίρι του 2011, παρά τους αναπόφευκτους περιορισμούς τους στην αρχή, είναι αναντικατάστατο σχολείο για ν' αρχίσει να αναπτύσσεται μια αντικαπιταλιστική συνείδηση και πρακτική σε μαζική κλίμακα. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να συμμετάσχουμε ή να τολμήσουμε τέτοιες ρήξεις και οι ίδιοι. Παράλληλα, χρειάζεται μια αυστηρή ιδεολογική και πολιτική οριοθέτηση από τον αναρχικό/αυτόνομο/αντιεξουσιαστικό χώρο σ' αυτό το θέμα. Στην πραγματικότητα έχει μια ρεφορμιστική πολιτική, γιατί αρνείται την πολιτική συγκέντρωση αυτών των αγώνων, χαϊδεύει τα συντηρητικά «αντικομματικά» αντανακλαστικά, καλλιεργεί αντάπατες για το ξεπέρασμα της κρίσης μέσα από μια «σταδιακή υπέρβαση» του κράτους, για νησίδες αυτοδιαχείρισης μέσα σε μια θάλασσα κρίσης και οικονομικής ερήμωσης. Στηρίζοντας τις απόπειρες κατάληψης, αυτοδιαχείρισης κ.λπ. ως ένα πρακτικό βήμα ενάντια στη διάλυση της παραγωγής και σε ρήξη με την «κανονικότητα» του καπιταλιστικού συστήματος, προτάσσουμε την εθνικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο, ως τον στόχο εκείνο που συγκεντρώνει και αναπτύσσει την πάλη ενάντια στο αστικό κράτος, ανοίγοντας το ερώτημα «ποιος κάνει κουμάντο» και χωρίς οι εργάτες να λαμβάνουν την παραμικρή συνυπευθυνότητα για τη βιωσιμότητα των επιχειρήσεων στο αστικό καθεστώς.

8. Σε καθημερινή βάση, η «ρουτίνα» της οργάνωσής μας πρέπει να είναι μια διαρκής προσπάθεια:

- Να συνεχίζουμε να οικοδομούμε σωματεία, επιτροπές, παρατάξεις σε χώρους όπου δεν υπάρχουν οργανωμένες δυνάμεις. Να προσπαθούμε να ζωντανέψουμε όσα σωματεία έχουν απονεκρωθεί από τους κάθε είδους γραφειοκράτες, έχουν χτυπηθεί από την κρίση και τις αστικές επιθέσεις.

- Να οικοδομήσουμε παντού δίκτυα αλληλεγγύης, αλληλοβοήθειας, αυτοάμυνας κ.λπ., επιτροπές κάθε είδους για να αντιμετωπίζουμε τις επιθέσεις εργοδοτών, κυβερνήσεων και Μνημονίων ή επιθέσεις των κατασταλακτικών μηχανισμών του κράτους αλλά και της Χρυσής Αυγής. Ο προσανατολισμός που έχουμε χαράξει για τις Επιτροπές Δράσης (και γενικότερα για την συστηματική παρουσία μας στις γειτονιές) είναι καθοριστικός για την επίτευξη τέτοιων στόχων ή για τη συμμετοχή μας σε τέτοια επιχειρήματα με τους καλύτερους δυνατούς όρους.

- Να υπερασπίζουμε «με νύχια και με δόντια» και το παραμικρό δικαίωμα (μισθοί, θέσεις εργασίας, συλλογικές συμβάσεις, αξιοπρέπεια των εργαζόμενων απέναντι στους εργοδότες). Να εξηγούμε και κυρίως να δείχνουμε έμπρακτα ότι ακόμη και τα πιο «μικρά» χρειάζεται μια επανάσταση να γίνει για να τα υπερασπιστούμε και κυρίως ότι εμείς οι ίδιοι, οι εργαζόμενοι, είμαστε αυτοί που θα το κάνουμε. Να εκπαιδευ-

σουμε και να προετοιμάσουμε όλους τους σ. ώστε να μην μένει αναπάντητη καμία επίθεση των αφεντικών, ακόμα και σε χώρους δουλειάς που είναι μικροί ή είμαστε μόνοι μας – και να προσπαθούμε γύρω απ' αυτές τις επιθέσεις να οργανώσουμε αντιστάσεις και αγώνες, που θα μας φέρνουν σε επαφή με περισσότερους εργαζόμενους, θα αυξήσουν το ακροατήριό μας, τη δεξαμενή των στρατολογήσεων. Σε κάθε περίπτωση, δεν πρέπει να αφήνουμε να περνάνε αναπάντητες επιθέσεις που αφορούν την αξιοπρέπεια των εργαζομένων και πάνω απ' όλα των ίδιων των σ. Αυτό είναι καθοριστικό για να μην υποσκάπτεται το ηθικό των εργαζομένων και της ίδιας της οργάνωσης. Γι' αυτή την προετοιμασία, ιδιαίτερα των νεότερων σ., έχει μεγάλη σημασία η σωστή λειτουργία των παρατάξεων και η ένταξή τους σ' αυτές.

9. Οι παραπάνω κατευθύνσεις πρέπει να συμπληρώνονται από τα εξής:

(α) Επίμονη προσπάθεια για την επέκταση και συγκρότηση του περιγύρου της οργάνωσης, ο οποίος πρέπει να απαιτούμε να συμμετέχει σ' αυτές τις επεμβάσεις. Έχει σημασία να προσπαθούμε να βάζουμε αυτό τον περίγυρο **σε κίνηση μαζί μας**. Αυτό είναι και το πιο ασφαλές κριτήριο για το αν μπορούν να προχωρήσουν στην σχέση τους με την οργάνωση, αλλά και για τις πραγματικές δυνατότητες της οργάνωσης να οργανώνει αγώνες.

(β) Εκπαίδευση των σ. και της οργάνωσης συνολικά σ' **ένα στυλ δουλειάς** με χαρακτηριστικά: **Μαζική απεύθυνση**. Συστηματικότητα και τακτικότητα (κανείς εργαζόμενος ή νέος δεν πρόκειται να μας πάρει σοβαρά αν δεν πάρουμε εμείς οι ίδιοι σοβαρά τις διάφορες επεμβάσεις, αν έχουμε καθυστερήσεις, ασυνεννοησίες, προχειρότητα και τσαπατσουλιά κ.λπ.). Ανάπτυξη οργανωτικών ικανοτήτων και πρακτικού πνεύματος (π.χ. για την χαρτογράφηση μιας περιοχής και την παρακολούθηση των τοπικών εξελίξεων, κινητοποιήσεων κ.λπ.), ξεκινώντας πάντα από το «να κάνουμε σωστά και με όρεξη τα βασικά» (ιδιαίτερα όπου πρόκειται για νέες επεμβάσεις). Ανάλυση πρωτοβουλιών, τη φιλοδοξία ν' αφήσουμε το χνάρι μας στην εξέλιξη των αντιστάσεων, των αγώνων κ.λπ.

Ιδιαίτερα πρέπει να προσέξουμε ότι όσο η επέμβασή μας προχωράει προς την αντιμετώπιση προβλημάτων, χρειάζεται και μια συγκεκριμένη καταγραφή ανθρώπων και συλλογικοτήτων που μπορούν να συμβάλλουν στην οικοδόμηση δικτύων αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας (π.χ. γιατροί, εκπαιδευτικοί ή άλλες ειδικότητες που μπορούν να προσφέρουν συγκεκριμένη εθελοντική εργασία, επαφή με συνεταιρισμούς για την προμήθεια και διακίνηση τροφίμων κ.λπ.). Επίσης, πρέπει να δούμε τις δυνατότητες για μια πιο συγκεκριμένη δημιουργία ενός ταμείου αλληλοβοήθειας, τουλάχιστον για την ανακούφιση των πιο άμεσων αναγκών και έκτακτων περιπτώσεων, συγκεντρώνοντας χρήματα και στο εσωτερικό της οργάνωσης αλλά και με την αφορμή εκδηλώσεων κ.λπ. Ομοίως, ξεκινώντας αναγκαστικά από απλά πράγματα, να αντιμετωπίζουμε το πρόβλημα της ψυχαγωγίας μ' έναν συλλογικό και ποιοτικό τρόπο, σε αντίθεση με τις εξατομικευμένες συμπεριφορές και τα αγριανθρωπικά πρότυπα που προωθεί το σύστημα.

(γ) Να διακρίνουν την παρουσία και επέμβασή μας κάποιες **κομμουνιστικές-εργατικές αρχές**. Να είμαστε σεμνοί αλλά και αποφασιστικοί. Να πασχίζουμε ώστε να είμαστε όχι δίπλα ή κοντά στους εργαζόμενους, στους άνεργους, στους φτωχούς κ.λπ. αλλά «ένα μ' αυτούς», ακόμα και με τα πιο χτυπημένα στρώματα. Να σκύβουμε στα προβλήματα και τον πόνο τους προσπαθώντας να είμαστε χρήσιμοι για την αντιμετώπισή τους, να νιώθουμε την αδικία που υφίστανται σαν ένα χαστούκι σ' εμάς τους ίδιους (μόνο έτσι άλλωστε μπορεί κανείς να βρει το κουράγιο να παλέψει και για τα δικά του προβλήματα). Να νιώθουμε την ντροπή για την εξαθλίωση και την ταπείνωση τους, να την κάνουμε οργή, αποφασιστικότητα, αγώνα για ν' αλλάξουμε την κατάσταση.

(δ) Είναι αυτονόητο ότι για να έχουν νόημα τα παραπάνω, η οργάνωση και τα μέλη της πρέπει να εκπέμπουν μια νοοτροπία και συμπεριφορά αφοσίωσης στον αγώνα και στην εργατική τάξη, προσφοράς και αυτοθυσίας, περηφάνειας για την οργάνωσή μας και βέβαια έναν λιτό και προσεκτικό τρόπο ζωής, κοντά σ' αυτό που ζει η εργατική τάξη, οι άνεργοι, οι φτωχοί κ.λπ. και σε πλήρη αντίθεση με τα κανιβαλικά πρότυπα του συστήματος. **Απαράβατος κανόνας είναι ότι ο επαναστάτης κομμουνιστής είναι στη διάθεση του κινήματος και της οργάνωσης, ότι σε τελευταία ανάλυση αυτή αποφασίζει** (για το που πιάνουμε δουλειά, που μετακομίζουμε, που ανοίγουμε ή όχι μια επέμβαση κ.λπ.), λαμβάνοντας βέβαια υπόψη ιδιαιτερότητες και ανάγκες αλλά προτάσσοντας το πολιτικό συμφέρον και όχι οτιδήποτε άλλο.

Παράλληλα, η οργάνωση πρέπει να σκύβει πάνω από τα προβλήματα και τις ανάγκες των σ. (αλλά και αυτοί να μάθουν να είναι δεκτικοί στη βοήθειά της), ώστε αυτοί να μπορούν να κλείνουν κάθε είδους εκρεμότητες που χρονίζουν και ενδεχομένως τους παραλύουν. **Να προετοιμάζει υλικά και ηθικά όλους τους σ. και τον περιγύρο της οργάνωσης για ν' αντιμετωπίσουν τις ασφυκτικές και διαλυτικές συνέπειες της κρίσης** και της κατάρρευσης του ελλ. καπιταλισμού, να απαιτεί την εξοικείωσή τους με την προοπτική της φτώχειας (που κάποιες φορές εμφανίζεται αδικαιολόγητα ως άλλοθι για την εγκατάλειψη των καθηκόντων μας) ή και ακόμα πιο δύσκολων καταστάσεων, να καταπολεμά το γάντζωμα σε μικροαστικές συνθήκες, μιλώντας καθαρά για το ποιο είναι το μέλλον που μας περιμένει όλους. Να καταπολεμάει κάθε τάση φυγής από την πραγματικότητα και αναζήτησης «καταφυγίων» και «υποκατάστατων» κάθε είδους, την ατομικοποίηση και το κλείσιμο του καθενός στις «δικές του» λύσεις και σταθερές. Να μην επιτρέπει το σκόρπισμα του ελεύθερου χρόνου και της ενέργειας των σ. αλλά να απαιτεί τουλάχιστον ένα μίνιμουμ δημιουργικής πολιτικής αξιοποίησής του (διάβασμα κ.λπ.). Η συλλογική κομμουνιστική-εργατική κοινωνικοποίηση είναι θεμελιώδης όρος για ν' ανταπεξέλθουμε στις τεράστιες δοκιμασίες που βρίσκονται μπροστά μας.

(ε) Θέλει ιδιαίτερη προσοχή το γεγονός ότι όλο και περισσότερο ερχόμαστε σε επαφή με «ταλαιπωρημένα» στρώματα, άνεργους, φτωχούς, φτωχοποιημένους εργάτες (με την γνωστή κατάσταση σε μικροεπιχειρήσεις και δουλειές του ποδαριού), οι-

κογένειες που πασχίζουν ν' αντιμετωπίσουν βουνά προβλημάτων (με νοσοκομεία, χρέη κ.λπ.), νέους από διαλυμένα οικογενειακά και κοινωνικά περιβάλλοντα. Δεν πρέπει να φοβόμαστε ν' απευθυνθούμε στα στρώματα αυτά και να προσπαθούμε υπομονετικά να τα βοηθήσουμε και να τα κερδίσουμε. Απ' αυτά τα στρώματα θα προέλθουν «οι βαθιές στιβάδες της επανάστασης», εκεί και να βρούμε ανεξάντλητα αποθέματα στρατεύσης, αφοσίωσης, αυτοθυσίας και ηρωισμού.

Αν συνδυάσουμε με ευελιξία, σταθερά προσηλωμένοι στους στόχους μας, τα διαφορετικά στοιχεία που απαιτεί περίοδος (σφαιρική οικοδόμηση της οργάνωσης, «συμμαχία» μέσα στην αριστερή στροφή των μαζών μέσα από την εξάπλωση και συγκρότηση του περιγυρού μας, άνοιγμα επεμβάσεων και οργάνωση αγώνων, ενεργητική εμπλοκή μας στις δομές αυτοοργάνωσης, επιμονή στις κομμουνιστικές και τροτσκιστικές αρχές για το επαναστατικό κόμμα και τον ρόλο του), τότε **η οργάνωσή μας μπορεί να εκτιναχθεί**, ακόμα και να βρεθούμε μπροστά σε μια μαζική ή μισο-οργανωμένη μετακίνηση ανθρώπων, ομάδων κ.λπ. προς εμάς, σηματοδοτώντας ένα ποιοτικό άλμα στην υπόθεση της οικοδόμησης του επαναστατικού κόμματος στη χώρα μας.

ΚΕΙΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ 4^{ης} ΔΙΕΘΝΟΥΣ

Α. Η παγκόσμια οικονομική κρίση και οι απειλές που επικρέμονται πάνω στο εργατικό κίνημα

Η κρίση που ξεκίνησε το 2007 και αποτελεί την τελευταία εκδήλωση του μακρού κύματος κάμψης που ξεκίνησε από τις αρχές της δεκαετίας του '70, προσωρινά αναστέθηκε για να εκδηλωθεί με ακόμη μεγαλύτερη σφοδρότητα από το 2011 και μετά. Γι' αυτή την προσωρινή χαλιναγώγηση και ανάσχεση της κρίσης, πέρα από τις καταστροφές που προκλήθηκαν, χρειάστηκαν να διατεθούν σε παγκόσμιο επίπεδο κοντά 20 τρις δολάρια, να εκτοξευθεί το δημόσιο χρέος σε παγκόσμιο επίπεδο, να λεηλατηθούν κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα εκατοντάδων εκατομμυρίων εργαζομένων, λαϊκών στρωμάτων και νεολαίας. Η σημερινή νέα αναζωπύρωση της κρίσης πρόκειται κατά τα φαινόμενα να οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερη όξυνση, χωρίς να αποκλείεται ένα ντόμινο κατάρρευσης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, μια που συγκεντρώνονται πάρα πολλές προϋποθέσεις για κάτι τέτοιο:

α) Έχουν αποτύχει όλες οι πολιτικές (νεοφιλελευθερισμός, παγκοσμιοποίηση, Νέα Τάξη Πραγμάτων, κ.α.) με τις οποίες ο παγκόσμιος ιμπεριαλισμός προσπάθησε να ξεπεράσει την κρίση. Και παρά τις ευνοϊκές συνθήκες που δημιουργήθηκαν από την κατάρρευση των χωρών του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού» καθώς και τις ήττες που δέχθηκε το προλεταριάτο τις τελευταίες δεκαετίες. Αυτό έχει οδηγήσει εκτός των άλλων και στην δημιουργία ενός στρατηγικού κενού (οικονομικό, πολιτικό, γεωστρατηγικό, κ.α.) για την λύση της κρίσης του συστήματος.

β) Φαίνεται να έχουν εξαντληθεί εντελώς τα όποια αποθέματα και κυρίως οι όποιοι μηχανισμοί αντίστασης του καπιταλιστικού συστήματος (χαμηλά ή σχεδόν μηδενικά επιτόκια, χαμηλή ή σχεδόν μηδενική φορολόγηση, κάθε είδους απαλλαγές και επιχορηγήσεις, κ.α.). Από την άλλη, η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία, και ιδιαίτερα οι ιμπεριαλιστικές χώρες, είναι βυθισμένη σε μία τεράστια θάλασσα χρεών (δημόσιων, ιδιωτικών ασφαλιστικών ταμείων, κ.α.) που ξεπερνά τα 3-4 παγκόσμια ΑΕΠ.

γ) Η διόγκωση της χρηματοπιστωτικής σφαίρας —φυσιολογικό προϊόν κάθε οικονομικής κρίσης και πολύ περισσότερο στην εποχή της παρακμής του καπιταλισμού—, οφείλεται και στις πολιτικές αντιμετώπισης του μακρού κύματος κάμψης που ακολουθήθηκαν μέχρι τώρα. Ωστόσο, αυτή η διόγκωση έχει πάρει πρωτοφανείς διαστάσεις, έχει γίνει από αίτιο αιτία της κρίσης του συστήματος και τώρα φαίνεται να έχει μετατραπεί σε μία ανυπέρβλητη παγίδα από την οποία μάλλον είναι αδύνατο να βγει το καπιταλιστικό σύστημα. Αυτή η τεραστίων διαστάσεων μεγέθυνση της χρηματοπιστωτικής σφαίρας με τα εκατοντάδες τρις δολάρια (σε συνδυασμό με την πρωτοφανή συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου σε παγκόσμιο επίπεδο) καθι-

στά μάλλον αδύνατον τον περιορισμό ή τουλάχιστον τον έλεγχο αυτών των κεφαλαίων, με αποτέλεσμα οι κρίσεις να γίνονται όλο και πιο συχνές και εκτεταμένες, οι ανακάμψεις όλο και πιο ασθενικές και περιορισμένες, και συνολικά η κρίση να τείνει να γίνεται πιο ανεξέλεγκτη.

δ) Οι λεγόμενες αναδυόμενες οικονομίες και κυρίως η Κίνα, η Ινδία, η Βραζιλία και η Ρωσία (BRIC) επωφελήθηκαν από την κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, όπως εκφράζεται τα τελευταία 20-25 χρόνια που χτυπά κυρίως τα δυο ιμπεριαλιστικά κέντρα και την Ιαπωνία. Σήμερα κατέχουν ένα σημαντικό κομμάτι του παγκόσμιου ΑΕΠ, διεκδικούν ένα ακόμη μεγαλύτερο, όλο και περισσότερο **σε βάρος των παλιών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων**, και αυξάνουν διαρκώς την παραγωγική βάση της οικονομίας τους. Αυτά έχουν προκαλέσει πολύ σημαντικές αλλαγές στο παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, στον παγκόσμιο ανταγωνισμό και στον παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεις που εξελίσσονται διαρκώς υπέρ τους. Επιπλέον, παρ' όλους τους κινδύνους που εγκυμονεί η σημερινή κρίση για την ανάπτυξη τους εξακολουθούν να επωφελούνται από αυτήν και να βελτιώνουν τη θέση τους στον διεθνή καταμερισμό της εργασίας και προχωρώντας και σε μια, αν και σχετική και περιορισμένη, τεράστια σημασία απομάκρυνση από το δολάριο.

ε) Η κρίση της παγκόσμιας αστικής εξουσίας έχει επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο. Ούτε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ούτε οι G8 ή τώρα οι G20 έχουν κατορθώσει να επιβάλλουν τις «συνολικές λύσεις» που απαιτούνται για την κρίση του συστήματος.

Η όξυνση της κρίσης, το στρατηγικό κενό του ιμπεριαλισμού, η επιδείνωση της κρίσης της παγκόσμιας αστικής εξουσίας φέρνουν όλο και πιο κοντά το ενδεχόμενο του πολέμου (και γι' αυτό προετοιμάζονται όλες οι ιμπεριαλιστικές και νεοαναδυόμενες χώρες) ενώ πολλαπλασιάζονται οι διάφορες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, άμεσες ή έμμεσες, ανά τον κόσμο.

Την ίδια στιγμή που οι επιθέσεις των αστικών τάξεων μετατρέπονται σε ληστρικές ενάντια στην εργατική τάξη, έχουμε και μία αντιδημοκρατική αναδίπλωση του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος, την κατάργηση δημοκρατικών, πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, την μετατόπιση των κέντρων πολιτικών αποφάσεων σε κονγκλόβια τεχνοκρατών και «ειδικών» και σε κόμματα που λειτουργούν ως εντολοδόχοι-διαπραγματευτές επιχειρηματικών λόμπι.

Έτσι συνολικά σε παγκόσμιο επίπεδο η εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία δεν βρίσκονται απλά αντιμέτωποι με μία άνευ προηγουμένου χειροτέρευση της κρίσης, εξαγρίωση των αστικών επιθέσεων, αλλά και μπροστά σε μια προσάθια επιβολής βοναπαρτιστικών-δικτατορικών καθεστώτων, στην γενίκευση των πολέμων και των συγκρούσεων αλλά και του ίδιου του παγκόσμιου πολέμου την ώρα που οι επισιτιστικές κρίσεις αυξάνονται και οξύνονται, η οικολογική κρίση παίρνει δραματικές διαστάσεις και ο κίνδυνος από τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας και των πυρηνικών οπλικών συστημάτων γίνεται όλο και πιο απειλητικός.

Β. Το εργατικό κίνημα

Αν η κατάρρευση του κείνσιανισμού συνοδεύτηκε ή ταυτίστηκε με το επαναστατικό κύμα της περιόδου 1965-75, και χωρίς να ακολουθούμε μηχανιστικές αναλογίες, η κατάρρευση του νεοφιλελευθερισμού είναι πολύ πιθανόν να προκαλέσει ένα νέο επαναστατικό κύμα προφανώς με διαφορετικά χαρακτηριστικά από το προηγούμενο — αυτό φαίνεται να ισχύει ιδιαίτερα για την Ευρώπη.

Συνολικά σε παγκόσμιο επίπεδο έχουμε μία άνοδο των εργατικών αγώνων:

Στις ΗΠΑ έχουμε την εμφάνιση ενός νέου κινήματος αντίστασης «Καταλάβετε την Wall Street», που έχει πολλές ομοιότητες με τα κινήματα στην Ευρώπη, στην Χιλή ή στον αραβικό κόσμο. Πέρα από τις όποιες μερικές ήττες, όπως στο Ονισκόνσιν, το κίνημα αυτό έχει καθαρά ταξικά χαρακτηριστικά σε αντίθεση με τα κινήματα της δεκαετίας του '60, έχει κατορθώσει να στρέψει την προσοχή του αμερικανικού λαού στα πραγματικά προβλήματα και να επηρεάσει την συνείδηση της αμερικάνικης εργατικής τάξης πυροδοτώντας και εργατικούς αγώνες.

Στην Βόρεια Αφρική και Μέση Ανατολή τα επαναστατικά γεγονότα —παρόλο που δεν έχουν την ίδια ορμή και σε μεγάλο βαθμό έχουν κατασταλεί από τις κάθε μορφής επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών και των αντιδραστικών δυνάμεων της περιοχής— βρίσκονται ακόμη σε εξέλιξη και ανά πάσα στιγμή μπορεί να έχουμε μια αναζωπύρωση του κινήματος και των εξεγέρσεων τουλάχιστον στην Αίγυπτο και την Τυνησία. Στην Λατινική Αμερική αν και δεν έχουμε σημαντικές πολιτικές και επαναστατικές εξελίξεις όπως αυτές των προηγούμενων χρόνων έχουμε ένα νέο κύμα αγώνων σε μια σειρά από χώρες.

Στην Ασία συνεχίζονται οι μεγάλοι εργατικοί-λαϊκοί αγώνες ειδικά στο Πακιστάν, στο Μπαγκλαντές αλλά και στην Ινδία, Ινδονησία, Φιλιππίνες, Ιαπωνία, Νότια Κορέα, κ.α. Ίσως οι σημαντικότεροι αγώνες αλλά και με τη μεγαλύτερη σημασία, να διεξάγονται στην Κίνα όπου οι περισσότεροι από αυτούς είναι μακροχρόνιοι, βίαιοι και αιματηροί, με μερικούς να καταλήγουν με επιτυχίες, και όπου έχουμε ακόμη και τη δημιουργία ανεξάρτητων από το Κ.Κ.Κ. συνδικάτων.

Γ. Η κρίση στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η Άκρα Αριστερά και η Επαναστατική Αριστερά

Αυτή την στιγμή η Ε.Ε. βρίσκεται στο μάτι του κυκλώνα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης με αποτέλεσμα οι ανταγωνισμοί στο εσωτερικό της Ε.Ε. να αυξηθούν ενώ απειλείται ακόμη και η ίδια η ύπαρξη του ευρώ που φαίνεται ότι, τουλάχιστον υπό τις παρούσες συνθήκες, δεν θα μπορέσει να επιζήσει. Εξαιτίας αυτού εμφανίζονται και σημαντικά ρήγματα στην πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης, με τα όργανα της Ε.Ε. να έχουν αντικατασταθεί από τον γαλλογερμανικό άξονα και όλο και περισσότερο από

τον γερμανικό ιμπεριαλισμό, ενώ συνολικά ο ρόλος της Ε.Ε. σαν ιμπεριαλιστικό κέντρο καθημερινά εξασθενεί όλο και περισσότερο.

Την αντιδημοκρατική αναδίπλωση του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος, την ραγδαία υποβάθμιση των δημοκρατικών πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων καθώς και τις κάθε είδους άγριες και λυσσασμένες επιθέσεις απέναντι στην εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και την νεολαία, τις βλέπουμε να ξεδιπλώνονται ιδιαίτερα στην Ε.Ε.

Από την άλλη, το γεγονός ότι η Ευρώπη αποτελεί το επίκεντρο της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και παρακμής, ότι εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο αυτό το κενό στρατηγικής των ιμπεριαλιστών σε παγκόσμιο επίπεδο και ταυτόχρονα η σημαντική άνοδος των αγώνων και των αντιστάσεων, μια αλλαγή στην συνείδηση και στις διαθέσεις των εργαζόμενων και της νεολαίας, και η ανοδική πορεία των δυνάμεων της αριστεράς, δημιουργούν τις προϋποθέσεις ενός νέου επαναστατικού κύματος.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η Άκρα Αριστερά στην Ευρώπη παρουσιάζει μια ολοκληρωτική καθίζηση σε όλα τα επίπεδα: θεωρητικό, πολιτικό, οργανωτικό, παρέμβαση. Αυτό οφείλεται αποκλειστικά στην εγκληματική πολιτική της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς. Κι αυτή η καθίζηση της Άκρας Αριστεράς είναι ένας επιπλέον λόγος, αν όχι ο κυριότερος, για την ενίσχυση του ρεύματος της ρεφορμιστικής αριστεράς που παρουσιάζεται σε διάφορες χώρες της Ευρώπης.

Απέναντι στην κρίση της Ε.Ε.:

1) Οι σύντροφοι της LIT (Διεθνή Ένωση των Εργατών - Μορενικοί) είτε αυτοί που προέρχονται από αυτό το ρεύμα (Fraction Trotskista, κ.α.) υιοθετούν το σύνθημα «έξω από το ευρώ και την Ε.Ε.», υποστηρίζουν την διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. υποστηρίζοντας φυσικά το σύνθημα για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης. Ωστόσο οι δυνάμεις τους στην Ευρώπη είναι πολύ μικρές έως ασήμαντες.

2) Οι σύντροφοι Λαμπερτιστές έχουν δυνάμεις σχεδόν αποκλειστικά στην Γαλλία, δρουν μέσα από το Ανεξάρτητο Εργατικό Κόμμα, έχουν σαν κύριο προσανατολισμό τα συνδικάτα και τους συνδικαλιστές, απευθύνονται σε εκλεγμένους και μέλη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των ρεφορμιστικών κομμάτων και γενικότερα στη βάση των ρεφορμιστικών κομμάτων. Ιδιαίτερα για την Ελλάδα αυτό μεταφράζεται σε έναν προσανατολισμό τους προς την «βάση» των ρεφορμιστικών κομμάτων και του ΠΑΣΟΚ ενώ υποστηρίζουν την είσοδο στον ΣΥΡΙΖΑ. Στην Γαλλία έχουν δυνάμεις και παρουσία σε αρκετά συνδικάτα ωστόσο το Ανεξάρτητο Εργατικό Κόμμα μέσα στο οποίο κινούνται είναι μάλλον ένα «ριζοσπαστικό αριστερό μόρφωμα» παρά μια αντικαπιταλιστική οργάνωση. Αυτή τους η πολιτική συνδυάζεται με την αντίληψή τους για την Ε.Ε. που θεωρεί ότι η Ε.Ε. είναι εξαρτημένη από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και ένα όργανο που τον εξυπηρετεί σε βάρος των λαών της Ευρώπης.

3) Η Ενιαία Γραμματεία και οι οργανώσεις της στην Ευρώπη εξακολουθούν να εκφυλίζονται ολοένα και περισσότερο πολιτικά και ιδιαίτερα οργανωτικά. Το ΝΑΚ που

αποτελεί για την Ενιαία Γραμματεία τον σκελετό της και το κέντρο της, τόσο στην Ευρώπη όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο, βρίσκεται σε μία κατάσταση οργανωτικής αποσύνθεσης με τα μέλη του να έχουν μειωθεί από 9.000 σε 3.000 και τώρα ίσως και περισσότερο, με τα ηγετικά του όργανα να μισολειτουργούν, να έχουν αρχίσει συζητήσεις για συνένωση με την σοσιαλδημοκρατία, και την δεξιά τάση να έχει σχεδόν πλήρως αυτονομηθεί ακόμα και στις πρόσφατες προεδρικές εκλογές. Οι εξελίξεις στο ΝΑΚ δεν είναι απλώς μια ακόμη αποτυχία της πολιτικής γραμμής για τα «αντικαπιταλιστικά κόμματα» αλλά η τρανταχτή και η καθοριστική απόδειξή της.

Από κει και πέρα, τον τελευταίο χρόνο για την Ευρώπη αξίζει να αναφερθεί:

α) η υποστήριξη που παρέχει η Κοκκινοπράσινη Συμμαχία στη Δανία, στην κυβέρνηση των δύο σοσιαλδημοκρατικών/σοσιαλιστικών κομμάτων (μέσα στην Κοκκινοπράσινη Συμμαχία βρίσκεται εδώ και πάρα πολλά χρόνια το SAP, το δανέζικο τμήμα της 4ης Διεθνούς),

β) η κατάπτυστη απόφαση του Εκτελεστικού Γραφείου της Ενιαίας Γραμματείας (αλλά και πολλών ευρωπαϊκών τμημάτων της) για την Ελλάδα. Προφανώς λόγω της λύσσας της να συμμετάσχει σε αριστερή κυβέρνηση αναδεικνύει (με μια σειρά λεκτικές ακροβασίες, φραστικές ταχυδακτυλουργίες, αυθαιρεσίες και σοφιστείες) απέναντι στην βαθιά κρίση της Ευρώπης το εξής δίλλημα: είτε με τις συντηρητικές κυβερνήσεις και τις πολιτικές λιτότητας είτε με τις αριστερές κυβερνήσεις και πολιτικές εναντίον της λιτότητας. Έτσι υποστηρίζει τον ΣΥΡΙΖΑ, θεωρεί ότι το πρόγραμμά του των 5 σημείων (άρνηση των μνημονίων, λαϊκό έλεγχο στις τράπεζες, τριετές πάγωμα της αποπληρωμής του χρέους, κ.α.) είναι ένα είδος μεταβατικού προγράμματος και τέλος καλεί, εμμέσως πλην σαφώς, όλα τα κόμματα της ρεφορμιστικής και άκρας αριστεράς καθώς και τα συνδικάτα, να συμμαχήσουν εκλογικά με το ΣΥΡΙΖΑ και να μπουν στην αριστερή κυβέρνησή του. Κι αυτή η απόφαση πάρθηκε χωρίς να ρωτηθεί καν ο Σπάρτακος, προς δόξα της εσωτερικής δημοκρατίας και των νέων ηθών που επικρατούν στην Ενιαία Γραμματεία.

Σε γενικές γραμμές, όπως εξάλλου ήταν φυσικό και αναμενόμενο, η ηγεσία της Ενιαίας Γραμματείας όσο πιο αποτυχημένη και αποκρουστική γίνεται η πολιτική της με τόση μεγαλύτερη επιμονή την εφαρμόζει. Και απέναντι σε αυτή την πολιτική οι όποιες αντιπολιτευόμενες φωνές (με τις εγγενείς αδυναμίες τους: αδυναμία να αντιληφθούν το μέγεθος του εκφυλισμού της ηγεσίας της 4ης Διεθνούς, αδυναμία να αντιτάξουν μια επαναστατική πολιτική για την σημερινή περίοδο πέρα από μια συναισθηματική, και συνεπώς στεία, επανάληψη του μεταβατικού προγράμματος, κ.α.) δεν φαίνεται να ενισχύονται αλλά μάλλον να συρρικνώνονται και να παραλούν ακόμη περισσότερο. Είναι ενδεικτικό ότι οι αδύναμες αντιπολιτευόμενες φωνές που ακούστηκαν στην Ευρώπη ενάντια στην απόφαση του Εκτελεστικού Γραφείου για την Ελλάδα, παρόλο που σε πολύ γενικές γραμμές έχουν μία σωστή στάση απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ και στην διαμορφούμενη κατάσταση, αυτοακυρώνονται θεωρώντας ότι η αντικαπιταλιστική λύση είναι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Έτσι το σχέδιο της λεγόμενης αντικαπιταλιστικής αριστεράς που προωθούσε η ηγεσία της Ενιαίας Γραμματείας έχει πλήρως εγκαταλειφθεί χωρίς να επιδιώκεται να γίνουν ούτε αυτές οι τυπικές συναντήσεις των προηγούμενων χρόνων.

4) Η LO είναι αναμφισβήτητα η πιο μεγάλη και πολιτικά συνεκτική οργάνωση αυτή την στιγμή στην Ευρώπη, ωστόσο λόγω της πολιτικής της φαίνεται να είναι πολύ δύσκολο αν όχι αδύνατον να προωθήσει την συσπείρωση (ή τουλάχιστον μια στοιχειώδη συνεργασία) των αντικαπιταλιστικών/επαναστατικών δυνάμεων σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Οι σύντροφοι της LO σωστά διαπιστώνουν ότι η κρίση στην Ε.Ε. οξύνεται, όπως και οι εσωτερικές διαρέσεις της, και ότι η κρίση επιδεινώνεται από την παρέμβαση του χρηματοπιστωτικού τομέα. Ωστόσο μένουν σε μία γενική, αν όχι γενικόλογη, διαπίστωση της αντίφασης ανάμεσα στην τάση ενοποίησης της αγοράς της Ε.Ε. και την έλλειψη ενός πολιτικού οικοδομήματος, και αυτό τους οδηγεί σε μια σχεδόν «αδιάφορη» στάση απέναντι στις εξελίξεις στην Ε.Ε. Έτσι, υποτιμούν την συμβολή του εργατικού κινήματος (από τα δημοψηφίσματα για το ευρωσύνταγμα μέχρι τους τωρινούς αγώνες) στην αποτροπή της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης αλλά και της οξύνσης της ίδιας της κρίσης της, υποτιμούν την πίεση που δέχεται η Ε.Ε. από τον παγκόσμιο ανταγωνισμό, υποτιμούν τον τεράστιο κίνδυνο που αντιπροσωπεύει η ολοκλήρωση του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού για το ευρωπαϊκό και παγκόσμιο προλεταριάτο, και τέλος δεν βλέπουν ή τουλάχιστον υποτιμούν την ενιαία-οργανωμένη επίθεση των ευρωπαίων αστών μέσω της Ε.Ε., στο ευρωπαϊκό προλεταριάτο.

Δίπλα σε αυτές τις πολιτικές αδυναμίες θα πρέπει να προσθέσουμε και την «περίεργη» αποκλειστική προσκόλλησή τους στην βιομηχανική εργατική τάξη και στα συνδικάτα της. Αυτό τους εμπόδισε να παίξουν τον ρόλο που τους αντιστοιχούσε στην ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του Μάη του '68, τους εμποδίζει να αντιληφθούν και τις νέες εξελίξεις: λίγο παλιότερα μέσα στην νεολαία και πολύ πιο πρόσφατα στους άνεργους, στους «αγανακτισμένους», κ.α.

5) Τέλος, φαίνεται ότι σε πολλές τροτσικιστικές οργανώσεις της Ευρώπης (εκτός από αυτές του ρεύματος της LIT) υποβαθμίζεται πλήρως η σημασία που έχει για το ευρωπαϊκό και παγκόσμιο εργατικό κίνημα η καταστροφή της Ε.Ε. Το προϊόν αυτής της υποβάθμισης είναι να μην παίρνουν καμία θέση στο ζήτημα της εξόδου της Ελλάδας από την Ε.Ε., που όπως είναι γνωστό έχει ανοίξει σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Θεωρώντας ότι η αυτόματη και άμεση απάντηση απέναντι στην καπιταλιστική ολοκλήρωση της Ε.Ε. είναι οι Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης, δεν βλέπουν ότι ο στόχος αυτός κατά πάσα πιθανότητα θα επιτευχθεί διαμέσου του δρόμου των «εθνικών» σοσιαλιστικών επαναστάσεων.

Δ. Η προσπάθεια για την αναγέννηση της 4ης Διεθνούς

Το εγχείρημα του Τσάβες για την 5η Διεθνή φαίνεται να έχει εγκαταλειφθεί οριστι-

κά ή τουλάχιστον να έχει τελματώσει προς το παρόν λόγω κυρίως των αρκετά εκρηκτικών αντιφάσεων αυτής της προσπάθειας (τις τεράστιες ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές των οργανώσεων/κομμάτων που είχαν προσκληθεί, κ.α.), αλλά και των τεράστιων δυσκολιών που ενέχει ένα τέτοιο εγχείρημα μια που λείπει το πρόγραμμα, οι κατακτήσεις και παραδόσεις της 4ης Διεθνούς κ.λπ. Τέλος, ίσως το εγχείρημα αυτό να γίνεται ακόμη δυσκολότερο λόγω των γνωστών θέσεων του Τσάβες για την Λιβύη, την Συρία, κ.α.

Σε γενικές γραμμές, σε παγκόσμιο επίπεδο, έχουμε μία αντιφατική διαδικασία όσον αφορά τις ακροαριστερές επαναστατικές δυνάμεις. Από τη μια ισχυροποιείται το ρεύμα μας (τροτσκιστές, τροτσκίζουσες ή τροτσκιστικών αναφορών οργανώσεις) ενώ έχουν εξαφανιστεί, αδυνατίσει ή δεν ενισχύονται άλλα ρεύματα (μαοϊκοί, κ.α.). Σε παγκόσμιο επίπεδο φαίνεται ότι οι τάσεις της LIT, LO, SWP, CWI, να διατηρούν ή ακόμη και να ενισχύουν (κατά περίπτωση) τις δυνάμεις τους και αυτό στην πλειοψηφία των περιπτώσεων οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στον εκφυλισμό ή την οργανωτική διάλυση των τμημάτων της πρώην Ενιαίας Γραμματείας. Αυτό αποτελεί άλλη μια απόδειξη του πόσο εγκληματικά λάθος ήταν οι θέσεις της ηγεσίας της Ενιαίας Γραμματείας αλλά και πόσες δυνατότητες για την οικοδόμηση των τμημάτων της υπήρχαν. Βέβαια, οι δυνάμεις αυτές (LIT, LO, SWP, CWI) δεν μπόρεσαν λόγω των πολιτικών τους αδυναμιών να παίξουν στο παρελθόν σημαντικό ρόλο μέσα στο κίνημα και αν διατηρήσουν αυτές τις πολιτικές αδυναμίες δεν θα μπορέσουν να παίξουν ούτε στο μέλλον. Τέλος εμφανίζονται νέες δυνάμεις, πολλές φορές αρκετά σημαντικές, γενικά του τροτσκιστικού χώρου ή με τροτσκιστικές αναφορές.

Από την άλλη, το ρεύμα της Ενιαίας Γραμματείας που μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο έκανε σημαντικά άλματα σε όλα τα επίπεδα (αναγέννησε τον τροτσκισμό, εμπλούτισε την επαναστατική πολιτική, οικοδόμησε αυτόνομα οργανώσεις, οργάνωσε ή συνέβαλε σημαντικά ή συμμετείχε σε όλες τις μεγάλες στιγμές του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, κ.α.) είναι αυτό που πλέον είτε δεν υπάρχει είτε έχει εκφυλιστεί/διαλυθεί.

Τα δύο τελευταία επεισόδια στην διάλυση των τμημάτων μέσα στα λεγόμενα «αντικαπιταλιστικά κόμματα» ήταν οι περιπτώσεις του τυνησιακού τμήματος και του μεξικάνικου τμήματος. Ιδιαίτερη σημασία έχει η συμμετοχή του μεξικάνικου τμήματος PRT (Partido Revolucionario de los Trabajadores), που ήταν ένα από τα μεγαλύτερα λατινοαμερικάνικα τμήματα τις τελευταίες δεκαετίες, στο Organization of the People and the Workers (OPT). Το OPT αποτελεί ένα νεοσύστατο κόμμα που έγινε με πρωτοβουλία ενός αγωνιστικού συνδικάτου των εργατών ενέργειας (του SME — Mexican Electrical Workers' Union) και που παρόλα αυτά ο διακηρυγμένος του στόχος είναι η... εθνική απελευθέρωση, η πάλη κατά του ιμπεριαλισμού και της μεξικάνικης ολιγαρχίας. Το OPT στην καλύτερη περίπτωση να αποτελέσει το ανάλογο του βραζιλιάνικου Εργατικού Κόμματος του Λούλα και της αντίστοιχης τραγωδίας αυτού του εγχειρήματος.

Αν και η αυτοδιάλυση των τμημάτων μέσα στα «αντικαπιταλιστικά κόμματα» έχει σχεδόν ολοκληρωθεί στην Ευρώπη και στην Λατινική Αμερική, υπάρχει (την τελευταία εικοσαετία) μια ενίσχυση των δυνάμεων της Ενιαίας Γραμματείας στην Ν.Α. Ασία. Το 1995 το NSSP (Nava Sama Samaja Party) στην Σρι Λάνγκα γίνεται τμήμα, το 2003 το RWP-M (Revolutionary Workers Party – Mindanao) στις Φιλιππίνες γίνεται κι αυτό τμήμα, το 2005 το LLP (Labor Party Pakistan) στο Πακιστάν αποκτά την ιδιότητα του μόνιμου παρατηρητή (την οποία διατηρεί μέχρι σήμερα), και πρόσφατα αποκτούν την ιδιότητα του μόνιμου παρατηρητή το CPB-ML (Communist Party of Bangladesh – Marxist-Leninist) στο Μπαγκλαντές και το PLP (People’s Liberation Party) στην Ινδονησία. Να σημειώσουμε ότι οι οργανώσεις αυτές είναι μαζικές και ριζωμένες μέσα στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Η εξέλιξη αυτή παρά τον πολιτικό εκφυλισμό της πρώην Ε.Γ. οφείλεται κατά κύριο λόγο και στην κρίση/υποχώρηση του μαοϊκού ρεύματος αλλά και στις τεράστιες δυνατότητες για οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων και την οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς, ιδιαίτερα στην πιο πολυπληθή και οικονομικά σημαντική περιοχή του πλανήτη. Οι οργανώσεις αυτές λόγω της μαζικότητάς τους, του ριζώματός τους μέσα στις λαϊκές μάζες, των λίγο ή πολύ διαφορετικών τους παραδόσεων, φαίνεται ότι προς το παρόν ακολουθούν μια πολιτική διαφορετική απ’ αυτήν της ηγεσίας της Ε.Γ. Ωστόσο αν τυχόν ακολουθήσουν μία αντίστοιχη πολιτική είναι σίγουρο ότι θα καταστραφούν.

Ε. Απολογισμός και καθήκοντα της προσπάθειάς μας για την αναγέννηση της 4ης Διεθνούς

Στην προηγούμενη συνδιάσκεψή μας είχαμε βάλει σαν καθήκοντα: α) την επέκταση και διατήρηση των επαφών μας με τροτσκιστικές οργανώσεις ή αγωνιστές, και ιδιαίτερα αντικαπιταλιστικές/επαναστατικές οργανώσεις στην ευρύτερη περιοχή μας και στον αραβικό κόσμο. β) την δημιουργία, αν ήταν δυνατόν, μιας άτυπης επιτροπής συνεργασίας ή τουλάχιστον μια στενότερη συνεργασία με όσους κατανοούν καλύτερα την άμεση ανάγκη για την αναγέννηση της 4ης Διεθνούς ώστε αν ήταν δυνατόν να πραγματοποιήσουμε από κοινού το καθήκον αυτό ή πιθανόν κάποιες κοινές καμπάνιες για ευρωπαϊκά ή άλλα ζητήματα. γ) Να συνεχίσουμε και να επιταχύνουμε την προσπάθεια για την κατανόηση από το σύνολο της οργάνωσή μας, της συμβολής της 4ης στην ιστορία του εργατικού κινήματος και την επείγουσα αναγκαιότητα της αναγέννησής της στις μέρες μας. δ) Να συστηματοποιήσουμε, να βελτιώσουμε και να αναπτύξουμε την λειτουργία της ομάδας για τα διεθνή της ΚΕ.

Το πρώτο καθήκον το έχουμε λίγο πολύ πραγματοποιήσει τον τελευταίο χρόνο είτε με τις προσκλήσεις οργανώσεων στο κάμπινγκ μας είτε με συναντήσεις αντιπροσώπων τους που ήρθαν στην χώρα μας. Μας μένει ακόμα να βρούμε επαφές με οργανώσεις του αραβικού κόσμου. Το δεύτερο καθήκον, η δημιουργία μιας άτυπης επιτροπής

συνεργασίας (και ειδικά για την Ευρώπη) δεν ήταν αντικειμενικά δυνατόν να το πραγματοποιήσουμε και αυτό οφείλεται στις διαφορετικές πολιτικές ή προτεραιότητες που έχουν οι διάφορες οργανώσεις, όπως έχουμε ήδη εξηγήσει παραπάνω.

Γενικά, κάνοντας έναν απολογισμό των μέχρι τώρα προσπαθειών μας τα τελευταία χρόνια, και έχοντας πλέον μία πολύ καλύτερη συνολική εικόνα, φαίνεται ότι ακόμη και τα πρώτα βήματα αυτής της προσπάθειας για την αναγέννηση της 4ης Διεθνούς εμφανίζουν αρκετές δυσκολίες, ακόμη και στο επίπεδο της Ευρώπης που μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα. Γι' αυτό χωρίς καμιά διάθεση στρουθοκαμηλισμού ή εγκατάλειψης της προσπάθειας για το μακρινό και απώτερο μέλλον, θα πρέπει να δώσουμε ένα μεγαλύτερο βάρος στην σφαιρική οικοδόμηση της οργάνωσής μας, που στην παρούσα συγκυρία αποκτά ένα σχετικά μεγαλύτερο βάρος απ' ό,τι πριν δύο ή τρία χρόνια. Χωρίς να ξεχνάμε ότι η βαρύτητα της χώρας μας και του εργατικού μας κινήματος είναι αμελητέα σε παγκόσμιο επίπεδο, πρέπει να κατανοήσουμε ότι οι τελευταίες διεργασίες στο εργατικό μας κίνημα αυξάνουν το ειδικό του βάρος στο παγκόσμιο προλεταριάτο. Με άλλα λόγια, η χώρα μας και το εργατικό μας κίνημα αποτελούν αυτή την στιγμή (λόγω της τεράστιας ανόδου των αγώνων του και της αλλαγής των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών στη χώρα μας) το κέντρο του ενδιαφέροντος σε παγκόσμιο επίπεδο.

Έτσι η επιταχυνόμενη σφαιρική οικοδόμηση της οργάνωσής μας ώστε να γίνει κέντρο αναφοράς μέσα στην ελληνική Ακρα Αριστερά, θα μας δώσει την δυνατότητα να ξεπεράσουμε τους περιορισμούς που έχουμε αυτή την στιγμή στην προσπάθεια αναγέννησης της 4ης Διεθνούς. Επιπλέον θα μας δώσει την δυνατότητα να διαθέσουμε περισσότερους συντρόφους αποκλειστικά σε αυτήν την προσπάθεια καθώς και να στρατολογήσουμε επίσης μετανάστες στη χώρα μας, που κυρίως προέρχονται από χώρες της Ν.Α. Ασίας, όπου φαίνεται να μετατοπίζεται το κέντρο βαρύτητας του παγκόσμιου εργατικού κινήματος.

Έτσι, μέχρι να ολοκληρώσουμε την σφαιρική οικοδόμηση της οργάνωσης, και αν δεν προκύψουμε νέα δεδομένα θα πρέπει να περιοριστούμε:

α) στην διατήρηση των επαφών που έχουμε με άλλες οργανώσεις μέσω κυρίως του κάμπινγκ μας, πάντα με έναν επιλεκτικό τρόπο χωρίς όμως αποκλεισμούς.

β) να ισχυροποιήσουμε τους δεσμούς μας με οργανώσεις, τουλάχιστον γειτονικών χωρών, ανοίγοντας μαζί τους έναν διάλογο με βάση τις βασικές αρχές της πολιτικής μας που δεν είναι τίποτα άλλο από το πρόγραμμα, τις πολιτικές κατακτήσεις και παραδόσεις της 4ης Διεθνούς. Αυτό αποκτά μια ιδιαίτερη και άμεση σημασία λόγω των εξελίξεων στη Συρία. Γι' αυτό χρειάζεται να δούμε πιο προσεκτικά την ενίσχυσή μας στην Κύπρο.

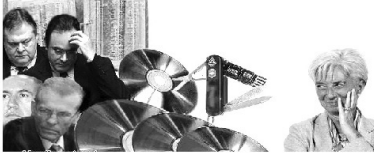
γ) Να γίνει κτήμα της οργάνωσης η ιστορία, η προσφορά και η σημασία της 4ης Διεθνούς, ιδιαίτερα στους νέους συντρόφους και σε όσους πρόκειται να ενταχθούν στην οργάνωσή μας. Σε αυτό το επίπεδο έχουμε σημειώσει ελάχιστη πρόοδο. Γι' αυτόν τον λόγο θα πρέπει άμεσα: 1) να γραφτεί ένα κείμενο, έστω μιας απλής παρουσί-

ασης, της ιστορίας της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς και της συμβολής της στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα, καθώς και της εξέλιξης των άλλων ρευμάτων και τάσεων του τροτσκιστικού χώρου και των διαφορών μας με αυτούς. ι) να διευκολυνθεί η πρόσβαση όλων των συντρόφων στα συνέδρια και στις αποφάσεις της 4ης Διεθνούς. ιι) μέσα στον επόμενο χρόνο να γίνουν εισηγήσεις πάνω στην αναγκαιότητα της 4ης και στην συμβολή της στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

Αναμφίβολα η αναγέννηση της 4ης Διεθνούς είναι ένα τιτάνιο καθήκον αφού όπως έχουμε ξεκαθαρίσει δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί πάνω σε μια συναισθηματική βάση ή σε μια απλή επανάληψη του μεταβατικού προγράμματος αλλά μόνο πάνω στις σύγχρονες αναλύσεις της σημερινής περιόδου και στον αντίστοιχο εμπλουτισμό-επικαιροποίηση του επαναστατικού προγράμματος. Ωστόσο δεν πρέπει να εγκαταλείψουμε ούτε προς στιγμή αυτόν τον στόχο, όσες δυσκολίες κι αν έχει. Ας μην ξεχνάμε ότι και η ίδια η οργάνωσή μας είναι εν μέρει προϊόν της 4ης Διεθνούς και ότι σήμερα είμαστε η μόνη επαναστατική οργάνωση στην χώρα μας που παλεύουμε με σοβαρότητα για την οικοδόμηση μιας Διεθνούς.

Αθήνα, 5-6 Ιανουαρίου 2013

Ατέλειωτα σκάνδαλα, σήψη, διαφθορά
Κλέφτες και απατεώνες πλουτίζουν από τον ιδρώτα μας

ΦΕΡΤΕ ΠΙΣΩ ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ

Απεργία Διάρκειας - Σύγκρουση παντού

Να σπάσουμε την Χούντα των επιτάξεων

Τα νέα μέτρα αποτελειώνουν την κοινωνία

Να διώξουμε και τη συγκυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - ΔΗΜΑΡ

Δεν θα σταματήσει την κατάρρευση

η Τρόικα της νέας Συγκυβέρνησης

Αγώνας Παντού

- ▶ Διαγραφή του Χρέους
- ▶ Κατάργηση των Μνημονίων
- ▶ Αυτοάμυνα του κινήματος
- ▶ Αλληλοβοήθεια απέναντι στην Κρίση

Για μια νέα επαναστατική δύναμη

ΜΑΥΡΟ στους υπεύθυνους

της χρεοκοπίας

Στηρίξτε-ψηφίστε Ο.Κ.Δ.Ε.

Απάτη η "επιτυχία" του ΡΣΙ

Να «κουρέψουμε» την χούντα Παπαδήμου